

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΟ 101

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΒΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ**

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΠΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δραχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δραχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὴν γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρυσοῦδεον ἀντὶ δραχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δραχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) εἰς τὸ περίπτερον τοῦ κ. Κ. ΓΕΛΩΝΤΙΑΔΗ (Πειραιῶς 2 Ὀμόνοια) τὸ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου Σωκράτους 30 καὶ Κριάλλη (Στοὰ Πάππου).

**ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ**

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ

“ΠΑΝΘΕΟΥ,”ποῦ θὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα
(Πολυκλείτου 18)**ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ**

ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δημοσιεύομε
στὴ «ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ»,
ὅποιασδήποτε ἡμερομηνίας καὶ
ἂν εἶναι—θὰ πέρνῃ ἓνα ἀπὸ τὰ
κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελ. 112
ΗΡΣΚΙΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ > 190
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ > 100
(Ταχυδρ. δραχ. 1,50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ ΝΑΝΑ Σελ. 272
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ » 225
ΟΛΣΤΑΙΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ » 304
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣΚΟΖΑΚΟΣ » 270
ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ » 272
ΠΡΕΒΑΛΙΟ Ο ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ » 288
ΜΟΥΖΑΦΕΡ 30 ΧΡ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ » 308
ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ » 372
ΕΔΜ.ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ » 268
ΦΩΤΣΠΟΥΛΟΥΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΑ » 320
ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ.ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ » 248
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ » 272
(Ταχυδρ. δραχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΠΙΣΣΩΝ Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Σελ. 125
ΚΥΡΙΑΚΟΥ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ » 545
Τ' ΑΠ. ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ » 415
(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ἐὰν θέλετε νὰ διατηρηθοῦν,
πρέπει νὰ τὰ περιποιήσθε.

Τὸ κάθε σαποῦνι ὅμως εἶναι

ἐπιβλαβὲς γιὰ τὰ μαλλιά. Τὸ Σαμπουὰν «TÊTE-NOIRE» (Têt-νουάρ)
εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης. Δὲν περιέχει χρωστικὰς
οὔτε ἄλλας ἐπιβλαβεῖς οὐσίαις. Θὰ πεισθῇτε καὶ σεῖς ἀφοῦ λού-
σετε τὰ μαλλιά σας μιά φορά με τὸ Σαμπουὰν «Têt-νουάρ». Θὰ
γίνουν ἐλαστικά, φρέσκα καὶ χάρις στὸ Cheveclat (δηλ. τὴ
σκόνῃ ποῦ περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελλάκι) θὰ ἀπο-
κτήσουν ἐξαιρετικὴ γυαλάδα. Γιά ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν
πράσινο φάκελλο με τὴν ἐπιγραφὴν: Shampodor-TÊTE-NOIRE.

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ

Γιὰ σκούρα

ΔΡΧΜ.

12,50**TÊTE-NOIRE**

avec cheveclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ, Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΔΑΜΑ**Ἀξιότιμος Κα**

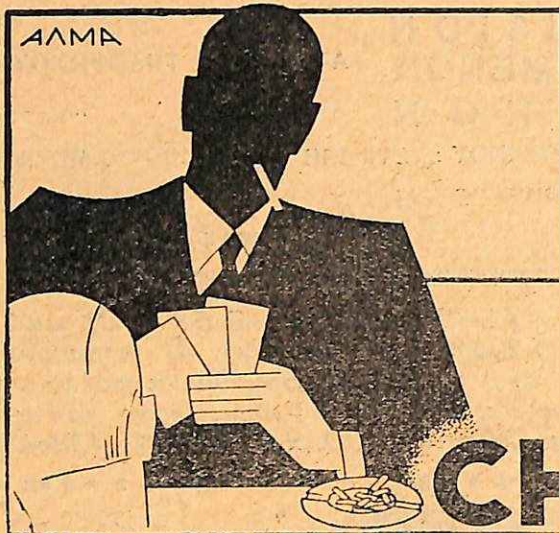
Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσω Ὑμᾶς ὅτι
τὸ Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον Σ. Κ. ΜΠΟΤΣΟΥ.

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 20 (πολὺ πλησίον τοῦ
παλαιοῦ καταστήματος).

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ;

3.) Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Διότι το Χλωροδόντ διατηρεί το στόμα φρέσκο και καθαρό και έτσι δίδει το σωστό άρωμα του καπνού.

Εκτός αυτού κάμνει τα δόντια κατάλευκα.

Το ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, η δροσιστική οδοντόπαστα απομακρύνει το άσχημο κίτρινο επίστρωμα των δοντιών και κάμνει τα δόντια, συχνά και από της πρώτης χρησιμοποίησής κατάλευκα.

CHLORODONT

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΤΑΝΙΤ

Τονώνει τας βλεφαρίδας

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 ΑΝΩ ΠΑΤΩΜΑ ΤΗΛ. 27-722

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΙΔΙΩΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΜΩΚΛΑΙΡ

Η φήμη του Ίσιδωρου Ντυπρέ, δεν είχε κανέναν άλλον ράφτης γυναικείων φορεμάτων και μαντώ, σ' ολόκληρο το Παρίσι. Η εφευρετικότητά του, κι' η κομψότητα των ανούριων του μοντέλων, έκαναν τους συναδέλφους του πεθαίνουν απ' τη ζήλεια τους. Δεν ήταν γυναικείες του- έττες εκείνες! Ήταν καλλιτεχνήματα, ποιήματα. Αλλά και στο ζήτημα του χαρακτήρου, ο Ντυπρέ διέφε- απ' όλους τους άλλους ράφτες. Δεν είχε την ευγλωττία την κολακευτική γλώσσα του εμπόρου! Έμοιαζε μάλ- με μηχανικό, που ασχολείται σ' εργασία επιστημονι- Κανείς δεν είχε να τον κατηγορήσει για τίποτε. Χήρος, ρίς στενούς συγγενείς, περνούσε μιά ζωή αρκετά πε- ρισμένη.

Όστόσο, κάπου-κάπου, άφηνε το κατάστημά του κι' έ- πε για ένα-δυό μέρες. Κι' απ' τα ταξίδια του αυτά γύ- σε χαρούμενος, και συγχρόνως σκεπτικός. Όπως λέγανε κακές γλώσσες, πήγαινε να συναντήσει κάποια φιλενάδα. Η ζήλεια και η περιέργεια, έκαναν μερικά πρόσωπα ν' ορασίουν να διαλευκάνουν το μυστήριο αυτό, που σκέ- ζε τη ζωή του Ντυπρέ. Ένας άνεψιός του, τον όποιον ο ρφτης δεν ήθελε ούτε να ξέρη, για τις τρέλλες του, τον ακολούθησε κάμποσον καιρό και έ- κριβωσε μερικά πράγματα πολύ πε- ρεργα.

Έμαθε, δηλαδή, ότι ο θεός του είχε κιάσει διάφορες κατοικίες με όνομα- φεύτικα, τις οποίες επισκεπτόταν κά- τόσο για μερικές ώρες. Επίσης ότι αινε μερικές από τις καλλίτερες κού- μοντέλα του άτελιέ του, και τα ριποποιούσε σ' άγνωστους σκοπούς προσφερε ίσως σ' γνωστές του γυ- κες...

Μέσα στις άλλες κατοικίες του—φτω- κές όλες με ένα ή δύο δωμάτια—είχε κιάσει κι' ένα υπόγειο. Τό σπίτι του τό το επισκεπτόταν πιο συχνά από τα άλλα, κουβαλώντας πάντα μαζί του, μιά δυό τεράστιες βαλίτσες.

Επίσης παράγγελλε με ψεύτικο όνο- σ' διάφορα καταστήματα κάτι μεγά- κιβώτια σαν φέρετρα, που μετέφερε μυστηριώδες του υπόγειο. Τέλος ά- ραζε με την ίδια μυστικότητα, κέρνες κλες σ' φυσικό μέγεθος, απ' αυτές χρησιμεύουν για μαννεκέν στις βι- νες των μεγάλων καταστημάτων. Κι' τις μετέφερε στο υπόγειό του.

Όλες αυτές οι περιέργειες και άνεξη- ητες ιδιοτροπίες στοίχιζαν αρκε- ακριβά στον Ντυπρέ. Ο άνεψι- του, λοιπόν, βλέποντας ότι με τ τρόπον αυτόν λιγότευε η πε- ρουσία που θα κληρονομούσε μιά ρα, ένέτεινε τις προσπάθειές του να ξεδιαλύνη το μυστήριο.

Έμαθε ακόμη ότι ο θεός του περνούσε πολλές φορές στις διά- ρες κατοικίες του, ότι είχε άγο- ράσει εργαλεία ξυλουργικά, αξίνες και φτυάρια, και ότι γαινε απ' το μυστηριώδες υπόγειο, με τα παπούτσια γε- για χώματα και λάσπες, κατακουρασμένος σαν να είχε άψη. Τότε ακριβώς σημειώθηκαν στο Παρίσι μερικές πε- ρργες εξαφανίσεις γυναικών. Κάποιος νέος Λανδρύ σα- νευε με διάφορα μέσα τα θύματά του, κι' έπειτα τα ξε- ατρεψε. Και η άστυνομία δεν κατώρθωσε ν' ανακαλύψη το ένοχο.

Ο καλός άνεψιός μόλις τόμαθε αυτό, ένθουσιασθηκε: με βρεί τη λύση του μυστηρίου. Συνδυάζοντας όσα είχε άη ως τότε για το θείο του, σχημάτισε την πεποίθηση ότι λινος ήταν ο μυστηριώδης δολοφόνος. Καταλαβαίνοντας πόσα πράγματα είχε να κερδίσει απ' υπόθεση αυτή, δεν έχασε ούτε στιγμή: Έστειλε άμέ- στον εισαγγελέα μιάν άνώδυμη καταγγελία, στην ό-

ποία ανέφερε λεπτομερώς όλα όσα είχε μάθει καθώς και για την νευρική και τη μισανθρωπία του Ντυπρέ.

Η άστυνομία μπήκε άμέσως σ' κίνηση, χωρίς ο Ντυπρέ να υποψιασθή τίποτε. Κι' ένα βράδυ, που ο ράφτης βρισκό- ταν κλεισμένος στο μυστηριώδες υπόγειο, μερικοί άστυνο- μικοί, συνοδευόμενοι απ' τον εισαγγελέα, σπύσανε την πόρ- τα κι' ώρμησαν μέσα.

Όλοι περίμεναν ότι μέσα στα φέρετρα θα βρισκόντου- σαν πτώματα γυναικεία. Τα χέρια λοιπόν των εργατών έ- τρεμαν, την ώρα που ξεβίδωσαν τα σκεπάσματα των κιβω- τίων. Επί τέλους τα σκεπάσματα των φερέτρων άνοιχτη- καν. Αλλά τα μάτια των άστυνομικών δεν αντίκρυσαν ούτε αίματα, ούτε σαπισμένες σάρκες! Μέσα στα μυστηριώδη φέρετρα ήταν ξαπλωμένες διάφορες νέες γυναίκες, ντυμέ- νες με τα κομψότερα και τελειότερα μοντέλα, που είχε έπι νοήσει η φαντασία του μεγάλου ράφτη. Κάποιος άστυνο- κός όμως ξαφνικά, εκεί που έκανε, ν' άνασκηώσει ένα απ' τα πτώματα, έβγαλε μιά κραυγή έκπληξης. Οί γυναίκες αυ- τές δεν ήταν πραγματικές! Ήσαν άπλούστατα... κού- λες κέρνες, που όταν τις έστησαν όρθιες, φάνταζαν σά' άλλη- θινές ζωντανές γυναίκες, έτοιμες να βαδίσουν, να μιλήσου-

νε... Κάθε μιά απ' αυτές ήταν ν' υμνήη απ' την κορφή ως τα νύχια με την τε- λευταία λέξη της μόδας και της κομ- ψότητας. Τα φουστάνια, τ' άσπρόρου- χα, τα παπούτσια, τα γάντια, όλα ή- ταν άριστουργηματικά.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε μέσα στη σιωπή ένα γέλιο στριγγό και πα- ράξενο. Ήταν ο Ντυπρέ που γελοού- σε έτσι...

— Μας συγχωρείτε, κύριε,! . προ- σάθησε να δικαιολογηθή ένας απ' τους άστυνομικούς, μη μπορώντας άκόμη να συνέλθη απ' τη σαστισμάρα του. Ένας άλλος όμως, που είχε χαρα- κήρα άπότομο, άφισε να ξεσπάσει ο θυμός του, γιατί είχε ένοχηλθί.

— Τι θα πούν όλ' αυτά κύριε; φώνα- ξε. Πρέπει να μας δώσετε έξηγήσεις.

— Αυτά θα πούν, άπάντησεν ο Ντυ- πρέ, με άπειλητική και ένθουσιασμέ- νη συγχρόνως φωνή, ότι έχω θάψει έ- δω τα τελειότερά μου δημιουργήμα- τα, για να τα προφυλάξω από κάθε φθορά και καταστροφή!..

Κι' έτσι οι άρχαιολόγοι κι' οι ίστο- ριογράφοι του μέλλοντος, που θα έξε- ρευνήσουν μιά μέρα τα έρείπια του Πα- ρισιού, θα βρουν ντοκουμέντα άναμ- φισβήτητα και λεπτομερή της τέχνης του γυναικείου ντυσίματος του είκο- στού αιώνα!.. Οί μόνες γυναίκες, στις οποίες άπέφωσα τη σκέψη μου και την κορδιά μου, βρίσκονται κλει- σμένες έδω μέσα, έτοιμες να έμφανι- σθούν έπειτα από αιώνας στα έκθαμ- βα μάτια των σοφών, σαν άκατάλυ-

τοιμάρτυρες της τέχνης, την όποια έλάτρευαν.

Και τώρα, κύριοι, θα μου έξηγήσετε γιατί, κάνοντας κατάχρηση των δικαιωμάτων σας, άνοίξατε τους τάφους αυτούς και βεβηλώσατε τα μνημεία των λατρευτών μου ύπάρξεων;

Κι' ενώ όλοι είχαν μείνει σαν άπολιθωμένοι απ' την κατάπληξή τους, ο μεγάλος ράφτης διευθύνθηκε προς τη σκάλα του υπογείου.

Πριν όμως άρχισή ν' άναβείνη τα σκαλοπάτια, έξέσπασε και πάλι σ' ένα γέλιο στριγγό, που δυνάμωνε σιγά-σιγά, ως ότου μεταβλήθηκε σ' έγλιο τρελλού, μανιακού!..

Κι' οί άστυνομικοί χρειάσθηκε να συνοδεύσουν τον τρελ- λό Ντυπρέ για να τον προστατέψουν απ' το πλήθος, που ούρλιαζε άκόμη, στο δρόμο, ζητώντας να λυντσάρη το νέο Λαντρύ, τον «φονιά των γυναικών!..» όπως όλοι είχαν πιστέψει.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Μή φωνάζετε ἔτσι, τοὺς εἶπε! Δὲν μπορεῖτε νὰ προκαλέσετε οὕτε ἐλεημοσύνη οὕτε φόβον! Ἐχὼ ἓνα ὄνομα ποὺ ἀποκλείει κάθε ἀνθρώπου αἰσθημα! Ὀνομάζομαι Ἐπιστήμη! λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη ἔχει μιὰ ἀδυσώπητη λογική. Τί εἶναι ἡ Ἐπιστήμη; Ἡ κατάκτησις τῆς ζωῆς! Ἡ ὑψίστη λογική εἶναι ἡ κατάκτησις τῆς ἀπολύτου ζωῆς! Τὸ μεγαλοῦρμα! Ἡ ζωὴ χωρὶς τέλος! Ἡ αἰωνιότης!... αὐτὸ θὰ γίνῃ κάποτε! Σὲ 10.000 χρόνια ἴσως! Ἀλλὰ γιατί ὄχι σήμερα; Γιατί ὄχι αὐτὴ τὴν ἴδια νύχτα νὰ μὴ νικηθῇ μιὰ γιὰ πάντα ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη; Μὰς χρειάζεται ἓνα τίποτα, μιὰ μικρὴ σανίδα γιὰ νὰ περάσουμε μιὰ ἄβυσσο! Αἰώνιο ζωὴ! Τί ὄνειρο! Τί ὄνειρο! Αὐτὴ ἡ ἀνότης βασιλίσσα πιστεύει ὅτι ζητῶ τὰ μέσα νὰ ἱκανοποιήσω τὰ ποταπά της πάθη καὶ νὰ καταστρέψω τὸν τρολλὸν τοῦ ἀνακτόρου Σαὶν Πῶλ. Νὰ θυσιά-

σω γι' αὐτὸ τίς τρεῖς τοῦτες ὑπάρξεις εἶναι φρικτό! Νὰ τίς θυσιάσω γιὰ νὰ δαμάσω τὸν θάνατον καὶ νὰ γίνω ἰσχυρὸς μὲ τὸν θεὸν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα! Σωπάτε! Τί εἶναι οἱ τρεῖς ζωές σας; ἑκατό, χίλιες, ἓνα ἑκατομῦριο ζωές, ἂν κατορθώσω καὶ λύσω τὸ μεγάλο πρόβλημα!

Τὰ κεφάλια τῶν τριῶν ζωντανῶν ἔτρεμαν. Εἶχαν φθάσει τὰ ὅρια τοῦ τρόμου. Ἡ τρέλλα φαινότανε στὰ ὀρθάνοικτα μάτια τους, ποῦνταν γεμάτα παράπονο καὶ κατάρξεις.

— Ὁ ἀνακατέψω, εἶπε ὁ Σαϊτάνο μὲ μιὰ παράξενη τρεμουλιαστή φωνή, ὁ ἀνακατέψω τὸ ζωντανὸ σας αἷμα, σταγόνες πρὸς σταγόνες, καὶ τὸ αἷμα τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ. Ἀρκετά... ἔμπρός! ἔργασία... Ἀς κάνουμε ἀρχὴ ἀνοίγοντας πρῶτα τὴν καρδιά τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ...

Ξεγύμνωσε τὸ στήθος τοῦ Χαρντί καὶ ἐτοποθέτησε ἓνα κηροπήγιο κοντὰ στὸ κεφάλι του. Ἀπὸ τὸ σιδερένιο σουρτάρι ἔβγαλε τρία μπουκαλάκια ὅμοια μ' ἑκείνο ποὺ δώσε στὴ βασίλισσα καὶ τὰ ἐτοποθέτησε στὸ μαρμάρينو τραπέζι. Ἐπειτα, ἀπὸ κάποιο κουτί, ἐπῆρε ἓνα ἐργαλεῖο ἀτσάλινο καὶ πολὺ λεπτὸ, πολὺ καλὰ ἀκονισμένον. Ἐπὶ μιὰ στιγμή παρετήρησε αὐτὸ τὸ λευκὸ καὶ λεπτὸ δέρμα.

Καὶ ξαφνικὰ ἐστήριξε τὴν αἰχμὴ τῆς σμίλης ἐπάνω στὸ στήθος του...

VII

ΟΝΕΙΡΑ I

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Χαρντί ντὲ Πασσαβάν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νερό, τὰ νεύρα του ἦσαν σὲ ὑπερδιέγερση. Οἱ λίγες ὥρες ποῦνταν περάσει, ἦταν μιὰ διαδοχὴ δυνατῶν συγκινήσεων, σκληρῶν κτυπημάτων ποὺ ἐδόθηκαν στὸν τόσο οἰσθηματικὸ ὄργανισμὸ αὐτόν. Πάλι τὴ στιγμή ποὺ μπῆκε σὲ οἰκτικὰ Πασσαβάν, καὶ ὁ Μπόρν μὲ τὴν κοιλιὰ ἀνοιγμένη— πάλι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς φυλακὰς του—καὶ ὁ Λανσιλὸ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

μὲ τὰ ἔντερα ἔξω—πάλι στὸ δρόμο, καὶ τόσοι τραυματίαι, —πάλι στὴ βάρκα, πάλι ἀποτρόπαια κάτω σὲ νερό.

Ἐνα παιδί δώδεκα χρονῶν, ἀλλὰ παιδί ποὺ ζοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν ἀστραπηβόλο καὶ σκοτεινὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνθρωπότης ἀπλοποιοῦσε τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς μέχρι τῆς τραγικῆς ὠραιότητος ἢ τῆς ὑψίστης φρίκης.

Ὁ Χαρντί λοιπὸν, ἀπὸ συγκινήσεως σὲ συγκίνηση, ἀπὸ πάλιν σὲ πάλιν, ἀπὸ ἔξω ἔβγαλε σὲ τὴν μεγαλειότερη νευρική ὑπερένταση, σωριάσθηκε διὰ μιὰς ἀκαμπτὸς καὶ μονοκόμματος στήν ὄχθη. Ὁ Μπόρν Ρεντόν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν πιά παρὰ ἓνα πτώμα ἢ καρδιά δὲν κτυποῦσε. Τὰ μάτια του γυρισμένα. Τὸν ἐνόμισε νεκρόν!

Καὶ ὅμως ὁ Χαρντί ἔσκεπτετο. Στὴν ἀρχὴ εἶχε τὴ συγκυμένη ἀντίληψη τοῦ ζώου, ἔπειτα διάφοροι ἐντυπώσεις τὸν ἐτάρασαν, ψευδαἰσθήσεις καὶ ὄνειρα τοῦ δημιουργήσαν μιὰ παράξενη κατάσταση.

Ἐβλεπε τερατικὰ φάσματα, τὸν κόκκινο ἄνθρωπο ποὺ τὸν κρατοῦσε, σποθιὰ ποὺ τὸν κύκλωναν, αἵματα, τρόμο.

Ἀλλ' ὅταν ἡ αἰχμὴ τῆς σμίλης ἄρχισε νὰ μπαίνει στὴν σάρκα του, ἄφησε μιὰ τρομερὴ φωνή. Ὁ Σαϊτάνο ὑποχώρησε ἓνα βῆμα κατὰπληκτος, μὲ τὸ ἐργαλεῖο στὸν ἄερα, ἐνῶ μιὰ σ' ἀγόνια αἵματος φαινόταν στὸ κατάλευκο στήθος ποὺ ριγοῦσε.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Σαϊτάνο ὑποπετόν ἡμέρας ἐφώναζε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τὸ πτώμα τὸν κυτιοῦσε! Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἐσηκώθη μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ἔτσι σὰν νᾶηθε. Λε νὰ διώξῃ κάποια ὀπτασία. Σηκώθη.. κατέβαινε ἀπὸ τὸ μαρμάρينو τραπέζι.

— Ζωντανός! ἐφώναξε μὲ ἀπελπισία ὁ Σαϊτάνο.

— Ζωντανός! ἀπήντησε ὁ Χαρντί μὲ ἀμφιβολία. Λίγα δευτερόλεπτα ἔμειναν ἔτσι ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, σὰν ἀπολιθωμένοι. Ἀν ὁ πόνος ποὺ τοῦ προξένησε ἡ σμίλη ἔφερε τὸ σῶμα τοῦ Χαρντί ἀπὸ τὴν κατάσταση ποὺ βρισκόταν στὴ ζωὴ, τὸ μυαλό του ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται μεταξύ τῶν ὁνείρων καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ του δυνάμεις ἐξύπνησαν. Στὸ τραπέζι παρετήρησε τὸ κιβώτιο μὲ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ σοφοῦ. Ἐβούτηξε τὸ χεῖρ του καὶ πῆρε ἓνα μαχαίρι. Ὁ Σαϊτάνο δὲν ἐφάνη ν' ἀντελήθη τὴν χειρονομία του, γιατί τὰ βλέμματά του ἦσαν σταματημένα ἐπάνω στὴν πληγὴ ποὺ τοῦεχε καμωμένα.

Οἱ τρεῖς δεμένοι, κάτωχροι, παρατηροῦσαν τὸν Χαρντί μὲ κάποια ἐλπίδα. Ξαφνικὰ ὁ Χαρντί τοὺς εἶδε. Ἐφρίκασε. Ἡ πρώτη του κίνησις ἦταν νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ θέαμα. Ἀλλ' ἀμέσως ἀνέκτησε τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐσπλαχνία. Εἶδε τίς τρελλές παρακλήσεις των καὶ τοὺς ἐφώναζε.

— Μάλιστα! Μάλιστα! Ὁ θὰ σὰς ἐλευθερώσω!

Ὁ Σαϊτάνο ἄρπαξε ἓνα μαχαίρι ἀπὸ τὴ ζώνη του, καὶ πῆδησε οὐρλιάζοντας.

— Καὶ τὸ δτι μοῦ ἐφεύγατε σεις κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ τρομερὸ γιὰ μένα! Ἀλλὰ δὲν ἀφορᾷ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀπὸ τὸν Ἄδην. ἂν τοὺς ἀγγίξω...

Ὁ Χαρντί δὲν ἀντελήθη ἴσως καὶ νὰ μὴν ἀκουσε καν' ἐπιτάζοντας τοὺς τρεῖς δεμένους θυμὸς μαζί καὶ τρόμος τὸν παρέσυραν καὶ ἔρριψε τὴν πολεμικὴν του κραυγὴν!

— Χαρντί! Χαρντί! Πασσαβάν ὁ Χαρντί!..

Καὶ ἀμέσως ἔκοψε τὰ δεσμά ἐκείνου ποὺ βρισκόταν πλησιέστερά του. Τὸ μαχαίρι τοῦ Σαϊτάνο ἐκτύπησε στὸ κενόν; Ὁ Χαρντί ἔπεσε χάμω, ἐσύρθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἐπῆγε πρὸς τοὺς δυὸ ἄλλους καταδίκους! Ὁ Σαϊτάνο ἐσηκώθη ἦταν ἐλεύθερος! Ὁ Σαϊτάνο ἔμεινε ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν εὐκνησίαν, καὶ τὴν ἐτοιμότητα αὐτοῦ τοῦ ἀπροσδόκητου ἀντιπάλου.

Οἱ τρεῖς ζωντανοὶ ἐλεύθεροι πιά, τὸ νεκρὸ παιδί ζωντανὸ βλα αὐτὰ ἦτο τὸ γκρέμισμα ἑνὸς ὁνείρου. Ὁ πειραματισμὸς ποὺ θάκανε ἀπὸψε ὁ Σαϊτάνο θὰ ἦτο ἀποφασιστικὸς! Ἀπὸ πολλὴν καιρὸν ζητοῦσε τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα! Γιὰ νὰ τρομθευθῇ τοὺς τρεῖς αὐτοῦς ζωντανούς, τοῦ ἐχρειάζονταν ἄλλες δολοκλήριουπομονῆς δολιότητος θάρρους.

— Πότε θὰ μπορέσω νὰ ξαναρχίσω; βρυχήθη τρέμωντας ἀπὸ λύσαν καὶ ἀπελπισίαν! Πότε θὰ μοὶ ξαναπαρουσιασθῇ μιὰ τέτοια εὐκαιρία! Τί λέω; Αὐτὸς ὁ διάβολος δὲν θὰ μὲ καταγγεῖλῃ γιὰ μάγο; ἂν πεθάνω σὲ κάποιο μαρτύριο, τί θ' ἀπογίνουν οἱ ἀνακαλύψεις μου; Νὰ φύγω; Νὰ παρτήσω ὅλα ὅσα συνεκέντρωσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

Ἐκρίταξε τοὺς τρεῖς καταδίκους ποὺ ἐλευθερώσε! ἔτρεμαν. Ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μιλοῦσαν. Ὁ Σαϊτάνο ἐγγέλλεν, ὅμως ὁ Χαρντί κι' ὁ ὄχλος ἂν δὲν τὸν ἐκρεμοῦσε θὰ τὸν ἔκαιγε ζωντανόν.

Ἐπρεπε τὸ παιδί αὐτὸ νὰ σωπῇ. Νὰ τοὺς κτυπήσῃ ὅλους μαζί ἦταν ἐπικίνδυνο. Ἐπρεπε νὰ τοὺς χωρίσῃ μὲ τὴν πανουργία καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν μικρὸν ἱππότην ὁλομόναχον.

Καταραμένε τί ἤθελες νὰ μὰς κάμῃς; φώναξεν ὁ Χαρντί.

Καταραμένε! Καταραμένε! οὐρλιάσαν οἱ τρεῖς ἄλλοι.

— Πηγαίνετε, εἰσθε ἐλεύθεροι εἰπεν ὁ Σαϊτάνο:

— Ἐλεύθεροι, εἶπαν ἀσπαινοντες!

— Ἐλάτε...

Τὸν ἀκολουθήσαν μαζεμένοι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὁ Χαρντί ἦταν τελευταῖος.

Ὁ Σαϊτάνο ἔβγαλε τὸν σῶμα τοῦ δρόμου.

Δὲν πρόφθασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, καὶ στὸ δρόμο ἀκούσθη ἡ τρελλὴ τρεχάλα τῶν τριῶν ἐλευθερωθέντων ποὺ ἔτρεχαν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ γυρίσουν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὸ σωτήρα τους.

Ὁ Σαϊτάνο ἔμεινεν! Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπερίμενε. Ὁ Χαρντί εἶπε:

— Ἀντίο καταραμένε! παρακάλεσε τὸν Σατανᾶ νὰ μὲ κάνῃ νὰ λησμονήσω τὸ κρησφύγετό σου! Καὶ μὲ τὴ σειρὰ τοῦ ἐφύγε, ἀλλὰ μὲ τὴν ἡσυχία, ποὺ ἐνόμισε ὅτι συμβιβάζετο μὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν του.

Ὁ Σαϊτάνο τὸν ἀκολουθεῖ βαδίζοντας λίγα βήματα πρὸ πῶς καὶ ζητώντας τὴν εὐκαιρία νὰ πηδῇ ἐπάνω του.

Ὁ Χαρντί ὅταν ἐνόμισε ὅτι ἦτο μόνος ἐσταμάτησε. Ἐστηρίχθη σὲ ἓνα τοῖχον, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σταυροδρομίου. Στ' ἀπόσταση 50 βημάτων ἄρχιζε ἡ γέφυρα Νότρ Ντάμ.

Ἐπρεπε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἔως τὰ πόδια. Ἦσαν ἡ ἀντίδρασις! Τὰ οὐρὰ του ἦσαν βρεγμένα! Ἐκρῶνεν! Αἰσθάντο τὸν ἐαυτὸν του μόνον στὸ σκοτάδι μόνον στὴν ζωὴν, χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους καὶ ἔκλαψε!

Καὶ καθὼς ἔκλαιε ἓνα ὄνομα ξαφνικὰ τοῦ ἐξέφυγε: Ροζελίς. Καὶ ἀμέσως τὸ αἶνιγμα παρουσιάσθη στὸ νεανικὸ

τοῦ μυαλό: Ποῖα νὰ ἦτο, ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ εἶδα σὲ ὁ παρεκκλήσιο; Τί νὰ ἀπέγινε ἡ μητέρα τῆς Ροζελίς; Γιατί οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχον εἰσβάλει στὸ σπίτι του;

Καὶ ἡ Ροζελίς; Τί τὴν ἔκαμαν τὴν Ροζελίς; Ἀπὸ μιὰ γωνιά σκοτεινὴ τὸν παραφύλαγε ὁ Σαϊτάνο!

Ἀσφαλῶς θὰ ἔκρινε εὐνοϊκὴ τὴ στιγμή! Βεβαιώθη γιὰ τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε σὲ χεῖρ κι' ἐπροχώρησε κατὰ τοῦ παιδιοῦ. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκούσθη ἓνας θύρουβος ἀρμάτων, φωτιές ἐφώτισαν τὸ σταυροδρόμι, καὶ μιὰ φωνὴ ἀντήχησε.

— Ἀλτ. Ἐδῶ!

Ὁ Σαϊτάνο ψυχρὸς καὶ ἡσυχος κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὑπάκουσε στὴν διαταγὴν καὶ εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἔμπρός του μιὰ δολοκλήρις περιπολία.

— Τί κάμεις ἔξω τέτοια ὥρα;

Ὁ Σαϊτάνο ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Χαρντί ποῦνταν ἐκεῖ κοντὰ σ' ἀπόσταση δέκα βημάτων καὶ ἐσκέφθη! «Πρέπει νὰ πεθάνῃ!» Ἀπλῶσε τὸ χεῖρ καὶ μὲ τὸ ἄκρο τοῦ δακτύλου τοῦ ἔθιξε τὸ στήθος τοῦ διοικητοῦ τῆς περιπολίας!

— Φέρετε τὸν σταυρὸ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου εἰπεν ὁ Σαϊτάνο.

— Μάλιστα καὶ ἔπειτα;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ οἴκου τῆς Βουργῶνης. Ἀρὰ εἰσατε σωματοφύλακές του.

Λοιπὸν ἂν θέλετε νὰ προσφέρετε ὑπηρεσίαν στὸν εὐγενὴ κόμη τοῦ Νεβέρ, τότε πηγ' ἐντὲ τοῦ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Ἄν θέλετε νὰ κρεμασθῇτε ἀφήστε το νὰ φύγῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς περιπόλου ἔκαμ' ἓνα σημεῖον! Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Χαρντί περιεκυκλώθη, συνελήφθη μ' ἄλλή τὴν ἀντίστασιν τοῦ κι' ἐτοποθετήθη μεταξύ δυὸ στρατιωτῶν, ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ χεῖρ.

— Θὰ κάμω ὅτι λές τὸ εἶπεν ὁ περιπολόρχης. Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Πάπα, ἂν μὲ κοροϊδεύς. Ἐμπρός! στὸ Μέγαρον τῆς Βουργῶνης. Καὶ σὺ ἀκολουθήσε με.

— Σὰς ἀκολουθῶ εἶπεν ὁ Σαϊτάνο. Ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ μὲ πιστεύετε δὲν πρέπει νὰ ἀναζητήσητε τὸν κόμητα τοῦ Νεβέρ στὸ μέγαρον τοῦ Βουργῶν.

— Καὶ ποὺ δαιμονισμένε Σατανᾶ;

— Στὸν πύργο Σαὶν Πῶλ.

Ἐξεκίνησαν! ὁ Σαϊτάνο στὸ μέσον δυὸ φυλάκων ἐσκέπτετο! τὸ παιδί δὲν θὰ μιλοῦσε. Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος θὰ τᾶκαὶ νὰ μὴ μιλήσῃ! Ἐσταμάτησαν στὴν εἴσοδο τοῦ Σαὶν Πῶλ. Ὁ Χαρντί ἐφρίκασε! Γιατί τὸν ἐπῆγαιναν στὰ ἀνάκτορα; Ὁ περιπολόρχης συνεννοήθη καὶ πέρασε! Ὁ Χαρντί ἐνόμισε ὅτι ἔμπαινε σ' ἓνα τάφο! τότε ἐκατάλαβε ὅτι ἔτρεπε ἀπὸ φόβο! Θέλησε ν' ἀντισταθῇ. Τὸν τράβηξαν διὰ τῆς βίας.

II

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Γιάννης ὁ ἀτρόμητος εἶχε συνοδεύσει τὴν βασίλισσα Ἰζαμπὴ μέχρι τοῦ πύργου Σαὶν Πῶλ καὶ διέσχισαν μαζί τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς κήπους. Ἐκείνη προπορεύετο, αὐτὸς τὴν ἐθαύμαζεν ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἡρῆσιος τὴν Ἀφροδίτην! Ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἀρπάξῃ ξαφνικὰ νὰ συνθλίψῃ αὐτὸ τὸ σῶμα στὰ δυνατὰ μπράτσια του καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ: «εἶμαι ὁ κύριός σου». Καθὼς ἐκείνη ἐπληγάζετο στὴν κρεββατοκάμαρά της γύρισε ξαφνικὰ καὶ τὸν εἶδε ἀναμένοντα, βλοσυρὸ, ἐτοιμὸν γιὰ βιαιότητες! Ἡ Ἰζαμπὴ ἔμεινεν ἀσπαινοντες.

— Λοιπὸν τοῦ εἶπε δὲν ὑπάρχει σχεδὸν τίποτε τὸ ζωντανὸ μεταξύ ἐμένα καὶ σένα! Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι νεκρή. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν κόρη τῆς... τὴν κόρην σας... ἡ Ζερῶδ' ἔχει ἀναλάβει τὴ φροντίδα...

— Τίποτε πιά ἀπήντησε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος! Τίποτε τὸ ὀρκίζομαι! Ἀφήσατέ με τώρα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν καρδιά μου! Δὲν ξέρετε, ἐνόμιζα ὅτι σὰς ἀγαποῦσα! ὅταν

σας είδα σ' αυτήν την γαλαρία δ-
ταν σας άκουσα ένόμισα ότι σας
έκατάλαβα ότι με είχατε φέρει στη
κορυφή του πάθους. Γελώμουν, βα-
σίλισσα! Μόνον από τότε πούημα-
σαν στο παρεκκλήσιο αίσθάνθη-
κα την έρωτικήν φρενίτιδα να κυ-
λάη στις φλέβες μου! Όταν σας
είδα έτσι, λαμπερή, έτσι τρομερή,
άρχισα να σας λατρεύω. Και τώρα...

Ελαχάνιαζε. Η Ίζαμπώ κατα-
λάβαινε. Έστάθη σε μία πόρτα και
έστηρίχθη σ' αυτήν. Τόν κρατούσε
ολόκληρο με την μαγνητική της μα-
τιά. Τό πάθος αναταραζότανε μέσα
του. Οι φλέβες του κυκλοφορούσαν
φωτιά. Με μία βαρυστημένη χειρο-
νομία άφησε να πέση το παλτό της
και έφάνη με γυμνά μπράτσα, με
τόν λαϊμό θρυμάσιο, με μάτια που
πυρπολούσαν.

Ο Γιάννης ο Ατρόμητος έβγαλε
φωνή παραληρήματος. "Αν του άν-
θιστοτα θα τον έσκότωνα, θα την έ-
πνιγε με τ' άχρια του. Αλλά γιατί
θα του άνθιστοτα άκόμη;

Με μία επίσημη σοβαρότητα
και γλυκειά μαζί του είπε.

—Είσατε τέτοιος όπως σας ήθε-
λα. Όταν θα είσατε δούξ της Βουρ-
γώνης...

Ένα φρικώδες σκίρτημα τόν συ-
νεκλόνησε. Αλλά ήρεμη, εκείνη παίζοντας με τ' άβραχιά-
λιά της, έξηκολούθησε.

—Όταν ο πατέρας σας θα είναι νεκρός, διαν ή γυ-
ναίκα σας ή Μαργαρίτα του Χαϊνώ θα είναι νεκρή, όταν ο
άνδρας μου Κάρολος έκτος θα είναι νεκρός...

Σταμάτησε για μία στιγμή την τρομερή αυτή άρίθμηση
των φόνων! Και εκείνος πελιδνός, ροφούσε τ' άνοιγεν
εκείνη και δεν έσκέπετο παρά ότι εις στην πρώτην βα-
σιλίσσα έτελειώσε.

—Τότε θα ένώσωμεν το δουκάτον της Βουργώνης στο
βασιλείον της Γαλλίας και με τις στρατιές μας θα άποκα-
ταστήσωμεν την αυτοκρατορίαν της Δύσεως.

Τότε με τόν έρωτα και ή παράφορη φιλοδοξία ξύπνησε
μέσα στον Νεβέρ! Αυτόκράτωρ! Κύριος του Χριστιανι-
κού κόσμου! Αυτό το θριαμβευτικόν μέλλον του το άνοιγεν
εκείνη και δεν έσκέπετο παρά ότι εις στην πρώτην βα-
σιλίσσα έτελειώσε.

Και την στιγμήν αυτήν ή Ίζαμπώ φανερώθη ολόκληρη.
Με τ' άβραχιά κάτω, και το μείδιμα στα χείλη, έ-
τελειώσε.

—Και τότε Νεβέρ, τότε θα σου άνήκω!

—Τότε; ρώτησε ο Ατρόμητος με ένα τρομερό
μείδιμα...

—Τότε και μόνον! άπάντησεν εκείνη—και τ' άμαγικά
της μάτια συνεπλήρωσαν την παραφροσύνη του.

—Άμέσως! έβρυχήθη ο Νεβέρ με μία βραχνή φωνή
ένος τρελλού πάθους! είσαι δική μου! Σε πέρνω.

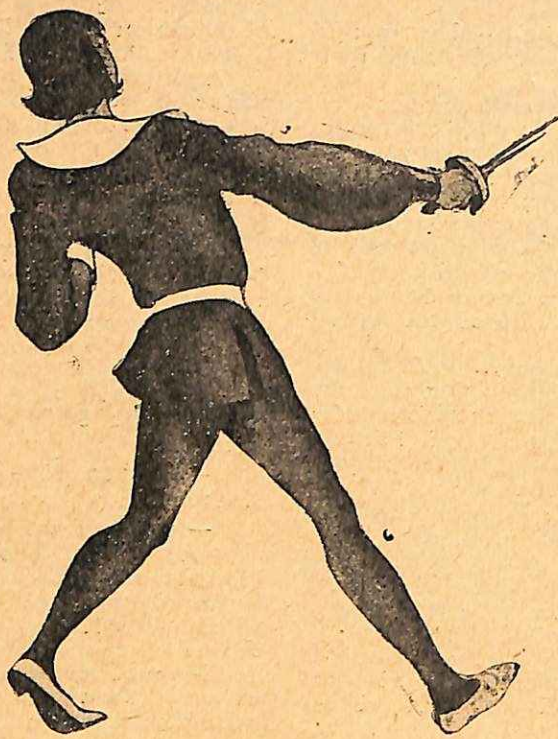
Τ' άμαγικά του χείρια βία, φρενήρη έπασαν στους ώμους
της Ίζαμπώ! Δεν έκανε καμμία κίνηση άντιστάσεως! Μό-
νον με γρήγορη κίνηση άνοιξε την πόρτα στην όποιαν
στηριζότανε και έκάλεσεν ήσυχα!

—Ίμπερία! Ωραία μου Ίμπερία!

Σ' ένα δωμάτιο που φωτιζόταν αδύνατα ο Νεβέρς ά-
πολιθωμένος από φόβο, είδε το τρομερόν άγριον ζώον έ-
πάνω στο χαλί "Εσυρε κατ' άρχάς τ' άμπροστινά του πό-
δια, έπειτα την μακρυά και ελγίστη ράχη της, έπειτα
συμμάζευτηκε για να πηδήση, με το στόμα άνοικτό, τ' ά-
χια στον άέρα! Ίμπερία... ή ένουμένη τίγρις της
Ίζαμπώ!

Με ένα πήδημα ήλθε να πέση στα πόδια της βασίλι-
σας. Ο Γιάννης ο Ατρόμητος έσυρε το έξφορ του! ήτο πε-
λιδνός! άλλ' έλεγε μέσα του. "Αν δείξω άδυναμία, άν
υποχωρήσω ένα βήμα, θα με σκοτώση με την περιφρόνη-
σή της, κατ' άρχάς κι' έπειτα θα με ρίξη στο θηρίο της."

Η Ίζαμπώ τόν έκύτταξε για μία στιγμή κι' έμειδίασε.

Κοντά της ή τίγρις έπερίμενε με το
ρύγχος ύψωμένο προς τόν Γιάννη
Ατρόμητο και ή θερμή της άνα-
πνοή έρριχνε στον άέρα ένα έλα-
φρό γκρίζο άχνό.

—Βλέπεις; είπε ή Ίζαμπώ με
μία παράξενη γλυκύτητα, είναι έ-
νας φίλος. Έμπρός, χάιδεψέ τον.

Η τίγρις κατέβασε το κεφάλι,
περιμαζεύτηκε, έκόλλησε τ' άμαγ-
λά της νύχια στο πάτωμα κι' έβ-
βαλε ένα υπόκωφο μούγκρισμα. "Ηρ-
νειτο. Η Ίζαμπώ επανέλαβε τή
διαταγή της και ή τίγρις έπλησίασε
τόν Νεβέρ, και έτρεξεν επάνω του.
Η βασίλισσα έσκυψε, την έφίλησε
στο ρύγχος, κι' ύστερα της είπε να
φύγη! Μια στιγμή άργότερα ή πόρ-
τα είχε κλειση και το θηρίο δεν
φαινόταν. Ο Νεβέρ με την καρδιά
να χοροπηδάη, νικημένος, δαμα-
σμένος, έσκυβε μπροστά στην Ί-
ζαμπώ, περισσότερο ίσως για να
κρύψη τόν τρόμον του, παρά για να
δείξη ύποταγή. Εκείνη με σκληρή
φωνή τούειπε.

—Ένα διαμέρισμα έτοιμάσθη
για σας στο άνάκτορο Μπωτρεγές.
Γι' άπόψε, Νεβέρ, είσατε ο φιλοξε-
νούμενος του Καρόλου του δού και
της Ίζαμπώ. Πηγαίνετε! Άύριο το
πρωί θα μου δώσετε την άπάντησή
σας. Εάν μ' έκαταλάβετε, εάν είσατε άντάξιος μου, άν ει-
σατε ο αυτοκράτωρ που όνειρεύεται ή αυτοκράτειρα Ίζαμ-
πώ αύριο φεύγετε για το Ντιζόν. Την ήμέρα που θα μά-
θω τόν θάνατον της Μαργαρίτας, Κάρολος ο δος θα
πέση. Πηγαίνετε Νεβέρ, σκεφθήτε πόσον έρωτα, πόσον
μεγαλείον και μεγαλοπρέπειαν έχει ή γυναίκα που σας έ-
κάλεσε για να σας πη "Σ' ά γ α π ω."

Την τελευταία λέξη την έπρόφερε με τόση γλυκειά
καλωσύνη, ώστε ο Γιάννης Ατρόμητος έννοιωσε την καρ-
διά του να κτυπά δυνατά. Αλλά όταν άνωρθώθη ή βασίλι-
σα είχε εξαφανισθή.

Τότε ένας βαθύς στεναγμός, στον όποιον άνακατευόταν
ο έρως, ο φόβος και ή φιλοδοξία, έφούσκωσε το στήθος
του. "Επειτα βγήκε από το δωμάτιο της βασίλισσας, αλλά
τ' άπόδια του έτρεμαν και το χέρι του ήταν κορφωμένο στο
έξφορ του. Όταν έφθασε στο άνάκτορο του Μπωτρεγές,
διερωτήθη άν ή βασίλισσα θέλησε να του δείξη την μεγα-
λοπρέπεια της φιλοξενίας της ή να τόν κάνει να καταλά-
βη ότι γι' αυτή την νύχτα τουλάχιστον ήταν άιχμά-
λωτός της.

Το άνάκτορο ήταν γεμάτο ένόπλους φύλακες, πούηταν
παρατεταγμένοι σε διπλή σειρά από εκεί που περνούσε.
Όταν ο Ατρόμητος έφθασε στην αίθουσα των όπλων, έ-
δωξε την φρουρά κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα.

Οι φρουροί άποσύρθησαν, άλλ' έσταμάτησαν στην δι-
πλανή αίθουσα.

Με το μέτωπον στην παλάμη του ο Γιάννης ο Ατρόμητος
έσκέπετο.

—Ο δούξ της Βουργώνης... ο πατέρας μου—Η Μαργα-
ρίτα του Χαϊνώ, ή γυναίκα μου!.. Κάρολος ο δος ο εξαδέλ-
φός μου... Γύρω από τ' άτρία αυτά όνόματα στρίφογύριζε
ή σκέψη του! Επάνω σε κόκκινες όπτασιές έπλαθε το ά-
κτινοβόλο όνειρο του πάθους του, που τώρα είχε τρυπώ-
σει τισάρκες του! Ονειροθριαμβευτικό, στο βάθος του
όποιου άκτινοβολούσε το στέμμα της αυτοκρατορίας του
Καρολομάγνου.

Ποιά όράματα αίματηρά ή θαυμαστά πέρασαν μέσα ά-
πό την φαντασία του; Ποιές έρωτικές άναμνήσεις μανιό-
δεις έξύπνησαν σ' αυτήν την καρδιά, όπου ή εικών της Ί-
ζαμπώ έθριάμβευε δεσποτική και λατρευτή! Αυτό διήρκε-
σε αρκετά έως ότου ένας φύλακας μπήκε και έσταμάτησε
μπροστά του.

—Εξοχώτατε ένας άνθρωπος βρίσκεται εκεί και ίσχυ-
ρίζεται ότι έρχεται από κάποιο οίκημα του Αγίου
Μαρτίνου.

(Ακολουθεί)

Α ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΩΡΑ ΤΡΑΒΑ ΤΑ ΗΛΙΘΙΕ

ΕΚΕΙΝΟ το άπόβραδο ο κακόμοιρος ο
Γιάννης ο Κουρελής, ο φτωχός
διακονιόρης σακατεμένος και θεονήστικος γύριζε
σπιτάκι του—δηλαδή στη γωνιά κάποιας μακρυ-
ς μάντρας, πούχε στήσει το γιατάκι του, φτειασμένο από
αί ξορόκλαδα και παληκούρελα για σκεπή.

Εκείνη την ήμέρα δεν είχε μαζέψει τίποτε ούτε για
το ψωμοτούρι. Πολλοί, βλέπεις ζητιάνοι τώρα και μεγα-
ς συναγωνισμός Μονάχα τρεις δεκάρες ήταν τ' άκέρδη
του, κι' άπ' αυτές οι δυο κάλπικες. Τι ν' άγοράση με μία
εκάρα. Ωστόσο άργά κατ' ά το βράδυ, σ' ένα πλουσιόσι-
πο τούχων χαρ'σει ένα παντελόνι, που πουλώντας το το
πρωί στα παληατζιδικα, θα μπορούσε να έξασφαλίση το
αί τριών—τεσσάρων ήμερών στο συσσίτιο, κι' αυτό τόν έ-
κανε να μονολογή ικανοποιημένος.

—Κουράγιο και θ' άς αύριο, Κουρελή μου.

Εξαφνα, εκεί που προχωρούσε σιγά—σιγά, κάνοντας
αυτές τις σκέψεις και χειρονομώντας χαρούμενα στην πρό-
λαψη ότι θα τούμεναν ψηλά να πη και κ'άνα κα-
ταστράκι, έννοιωσε να πατάη κάτι μαλ'κό στην
αρχή του φάνηκε σαν παληόχαρτα. Και τ' άσπρωξε με
το πόδι του. Μά πάλι, την ίδια στιγμή, συλλογίστηκε πώς
μπορεί να ταν και τίποτα φαγώσιμο... Που ξέρεις καμιά
φορά! Κι' έσκυψε να τ' άφψη.

—Νά πάρη ή όργή! μουρμούρισε τότε γελάστηκα! Δεν
είναι πράγμα να τρώγεται.

Ο δρόμος ήταν έρημος. Ψυχή δεν άκου-
όταν τριγύρω. Πλησίασε στο φώς του φα-
ραού και κύτταξε να δ' ή τι, να ναι το
έξοισμο.

—Πίσω μου σ' έχω διάβολε! μουρμούρι-
σε τριβώντας τ' άχια του. Ένα πορτοφόλι!
Το ψάχνει, τι να ιδ' ή! "Όλο έκατο-
στάρικα!

—Ορίστε τώρα! Νά βρίσκωνται πλού-
σιοι να χάνουν πορτοφόλια με δ'άκαιρη πε-
ριουσία μέσα κι' έλόγου σου να μην έχης λί-
γο ψωμάκι να πορευτής. Δόξα σοι ο Θεός;
Και τώρα; Τ' ά πρόκοψ' ή! Και που βαστούνε
έναν τ' άπόδια μου να τρέχω, σακατεμένος
άνθρωπος, στην άσ'υνομία για να παραδώ-
σω το ξένο βιός! Μωρέ μπέλλα που τόν
βρήκα! Γρουσουζίκι ήμέρα ή σημερινή!

Τι να κάνη όμως; Ξεκίνησε κουτσά—στρα-
βά κραδαινώντας πάντα το παντελόνι, να τ' ά-
πάη και να παραδώση το πορτοφόλι στον
αίθριο. Και να ναι το Τμήμα μακρυά—τόσο
έξοισμο. Σάν έφτασε τέλος πάντων, με την
ψυχή στο στόμα από την κούραση και την
πεινα.

—Κυρ' άστυνόμε, ορίστε η'ρα αυτό και σας

τ' άφέρνω, είπε.

—Τι είναι αυτό; Μπρέ πορτοφόλι!.. κι' από φίνο μαρο-
νιό διάβολε. Θά ναι βέβαια άδειανό. Για να ιδούμε! "Ελα
Χριστέ και Κύριε!.. Μωρέ, μιλά καλά, χριστιανέ. Έδω μέ-
σα είναι μάτσο χαρτονομίσματα!.. Το ξέρεις; ..
Τ' ά μείρησες; ..

—Όχι κύρ' άστυνόμε. Τόμου τ' άνοιξα και είδα πώς
είναι ξένα χρήματα έτρεξα να σου τ' άφέρω.

—Έτρεξες; Έσύ;.. Με τέτοια χάλια;.. Έσύ βρέ χρι-
στιανέ μου, δεν μπορείς να κρατηθής στα πόδια σου και
μου λές πώς έτρεξες;

Και ο άστυνόμος έσταυροκοπιόταν από κατάπληξη,
κυττάζοντας μία το πορτοφόλι και μία τόν Γιάννη τόν
Κουρελή.

—Και βρήκες αυτά έσύ; Είσαι βέβαιος;.. Ήταν σκο-
τεινά την ώρα εκείνη; Δεν σε είδε κανένας;

—Όχι, κύρ' άστυνόμε.

—Μωρέ τι λές; Μά έσύ, βρέ άνθρωπε του Θεού, είσαι
ένas τρομερός ήρωας. Είσαι ένας ήρωας! Το κατα-

λαβαίνεις; ..

—Όχι δά, κύρ' άστυνόμε.

—Βρέ άκου που σου το λέω έγώ! Έσύ είσαι ένας σπ'ά-
νιος ένας άληθινός ήρωας! Και δε μου λές: πώς σε λένε;

—Γιάννης Κουρελής.

—Κουρελή;.. Σε λένε Κουρελή; Έσένα; Μά έσύ πλιά
δεν είσαι άνθρωπος σαν κι' έμάς... έσύ είσαι μυθιστόρημα!

Το νοιώθεις ή όχι; Είσαι ποίημα. Μάλιστα! ποίημα. Είσαι
φιλοσοφία ολάκερη! Το κατ'άβες ή όχι;

—Όχι κύρ' άστυνόμε! Καταλαβαίνω μονάχα πώς πρέ-
πει να πάω να κουρνιάσω, γιατί είμαι ψόφιος από την
κούραση.

—Νά π'ας καλέ μου άνθρωπε! Στην ευχή του Θεού!
Και ο άστυνόμος με τ' άμάτια βουρλωμένα. έσηκώθηκε,
του έσφιξε το χέρι και τού είπε:

—Άμε στο καλό κι' έγώ θα αναφέρω.

Ο Κουρελής δεν είχε διασκελίσει ακόμα το κατ'όφλι
της πόρτας, και ο άστυνόμος τόν έφώναξε:

—Γι' ά σ'άσου. Ξέχασα να σε έρωτήσω. Για πές μου:
τι δουλειά κάνεις;

—Δουλειά; Δηλαδή.. δεν κάνω καμ' ά δουλειά.

—Δεν κάνεις; μά πώς ζ'ής; Έχεις κανένα εισοδημάτι;

—Όχι κύρ' άστυνόμε! Ζωάπο την καλωσύνη των χριστιανών.

—Ω, διάβολε! Είσαι δηλαδή ζητιάνος; Κύριε Έλέησον!
Και είσαι σύ που η'ρες αυτό το πορτοφόλι; Μωρέ έσύ δεν
είσαι ήρωας! Είσαι το δ'υδο θαύμα του κόσμου! Και δε
μου λές: Που κατοικείς; Που είναι το σπίτι σου;

—Το σπίτι μου; Δεν έχω σπίτι.

—Μά που κατοικείς; που είναι ή κατοι-
κία σου; τέλος πάντων. Δεν έχεις κατοικία;
Και που κοιμάσαι;

—Τις πλειότερες φορές στους δρόμους...
άπάνω σε κανένα μπάγκο. Τώρα έχω τρυ-
πώσει σε κάποια μάντρα που ρίχνουνε τ' ά
σκουπίδια.

—Ωστε το λοιπόν είσαι άλήτης; Χμμ!
Έδω είναι που τ' ά μπλέξαμε! Δεν ξέρεις
πώς ο νόμος σε υποχρεώνει να έχεις σπίτι;
—Ναίσκε... ο νόμος... βέβαια... μά ή δυστυ-
χία; πώς να δουλέψω... γέρος άρρωστημένος,
κι' έχω και κήλη...

—Έχεις και κήλη; Και δεν έχεις λεφτό
τσάκιστό! Και βρήκες αυτό το πορτοφόλι;
Και τώρα; Τι να σου κάνω έγώ, δυστυχισμέ-
νε; Συμφορά που σε βρήκε, κακομολη-
μου!.. Ναί... δε σου λέω. Είσαι ήρωας... Μά
πρέπει να πάω και με το νόμο. Θά πάμε
στον άσ'υνόμο. Ο καυμένος ο Γιάννης άπόμεινε σαν
έξοιστος. Λίγο και να σωριασθή κατά γής. Ο
άστυνόμος φαινόταν στενοχωρημένος. Περ-
πατούσε με μεγάλα βήματα από τ' ά μιά ά-
κρη του γραφείου ως την άλλη, ξεφυσούσε
κοντοσεκότανε, κουνούσε τ' ά χείρια του
παραμιλούσε μόνος του.

—Τώρα; Τι να σου κάμω, χριστιανέ, του Θεού; Μάλιστα
Δε λέω όχι! Έσύ είσαι ένας τίμιος, ο πρώτος τίμιος του κό-
σμου! Είσαι ο ήρωας! Και σου πρέπει παράσημο! Και άμα-
βή άκόμη! Αλλά τ' ά φηλεί, συμφορισμένες μου, άφου είσαι ά-
λήτης; Καλλίτερα να βρ'ισκες μι' κατοικία παρ' αυτό το
πορτοφόλι! Και μου τ' άφερεις έδω. Δεν σου λέω... Μά ο
νόμος!.. Τράβα λοιπόν τώρα;

—Ωστε το λοιπόν, τι θα γίνη τώρα κύρ' άστυνόμε;

—Τι θές να γίνη; Δεν το καταλαβαίνεις; Νά, άπόψε θα
κοιμηθής στο φρέσκο και αύριο θα σε στείλω στη φυλακή!
Ποιός σου είπε να βρ'ής αυτό το καταραμένο πορτοφόλι; Και
να μου τ' άφέρης κι' όλα... δηλαδή... δε σου λέω... είσαι ήρωας!
Μά... άφου είσαι άλήτης;

Και ο άστυνόμος γευρισμένος, κτύπησε το κουδο. Δύο
άστ'υφάκες παρ'υσιάστηκαν ε'θ'ος. Τους έκανε νεύμα.

Καίεν' αυτοί τόν έπαρναν να τόν πάνε στο κρατητήριο,
ο Κουρελής μουρμούριζε με άπ' τ' ά δόντια του:

—Αυτό πάλι ήταν από τ' άγραφα! Νά πάρη ή ο γή. Καλά
το είπα γώ, πώς ή σημερινή μέρα ήταν ή πλιά γρουσουζίκι.
(διασκεύη) ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Έγκληματα έξ άφορ-
μής τής κερδοσκοπίας. Δράματα έξ αίτίας
του έρωτος. Οί λαθρέμποροι και τό φορτηγόν. Τό δράμα τής «Μαρί Σελέστ.»
Πώς άκριβώς έξετυλίχθη.

Δέν συμβαίνουν μόνον στάς πόλεις μυ-
στηριώδη και άνεξιχνίαστα έγκλη-
ματα, πού προκαλούν την φρίκη και τόν
άποτροπισμόν. Καί στάς θαλάσσιες έπί-
σης διαδραματίζονται τά άγριώτερα δρά-
ματα τέτοια πού είναι άδύνατο νά τά έ-
πινοήση και ή ζωηρότερη φαντασία. Δρά-
ματα πού πολλές φορές μένουν άνεξι-
χνίαστα.

Μιά άπ' τις τραγωδίες αυτές, πού κα-
νείς σχεδόν δέν την έπληροφόρηθη τότε
πού έλαβε χώραν, άπεκάλυψε κατ' αὐτάς,
όλίγας στιγμές πρό του θανάτου του, έ-
νας Γερμανός ναύτης.

Μιά σκοτεινή νύχτα

Τόν Δεκέμβριον του 1924, ό ναύτης οὗτος άνήκε στο πλή-
ρωμα ενός μικροῦ πλοιαρίου, πού μετέφερε λαθρεμπορι-
κῶς οινόπνευμα και διάφορα άλλα είδη, τά όποία έπρό-
κειτο νά πουλήσῃ κρυφά στίς άκτές τής Νορβηγίας. Κατά
τό τελευταίον του ταξίδι, τό λαθρεμπορικό πλοιαριο, είχε
ξεκινήσει νύχτα από ένα Γερμανικό λιμάνι και μέ μεγάλες
προφυλάξεις έπλεε πρὸς βορρᾶν όταν ξεάφνα διέκριναν τά
φῶτα ενός πλοίου πού ήρχετο πρὸς τό μέρος τους. Κύτ-
ταξαν καλύτερα κι' έξακριβῶσαν πῶς ήταν ένα φορτηγό,
άπ' αὐτά πού μεταφέρουν γαιάνθρακα άπ' την 'Αμερική.
'Αμέσως τότε οί λαθρέμποροι έκαναν σήμα στο φορτη-
γό νά σταματήσει, κι' ό πλοίαρχός του άνύποπτος συμ-
μορφώθηκε.

Μακελειό

Χωρίς νά χάσουν καιρό οί λαθρέμποροι,
πλεύρισαν στο φορτηγό και μέ ταχύτητα
αίλούρων άνέβηκαν στο κατάστρωμά του.
— Τί σᾶς συμβαίνει παιδιά; Ρώτησε

καλόκαρδα ό πλοίαρχος του φορτηγοῦ. Μήπως πάθατε
καμιά άβραρία και θέλετε νά σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι;
— Θέλουμε νά πάρете μερικῆς μπουκάλες οίνοπνεύμα-
τος πού πουλάμε. 'Απάντησε ό αρχηγός τῶν λαθρεμπόρων.
— Καί μέ σταματήσατε γι' αὐτό; 'Αδικος κόπος. 'Ενα
φορτηγό δέν έχει έπιβάτες νά τό καταναλώσουν... Νά τό
διαθέση γιά τό πλήρωμα; Θάταν επικίνδυνο... Νά τό πᾶμε
στήν 'Αμερική, άπαγορεύεται.

— Δέν ξέρω τί θά τό κάνετε. 'Απάντησε ό πλοίαρχος
του λαθρεμπορικοῦ, πού ήταν και λίγο στο κέφι. 'Εγώ θέλω
νά τό πουλήσω. Πρέπει νά πάρете μερικά μπουκάλια.
'Ο πλοίαρχος του φορτηγοῦ άρνήθηκε και πάλι, εὐγε-
νικά άλλ' έπίμονα κι' τότε συνέβη ή τραγωδία.

Οί λαθρέμποροι σ' ένα νεῦμα του αρχηγοῦ τῶν έπετέ-
θησαν κατά του πληρώματος του φορτηγοῦ, έπηκολούθησε
μία τρομερή σύρραξις και ύστερα από μία πεισματώδη
μάχη τό πλήρωμα του φορτηγοῦ είχε ξεοντωθῇ, ὅπως εί-
χαν φονευθῇ και μερικοί λαθρέμποροι.

Τό πλοίο φάντασμα

Όταν πιά δέν έμεινε κανένας
ναύτης του φορτηγοῦ ζωντανός, οί
λαθρέμποροι σκέφθηκαν πῶς θά-
πρεπε νά συγκαλυφθῇ ὡς ὅτου ά-
ποακρυνθούν, από κεί, τό έγκλη-
μά τους. Ταχύτατα τότε έρριψαν
τά πτώματα (δένοντάς τους κι'
άπό ένα βάρος) στη θάλασσα. 'Ε-
πλυναν τό πλοίο, τακτοποίησαν
τά πάντα, τροφοδότησαν μέ κάρ-
βουνο τις μηχανές, τούς έδωσαν
τήν ταχύτερη κίνηση. Άναψαν δλα

τά φῶτα, κι' έπειτα πήδησαν στο
πλοιαριο τους.

Υστερα από μερικῆς ήμέρες, ένα
εμπορικό Νορβηγικό πλοίο συνήντη-
σε τό τραγικό φορτηγό, πού οί μη-
χανές του είχαν πάψει νά λειτουργ-
γούν, έρμαιο τῶν κυμάτων. 'Ανέβη-
καν περίεργοι σ' αὐτό κι' όταν τό
βρῆκαν έρημο πληρώματος και μέ τά
πράγματα του σ' άπόλυτο τάξη, μέ
τά χρηματοκιβώτιά του άθικτα δέν
μόρεσαν νά εξηγήσουν τί είχε συμ-
βῇ. 'Επίσης δέν μόρεσαν νά λύσουν
τό μυστήριο οί λιμενικές αρχές τής
Γερμανίας και Νορβηγίας, μ' ὅλο πού
δυό χρόνια άπασχολήθηκαν μέ την ύ-
πόθεση αὐτή, πού διελεύκανε μόνον
ή έξομολόγησις του Γερμανοῦ ναύτου.

Ένα παρόμοιο δράμα

'Η άποκάλυψη αὐτή του Γερμανοῦ ναύτη, δημοσιευθεῖσα
έσχάτως στα Γερμανικά φύλλα, είχαν ὡς άποτέλεσμα νά
υπενθυμίση ένα άλλο παρόμοιο δράμα πού έλαβε χώρα
πρὸ αρκετῶν έτών, έξω από τό λιμένα τής Νέας 'Υόρκης
και τό όποιον έπί πολύ είχε μείνει σκοτεινό και άνεξι-
χνίαστο.

Νά ὑπό ποιές συνθήκες έξετυλίχθη τό δεύτερο αὐτό
δράμα. Τήν εποχή εκείνη τό φορτηγό ατμόπλοιο «Μαρί
Σελέστ» είχε φύγει μ' ένα φορτίο διαφόρων εμπορευ-
μάτων, γιά τό λιμένα του Ζέν.

Πρώτος πλοίαρχος του φορτηγοῦ αὐτοῦ ήταν ό
Βενιαμίν Κράκ κι' είχε πάρει μαζί του και τη γυναί-
κα του μέ τό έξαετῆς κοριτσάκι του. 'Ο
δεύτερος πλοίαρχος έλέγετο 'Ερρίκος
Μπέλσον. Μαζί μέ τό άλλο δέ πλήρωμα
ήσαν και δυό ξένοι, ένας 'Αμερικανός και ένας 'Εβραῖος
πού πήγαιναν στην 'Ιταλία...

Ευρέθη άκυβέρνητον

'Εν τούτοις πέρασαν 4 μήνες χωρίς ό ιδιοκτήτης του
πλοίου νά λάβῃ καμμία έδηση γιά την τύχη του. 'Εξάφνα
έλαβε ένα τηλεγράφημα πού τόν πληροφ ρούσε ὅτι τό 'Αγ-
γλικό Ιστοφόρο «Ντιέ Γκοάτσια» συνάντησε τη Μπρι-
Σε-
λέστ στη μέση του ὠκεανοῦ έν πλήρει τάξει άλλ' ά-
κυβέρνητο. 'Η είδησις άνεστάτωσε φυσικά τούς ναυτικούς
κύκλους, έγινε τό θέμα τής ήμέρας και έτσι έγινε ὅτι
τό «Ντιέ Γκοάτσια» ευρέθη χωρίς οὐδένα έπιβάτη 300 μίλ-
λια μακράν τής Νέας 'Υόρκης. 'Ολα έν τούτοις μέσα σ'
αὐτό ήσαν έν άπολύτω τάξει και τίποτε δέν διεφώτιζε τί
άπέγιναν οί έπιβάται του.

Θύματα έρωτικοῦ πάθους

'Εξάφνα, μετά πάροdon αρκετῶν έτών, εις τό λιμεναρ-
χείον τής Νέας 'Υόρκης, έλήφθη ένα γράμμα πού
προήρχετο από την Ταϊτή. Τό ήνοιξαν και κατάπληκτοι
ευρέθησαν πρὸ ενός έγγραφου προερχομένου από τό δεύ-
τερο πλοίαρχο τής «Μαρία Σελέστ» Διά του έγγραφου αὐ-

του ό Μπέλσον έξωμολογεῖτο ὅτι είχε
έρωτευθῇ τρελλά τη γυναίκα του πρώτου
πλοίαρχου και έπειδή έκε'νη ήρνήθη ν'
άνταποκριθῇ σιό αίσθημά του καταλήφθη
άπό άληθινή μανία, πού τόν έκανε νά
ρίψη δηλητήριο στο νερό. Όταν απέθα-
ναν ὅλοι, έξαφάνισε τά πτώματα κι' έ-
πεσε στη θάλασσα. 'Εσώθη και άπεβιβά-
σθη στην Ταϊτή άπ' όπου τῶρα πούνοιωσε
ὅτι θά πέθαινε άπεκάλυπτε την αλήθεια.

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ

Τό βάρος ίσχετο μέ
την εύφυία. 'Η διαρρύθμισις του έγκεφάλου
και ό χαρακτήρ μας. 'Ο Γαμβέτας και ό υπηρέτης του. 'Ο έγκέφαλος
του Ράιτ ὅμοιος πρὸς δολοφόνου.

Είναι έκτός πάσης άμφισβητήσεως, ὅτι
κάθε κίνησις μας, κάθε λόγος και κάθε
σκέψις μας, άπορρέουν από τόν «έγκέφα-
λόν μας» άπό ὅ,τι άποκαλούμε μέ μία λέξη:
«Μυλό».

Τί είναι ὅμως αὐτός ό «έγκέφαλος» και
πῶς άριθῶ λειτουργεῖ; 'Η έπιστήμη, και
ιδιοίτατα ή «άνατομία», μ' ὅδες τς μα ρο-
χρόνιες έρευνές της δέν κατῶρ ὡσε νά βρῇ
τί είναι άκριβῶς ή ευαίσθητη αὐτή ὕλη, πού
καλοῦμε έγκέφαλο, και πού άπ' την καλή
ή κακή λειτουργία του εξαρτᾶται ή «θέσις
μας» στην κοινωνία και στη ζωή έν γένει.

Τό δέ περίεργο είναι ὅτι, ὅσον ή έπιστή-
μη έντείνει τις προσπάθειές της γιά την ανακάλυψη τῶν
συνθηκῶν ὑπό τις ὁποῖες ένεργεῖ ό έγκέφαλος του ανθρώ-
που, τόσο και πιδ πολύ πελαγώνει.

Εκείνο πού προκαλεῖ έντύπωση σ' αὐτοῦς πού έξετά-
ζουν τά της λειτουργίας του έγκεφάλου είναι, ὅτι ή άκμή
τῆς άποδόσεώς του εις ένεργητικότητα και παραγωγικό-
τητα, έρχεται σέ ήλικία έξήντα ἔως ἑβδομήντα έτών, όταν
άκριβῶς σημειοῦται ή κατάπτωσης τῆς σωματικῆς δυνάμεως!

'Ενα άλλο, έξ ἴσου αξιοσημείωτο γεγονός είναι, ὅτι ό
έγκέφαλος πέρνει την ὀριστική του φόρμα στην ήλικία τῶν
7 έτών, έκτοτε δέ τό βάρος του παραμένει άμετάβλητον
έφ' ὅρου ζωῆς. Δηλαδή, ένῶ τό ανθρώπινον σῶμα διαρκῶς
μεγαλώνει προοιτισμός τῆς ήλικίας, μέχρι του 21—30οῦ έτους,

ό έγκέφαλος σ' ὅλο αὐτό τό μεταξύ μένει ό ἴδιος.
Με λίγα λόγια, ό έγκέφαλος ενός έπταετοῦ παιδιοῦ
είναι ό ἴδιος εις βάρος και μέγεθος μέ τόν έγκέφαλο

ένός σοφοῦ, ὅπως ό 'Αϊνστάϊν, ό Μπέρ-
ναρ Σῶ ή ό Ραμπιτσαν'ν Ταγκόρ. 'Απ' την
ήλικία λοιπόν τῶν 7 έτών, μέχρι τῶν τε-
λευταίων στιγμῶν ενός ανθρώπου, ό έγ-
κεφαλός του μένει ό ἴδιος και μόνον κατά τό 70όν έτος
τῆς ήλικίας του, παίρνει κάποιαν άπότομη αύξησι.

Τό βάρος δέν έχει αξία

Πρέπει νά ποῦμε ὅμως ένα πρᾶγμα: Τό βάρος και τό
σῆμα ενός έγκεφάλου, δέν έχει καμμία άπολύτως σχέση
μέ τη διανοητική ικινότητα του κατόχου του. 'Ετσι, ό έγ-
κεφαλος ενός ήλιθιου μπορεί νά είναι βαρύτερος από ενός
τετραπέρατα έξυπνου. 'Οστε ό χαρακτηρισμός «έλαφρό-
μυαλος», πού δίνουμε σέ μερικούς άνοήτους δέν άπο'ελεῖ
κυριολεξίαν πάντοτε. 'Απόδειξιν τούτου άποτελεῖ τό ὅτι ό
περίφημος Γαμβέτας είχε τό μυαλό έλαφρότερο κατ' άρκετά
θράμια, άπ' τόν έγκέφαλο ενός υπηρέτη του, πού δέν έφη-
μιζετο κ' ὀθλοῦ δι' εύφυία.

'Επίσης οὐδεμίαν σημασίαν έχει, έν σχέσει μέ την πνευ-
ματικήν ικανότητα του, ατόχου του, ή διαρρύθμισις του
έγκεφάλου. Καθώς, δηλαδή, έχει διαπιστωθῇ αὐτό έπανε-
λημμένες συγκρίσεις, ό έγκέφαλος ενός σοφοῦ, μπορεί νά
ὀμοιάζῃ αξιολογώτατα ὡς προς την διαρρύθμισιν, μέ τόν
έγκέφαλο ενός οἰουδήποτε άγριανθρώπου. 'Οπως μαλιστα

διεπιστάσαν 'Αμερικανοί άνατόμοι, ό
έγκέφαλος του Τσαουνοῦ Ράι', ενός
άπό τούς διασημότερους 'Αμερικανούς
καθηγητάς, στη διαρρύθμισιν και στην
κατάταξιν, ευρέθη έπακριβῶς ὅμοιος
μέ τούς έγκεφάλους δύο δολοφόνων
και κακοποιῶν, άποθανόντων έπί τῆς
ήλεκτρικῆς καρέκλας...

Έν τούτοις υπάρχει ή διάκρισις

'Εάν ὅμως τό βάρος δέν παίζει κα-

νένα ρόλο, ὡς πρὸς την εύρύτητα άντιλήψεως
και την διανοητικήν άνωτέρο ητα του ανθρώπου,
οὐδῆ ή διαρρύθμισις παρουσιάζει διαφοράν με-
ταξύ σοφῶν και άνοήτων, άγαθῶν και κακοπ-
ι-
ῶ, ὅπαρχει κάτι, πού δείχνει τόν άνώτερον άν-
θρωπον από τόν κατώτερόν του διανοητικῶς
και ψυχικῶς. Καί τό κατι αὐτό, πού μπορεί νά
πῇ κανείς μετά βεβα όητος ὅτι σχετίζεται μέ
τήν ανθρώπινη διάνοησιν είναι ή «φαιά οὐσία»
πού περιβάλλει την έπιφάνεια του έγκεφάλου
και μάς χαρίζει, καθῶς διατείνονται οί «είδήμο-
νες», τάς φαεινάς έμπνεύσεις. «'Η φαιά αὐτή
οὐσία» έχι έξετασθῇ έπισταμένως και «ατ' έ-
παν'ληψιν από τούς ειδ'κούς, και τό συμπέρα-
σμα ὄλων ήτο ὅτι, ὅσον περισσότεραν έκτασιν
καταλαμβάνει ή φαιά οὐσία σ' ένα έγκέφαλον, τόσο αξιολο-
γώτερος είναι.

Η φαιά οὐσία διαρκῶς μεγαλώνει

Μία άπόδειξις τρανή, τῆς βερύτητος τῆς φαιᾶς οὐσ'ας
έπί του έγκεφάλου και τῆς αξίας της είναι τό ὅτι ένῶ ό
έγκέφαλος λαμβάνει την τελικήν του διαμόρφωσιν και τόν
ὄγκον του ὅ αν τό άτομον φθάσῃ τό 7ον έτος τῆς ήλικίας
του, ή φαιά οὐσία μό'ις τότε κάνει την πρώτην εμφάνισιν
της και έξακολουθεῖ έκτοτε νά μεγαλώνῃ μέχρι του 70οῦ
έτους, ὅτε ό άνθρωπος φθάνει στο ζεῖνθ τῆς διανοητικῆς του
ωριμότητος.

Πάντως, ή γνώμη τῶν σοφῶν άνατόμων
δίσταται επί του σημείου αὐτοῦ, καθ' ὅσον
ὑπαρχουν και πλείστοι ὅσοι πού διατεί-
νονται ὅτι ή καλύτερα εποχή άποδό-εως
τελείας έργασίας από ένα έγκεφαλον εί-
ναι τό 60όν έτος, γενικά δέ τά καλύτερα
πνευματικά δημιουργήματα έδόθησαν από ανθρώπους ή-
λικίας 45—60 έτών.

Τί λέγουν τά πράγματα

'Εάν έξετασῇ κανείς τά διάφορα αξιόλογα έργα πού
άφη'καν 45—60 έτώνιοι του πνεύματος θά πεισθῇ ὅτι ή ήλικία
μετ 45—60 έτών είναι ή πλέον άποδοτική.

Οὕτω ό Μίλτον, έγραψε τό άριστοῦργμά του σέ ήλικία
44—49 έτών. 'Ο Σούφιτ πάλιν έδωκε τό ωριότερο τῶν
έργων του, τά «ταξίδια του Γκοῦλβεσ, πού άφέρεται και
στόν «Κρυσσασμένο της Πράσινης Βίλλας» σέ ήλικία 49 έτών.
Τά καλύτερά του έργα ό Γζῶν Στῶαρτ Μίλς έγραψε με-
ταξύ 55 και 60 έτών. 'Ο Βάκων και ό Γκρόν έδωκαν τά κα-
λύτερά τους δημιουργήματα στα 55 και 60. 'Ο Κάουπερ
είχε περῶσει τά 60 διαν έγραψε τόν Τζῶν Γκιλπίν. 'Ο
Ουάλ'ερ Σκῶτ έξ άλλου την καλύτερή του έργασία έδωκε
στά 45 χρόνια ὅπως και οί σύγχρονοί μας Ουέλς, Μπέρναρ
Σῶου Πιραντέλο κλπ.

Τούτο, είναι αρκετό, ὑποθέτουμε, νά δείξῃ, ὅτι ή φαιά
οὐσία δέν έλαττοῦται μέ την πάροδο του χρόνου, άλλα
διαρκῶς αύξάνεται...

Ο γυναικεῖος έγκέφαλος

'Η γυναίκα έχει μικρότερην ποσότητα μυαλοῦ από τόν
άνδρα. 'Υπαρχουν ὅμως και γυναί-
κες πού έχουν έγκέφαλο βαρύτερο
άπό τόν μέσον ὄρον του βαρ'ους του
ανδρικοῦ. Κατά κανόνα ὅμως ό γυ-
ναικεῖος έγκέφαλος είναι κατά τό
έν δέκατον έλαφρότερος του άνδρι-
κοῦ, ή δέ φαιά οὐσία είναι πολύ ὀ-
λιγώτερη τῆς άπαντωμένης εις τόν
άνδρικόν.

2785

2786

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΙΑΣ ΟΙ ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ Τ' ΑΔΥΝΑΤΑ

Απραγματοποίητες επιθυμίες

Είναι γνωστό πώς κάθε άνθρωπος έχει όρισ ένες επιθυμίες στη ζωή του. Μερικοί όμως εκδηλώνουν επιθυμίες τέτοιες που είναι αδύνατον να πραγματοποιηθούν. Θέλουν να είναι αιωνόβιοι, να κερδίζουν πάντα στα τυχερά παιχνίδια, να διατηρούν μέχρι γήρατος την όμορφη τους κλπ. Αυτό του είδους τις επιθυμίες καμιά έφευρες και καμιά προ-υπάρχει, έστω και υπεράνθρωπος, θα μπορέσει να τις πραγματοποιήσει.

Κι όμως υπήρξαν πάντοτε άνθρωποι, ακόμ-ηκαί στην αρχαιότητα, τόνον α δρεδδον και γυναίκες, που ζήτησαν σ' όλη τους τη ζωή να πραγματοποιήσουν αυτές τις αδύνατες επιθυμίες.

«Εγώ δεν θέλω να πεθάνω»

Ακόμη και σήμερα, στο Κένιγκσπεργκ, σ' ένα άπομα-κρυσμένο και παλιό σπίτι, ζή ένας άνθρωπος που ήταν μια φορά ένας από τους διασημότερους καθηγητές του Πανε-πιστημίου του Χέιλντελμπεργκ και σήμερα έχει αφιερώσει τη ζωή του για να βρή το «νέκταρ» κατά του θανάτου.

Σε ηλικία τριάντα τριών έτών, αφού διωρίσθη καθηγητής της Ιατρικής ο Ιούλιος Πιφέρντεν, αυτό είναι τόν-μά του, παντρεύτηκε την Χέρντα Βικερ, μια όμορφη νέα από ευγε-νική οικογένεια, που την αγαπούσε από φοιτητής.

Κατά την διάρκεια της γαμήλιου τελετής και του γεύ-ματος η Χέρντα προσεβλήθη από μ'α καρδιακή κρίση. Μέ-σα σε λίγες στιγμές, μπροστά στον άνδρα της, που ήταν σάν τρελλός από τον πόνο του, έπέθανε προφέροντας αυ-τά τα λόγια : «Εγώ δεν θέλω να πεθάνω».

Από την ώρα εκείνη, αυτή η φράσις άλλαξε τη ζωή του νεαρού έπιστήμονος.

Εγκατέλειψε κάθε του πρόοδο κι' αφιέρωσε τη ζωή του για να βρή ένα μέσον που να αντιμετώπιζε αποτελεσματι-κά τον θάνατον. Επέρασαν σαράντα δύο δόκκληρα χρό-νια, έδαπάνησε δόκκληρη την περιουσία του και σήμερα που είναι πιά γέρον, έξακο-λουθεί ακόμη να περνά τις ή-μέρες του μέσα στο εργαστή-ριό του, χωρίς να κατορθώνη τίποτε άλλα με την έλπίδα πώς μια μέρα θα βρή το «νέ-κταρ κατά του θανάτου».

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΓΚΑΡΜΠΟ ΕΙΝΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΤΩΝ

Αυτές τις ημέρες, και άκριβώς στις 18 'Οκτωβρίου η γόησσα του κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπο συνεπλήρωσε το τριακοστό έτος της ηλικίας της. Η τύχη και η τέχνη έφεραν την ξανθιά σουη-δίδα από ένα ταπεινό δωμάτιο μιάς συνοικίας της Στοχόλμης, σε μια θαυμασία βίλλα του Χόλλυγουντ, από πωλήτρια σ' ένα κατά-στημα νεοτερισμών στο φαντασμαγορικό κόσμο της όθνης, στη δόξα, στον πλούτο.

Η Γκρέτα αποτελεί σήμερα, τη μοίσα πολλών ποιητών και την σκέψη πολλών πεζογράφων. Σ' όλο τον κόσμο έγράφησαν βι-βλία που την έξυψώνουν στον έβδομον ουρανό. Μά, ήταν ανάγ-κη να γραφούν βιβλία γεμάτα φανταστικά επίθετα για την «ντί-βα» για να την γνωρίση ο κόσμος; Η Γκρέτα απέκτησε τη λαί-κότητα δόκκληρης τής, υδρογείου χάρι στην όμορφη της, στην έκφρασή της στο ταλέντο της.

Η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης κατόρθωσε μέσα σ' ένα μικρό χρονικό διάστημα να κάνει όλες τις «κούζλες» του κινηματογράφου να ωχριάσουν μπροστά της. Για την κυρία Γκουστάφσον, δεν έχει καμιά σημασία αν ο πατέρας της είχε αυτό ή εκείνο, το έ-παγγελμα ούτε αν η μητέρα της, η «Φράου» Άννα, με το χονδρό και κόκκινο πρόσωπο ήταν μια ταπεινή γυναίκοιλα του λαού.

Η Γκρέτα Γκάρμπο μέσα σε δέκα χρόνια που έμεινε στην Ά-μερική απέκτησε ένα όνομα που σήμερα αποτελεί ένα «σύμβολο» για τον κινηματογράφο : είναι η καλλιτέχνης εκείνη που ξέρε να παίζει τους ψυχολογημένους, τους κατ' έξοχην γυναικείους ρόλους. Το παίξιμό της παρουσιάζει κάτι το εξαιρετικό κάτι που την ξε-χωρίζει θαυμάσια ως ήρωίδα μεταξύ των άλλων συναδέλ-φων της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι η πραγματική γυναίκα, η γυναίκα εκείνη που... δεν κρύβει τα χρόνια της. Σήμερα συνεπλήρωσε τα τριάντα της χρόνια και τα γέροντα φαίνεται.

έργοστασίου που έγνώριζε τον Άλμ-περ από μικρό παιδί, τον έπερφόρτισε με μια πολύ λεπτή άποστολή. Το έ-πε να πάη, στις Κάννες και ν' άπο-σύρη από την Τράπεζα ε-α σεβαστό χρηματικό ποσόν διότι δεν είχε καμιά απολύτως έμπιστοσύνη σ' όν ταμείαν του.

Πράγματι ο Άλμπερ εισέπραξε ένα ποσόν 150.000 φράγκων. άλλα αντί να έπιστρέψη στο Παρίσι, άγόρασε ένα σμόκιν και πήγε να παίξη στην ρουλέτ-τα του Καζίνο.

Κατά τις δύο ή ώρα μετά τ'α μεσά-νυχτα, ύστερα από τέσσερες ώρες παι-χνίδι, ο Άλμπερ είχε χάσει όλα του τα χρήματα και δεν του απέμενε παρ'α μόνον ένα χρυσό ρολόγι που του είχε δωρήσει η Μάργκο.

Για να συνεχίση το παιχνίδι, το τούλησε αντί όλγων φράγκων, σ' έναν από τούς τσώους τοκογλύφους, που λυ-μαίνονται τα Καζίνα. Μ' αυτό το ποσόν ξανάρχισε τότε να παίξη και κατά στανική σύμπτωση αυτή τη φορά η τύχη άλλαξε.

Σε λίγες ώρες είχε κερδίσει το ποσόν των 150.000 φράγ-κων που είχε χάσει κι' έπ' πλέον 30.000 φράγκα.

Έτσι άρχισε την χαρτοπαικτική του καριέρα, προσπα-δώντας να βρή ένα «σύστημα» για να κερδίζη στη ρουλέτ-τα. Φυσικά, εγκατέλειψε τη δουλειά και την άρραβωνια-στική του και περνούσε τις νύχτες του μέσα στα πόνγω στα χαρτοπαίνια και Καζίνα της Εύρώπης κερδίζοντας παντού κι' αποδίδοντας την τύχη του στο «σύστημά του».

Υστερα όμως από έναν περίπου χρόνο το «σύστημά» του δεν... έλειτούργησε, έχασε όσα χρήματα είχε κερδί-σει και ξαναγύρισε στο έργοστάσιο. Δεν ή αν όμως σέ-θέση να εργασθή πιά. Μπήκε σε μια κλινική, όπου η Μάρ-γκο τον διέτηρησε με μερικές οικονομίες της κι' αφού έγινε καλά παντρεύτηκαν και ξαναγύρισαν πάλι στη δου-λειά τους.

Ο χρυσός και το μαγι-κό αίλειμα

ΟΙ σύζυγοι Μιρκόσκυ, ά-πό έδω κι' έξη χρόνια γυρί-ζουν στις Ινδίες ζητώντας το «Κλαμαχάμα» το μαγικό αίλειμα που μετατρέπει το κιτρινωσμένο και ρυτίδωμέ-νο γεροντικό πρόσωπο σε φρέσκο και τριανταφυλλέιο σάν κι' εκείνο μιάς όμορφης κοπέλλας.

Υπάρχουν επίσης οι περι-φημοί «κατασκευασταί χρυ-σού», μεταξ' των οποίων φι-γουράρει στη πρώτη σειρά ο οίασημος Ντουινκώφ, ο οποί-ος καταβάλει αγωνιζέται να με-τατρέψη τον σιδηρόν ή άλλα μέταλλα σε χρυσό, για να δώση σ' όλους τον πλούτο και την ευδαιμονία....

Κανείς όμως άπ' αυτούς τούς ανθρώπους με την ανέφικτη επιθυμίακατόρθω-σε να πραγματοποιήση τον άν-τικειμενικό του σκοπόν, διότι ζητούσε τ' αδύνατο !..

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΑΙ

Πώς γδύνονται τα καταστήματα.—Μέθοδοι, έφευρέσεις, τεχνάσματα.—
Η χημεία και ο ήλεκτρισμός.

Μια κοινωνική πληγή, που μαστίζει ιδιαίτερος τις με-γαλουπόλεις, εί αι οι διαρρηκτες. Υπάρχουν δόκκλη-ρες συμμορίες που δρουν μπροστά στο μάτι της άστυνο-μίας και των ιδίων θυμάτων των, χωρίς να είναι δυνατόν να συλληφθούν !

Οι «διαρρηκταί των ταβανιών»

Ανάμεσα στους διαρρηκτες, που μερικοί άπ' αυτούς εί-ναι διεθνείς, συγκαταλέγονται και τ'α «ατέχο ν «πρω-τεύουσαν θέσιν» οι «διαρρηκταί ταβανιών». Η ειδικότης αυ-τή όμως, χρειάζεται μεγάλην έξυπνάδα και ψυχραιμία.

Ένας από τούς μεγαλύτερους και διασημότερους διε-θνείς διαρρηκτες, ήταν ο γάλλος Βαπτιστέν Τροβάνι, ο ο-ποίος άπησχόλησε την άστυνομία των Παρισίων και σχε-δόν όλων των μεγαλουπόλεων της Εύρώπης, έπ'ι σειράν έτών.

Ο διορρηκτης αυτός, που σήμε-ρα βρίσκεται στη φυλακή, μη ξέ-ροντας ούτε κι' αὐτς για πόσες διαρρήξεις κατεδικάσθη, ήθέλησε να διασκεδάση έναν δημοσιογραφο που τον έπεσκέφθη, αηγούμενος μερικά από τ'α «κόλπα» της σταδιο-δρομίας του.

—Λοιπόν, άγαπητέ μου, είπε στον δημοσιογραφο, θέλεις να μά-θης πώς «καθαρίζεται» ένα κοσμη-ματοπωλείο με μια όμπρέλλα ;

—Με μια όμπρέλλα ; Τι θέλεις να πης ;

—Μάλιστα, με μιά όμπρέλλα !

Ακουσέ με λοιπόν :

«Σου φέρνω ως παράδειγμα τον πιο άγρυπνο φρουρό της περιου-σίας του κατ στήματός του. Τον κοσμηματοπώλην εκείνον που κάθε βράδυ κλεινει ο ίδιος το κατάστη-μα του και που κοιμάται πίσω από την κεντρική αίθουσα μ' ένα πι-στόλι με έννησ σφαίρες κάτω από το μαξιλάρι του, ενώ έγώ δεν έχω παρ'α μόνο τ'α εργαλεία μου. Ένα τρυπάνι, ένα σφυρί, ένα σκαρπέλο, ένα λο-τό, ένα ξυγάρι παντούφλες και μια όμπρέλλα.

»Πρόγραμμα... έπιχειρήσεως :

»Περιμένω ένα χρόνο, ουδ χρό-νιο, τρία... ώσου ν' άδειάση το διαμέρισμα που βρίσκεται επάνω από το κοσμηματοπω-λείο, για να το νοικιάσω.

Διάρρηξις με μια όμπρέλλα!

Εγκαθίσταμαι. Την πρώτη νύχτα, κατά τις τρεις το πρωί άνοίγω με το τρυπάνι μου μια τρύπα στο πάτωμα του δια-μερισμάτός μου, που είναι συγχρό-ως το ταβάνι του κατα-στήματος που θα «γδύσω». Η τρύπα είναι μικρή όσο να χωρή ή γροθιά μου. Περνώ άπ' αυτήν την τρύπα την όμ-πρέλλα και την άνοίγω. Ένας σύντροφος την κρατά άπ' το χέρι κι' έγώ με το σφυρί και το σκαρπέλο άνοίω την τρύπα ώπου να χωρά ή ένας άνθρωπος. Τα κομμάτια που σπάζουν, πέφτουν μέσα στην όμπρέλλα κι' έτσι δεν δημι-ουργούν κανένα θόρυβο. Αργότερα, ρίχνω ένα σχοινί και καταβαίνω στο κατάστημα με τις παντούφλες στα πόδια μου. Περπατώ σάν μια μπαλαρίνα, που πατάει στα νύχια κι' ύστερα ανεβαζω το σχοινί μ'δι πολύτιμο ύπάρχει στο κατάστημα. Την άλλη μέρα ξυπνά ο κοσμηματοπώλης και βρίσκει το μαγαζί του... «καθαρό». Και δεν μπορεί να έξη-γήση πώς άνοιχτε ή τρύπα στο ταβάνι χωρίς ν' άκούση τόν παραμικρό θόρυβο. Καθώς μπορεί να καταλάβη ο κα-θένας, έγώ δεν ήμουν εκεί για να εξηγήσω...»

Η διάρρηξις αυτή έγινε σ' ένα κοσμηματοπωλείο των

Παρισίων που άπ' αυτό άφηρέθησαν κοσμήματα αξίας 6.500.000 φράγκων !

Πώς διαρρηγνύονται τα χρηματοκιβώτια.

Ένα πολύ αποτελεσματικό μέσον που μεταχειρίζονται οι διαρρηκτες για να «έπισκεπώνται» τα χρηματοκιβώτια, είναι ο «πυροκόπτης». Το εργαλείον αυτό δουλεύει με δυο φωτιές άστυλίνης και με δξυγόνο και το μίγμα της φλό-γας και του αερίου παράγει μια γαλάζια μικρή φωτιά που φθάνει τη θερμότητα των χιλίων βαθμών.

Ιδού λοιπόν πώς περιγράφει τη λειτουργία αυτού του εργαλείου ο άστυνομικός διευθυντής της ειδικής Άσφα-λείας των Παρισίων.

«Η μεγαλύτερα δυσκολία προβάλλεται έως ότου δια-νοιχθή ή πρώτη τρύπα. Κατόπιν έ-νεργεί ή φλόγα του «πυροκόπτου» που προσβάλλει το μέταλλον και το καταστρέφει. Όταν όμως ή φλό-γα προσβάλλει το μετά την πρώτη λαμαρίνα μίγμα, παράγονται ί-σχυροί κρότοι που καμιά φορά φθάνουν σ' έιταση εκείνους του περιστρόφου. Πρέπει λοιπόν να λη-φθούν μέτρα για την άποσώδσή τους. Έδώ, λοιπόν, άκριβώς έγκει-ται ή έξυπνάδα των διαρρηκτών. Ε-φαρμόζουν επάνω στην πλευρά του χρηματοκιβωτίου, ένα μεγάλο ξύ-λινο κουτί ταπετσαρισμένο με ύ-φσμα και μπαμπάκι, πράγμα που έμποδίζει τον θόρυβο.

Το ήλεκτρικό τρυπάνι.

Σήμερα, πολλοί διαρρηκτες έγ-κατέλειψαν τελειοποιούντες τα μη-χανήματά τους τον «πυροκόπι» κι' έφήρμοσαν το ήλεκτρικό τρυπάνι.

Μ' αυτό κάνουν πολλές τρύπες, κοντά—κοντά στην πρώτη λαμαρί-να κι' ύστερα, με ένα μοχλό, κόβουν τ'α κομμάτια μετάλλου που συνδέουν τη μια τρύπα με την άλλη. Όταν δε φθάσουν στη σκληρή ουσία ένερ-γοῦν κατά τον ίδιο τρόπο.

Η διαδικασία όμως αυτή χρει-άζεται κόπο και προσοχή, γιατί πολλές φορές το ήλεκτρικό τρυπάνι ζεσταίνεται τόσο πολύ από την τριβή ώστε δημιουργεί σπινθήρας οι οποίοι όταν έλθουν σ' έπαφή με τη σκληρή ουσία παράγουν έντονους κρότους ί-κανούς να ειδοποιήσουν και τον πιο βαθεία κοιμώμενον φύλακα του χρηματοκιβωτίου. Οι διαρρηκταί δεν έπι-χρουν ποτέ ν' άνοίξουν ένα χρηματοκιβώτιο από το μέρος που ο-πάρχουν οι κλειδαριές άλλα πάντα από τις πλευρές.

Και όλίγη χημεία!

Ο άσφαλέτερος όμως τρόπος και ο πιο άθρομβος εί-ναι εκείνος που μετεχειρίσθη ένας γερανός διαρρηκτης όταν εκκείσε από το θησαυροφυλάκιο της Τραπεζής της Λειψίας 280.000 μάρκα και αρκετές βέργες χρυσού.

Όταν ή άστυνομία μετέβη επί τόπου, εύρε σε μια πλευρά του θησαυροφυλακίου, μια τρύπα της οποίας τη χείλη έ-μυζαν σάν να είχαν καταστρέψει από το σκούρι. Οι ειδι-κοί άπεφάνθησαν ότι ο διαρρηκτης μετεχειρίσθη μιάν μυ-στηριώδη χημικήν σύνθεσιν, ή οποία είναι ίσως έντος όλί-γων λεπτών της ώρας να καταστρέφει και το σκληρότερον μέταλλον ή το πλέον συμπαγές μίγμα. Εύρέθησαν όμως δακτυλικά αποτυπώματα, επί τη βάσει των οποίων άπεδεί-χθη ότι ο διαρρηκτης δεν ήταν άλλος από το χημικό Άλ-φρεδ Μόχτεν, όστις συλληφθείς και ύποβληθείς σε βασανι-στήρια δεν όμολόγησε τη σύνθεση που μετεχειρίσθη.

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Γιατί;
—Γιατί είμαι φτωχός.
Ο Βένος με άργχ' βήματα πήγε προς την πόρτα. Θυμό- τον ότι και ο Χαροτόγκ του είχε ειπεί ότι ήθελε να του χορίση το βιβλίο για να περιποιηθ' την θεία του επειδή χρειαζόταν χρήματα. Και ού- τε αυτός είχε να το άγο- ράση.

Στο βάθος ο ίδιος λόγος οικονομίας έκανε τους δύο άνδρες να μην αγοράσουν το βιβλίο, αλλά όπως παρουσιά- σθη στην πρώτη περίπτωση ήταν συγκινητική.

Βγαίνοντας από το δωμά- τιο ο Βένος έπεσε επάνω σ' έναν κοντό άνθρωπο που έμ- παινε. Τον έ ύτταξε καλά και έσκέφθη.

—Ένας κλητήρας!

***

Στις Μπρύζες οι Λεπάρι κρατούσαν ένα παληόσ'ι- τι του οποίου ή όπισθία πρό- σψη έβλεπε προς τ' ότέρμαένος καναλιού.

Τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά δείχνοντας έτσι το πένης τους.

Ο Βένος έσήμανε δύο φο- ρές για να το άνοίξουν την πόρτα. Τον έμπασαν εις ένα δωμάτιον του ίσογείου, όπου το φ'ς της ημέρας σπανίως έμπαινε. Η άτμόσφαιρα βαρυά από ένα άρωμα λουλου- δών, του θυμίσε ότι ή ταφή του κυρίου, του σπιτιού είχε γίνη το ίδιο πρωί.

—Σας ζητώ συγγνώμην. Σας άφησαν στο σκοτάδι...

Κάποιος έστριψε τόν διακόπτη και ένα ακαθόριστο φ'ος πούπεφτε από τόν κρυσταλλένιο πολυέλαιο διέλυσε το σκοτάδι.

Ο Βένος έσηκώθη και υπεκλίθη έλαφρά μπρος στους δύο άνδρες που είχαν μπη πρό όλίγου. Ήταν του ίδιου ά- ναστήματος και ντυμένοι στα μαύρα.

—Καθήστε σας παρακαλώ.

Ο Ουμβέρτος Λεπάρι εκάθισε αυτός ο ίδιος έμπρος στον ντετέκτιβ, ενώ ο άδελφός του έμενε όρθιος παίζων μηχανικά με μιά μαύρη μπουμπουνέρα.

—Γνωρίζετε, χωρίς άλλο, άρχισε ο Βένος, την αίτιαν της έπισκεψέας μου. Ή ύφη σας κ Ρουβέτ και το παιδί της, έδολοφνήθησαν το άπόγευμα της 14ης.

Ο Ουμβέρτος Λεπάρι εκλινε άσυναίσθητα το κε- φάλι.

—Από τίς έφημερίδες το έμάθαμε, έμείς οι ίδιοι, έχά-

Τα δυο άδελφια, ο Ουμβέρτος και ο Έρρίκος Λεπάρι, άγρυ- πνούσαν έναλλάξ δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα τους, που ο για- τρός φοβόταν ότι θα πέθαινε την αύγή. Ο Έρρίκος πήγε ξαφνι- κά στο δωμάτιο, κι είδε ότι ο άδελφός του είχε άνοίξει ένα συ- γράδι όπου τά κομήματα κι' εκάθησε τότε να ξαγρυπνήση μα- ζί του κι' αυτός. Σε λίγο ο έτοιμοθάνατος άνοιξε τα μάτια του κι' έζήτησε τόν 'Ιάκωβο. Τα δυο άδελφια δέν άπήνησαν τίπο- τα. Η αύγή εκείνη τη στιγμή έροόδιζε 'Από την βίλλαν της κ. Ρουβέτ ή συνοδός κυρία Κλεμάνς Μπίλ έτηλεφώνησε στην άστυ- νομία, ότι βοήκε σκοτωμένη την κυρία της και ένας έπιθεωρη- τής πρώτα και σε λίγο ο άνακριτής Μπίρ, ο γραμματεός του, έ- νας γιατρός, και διάφοροι έιδικοί, έτρεξαν στη βίλλα, κι' άρχισαν τίς έρευνές των. Η πεθαμένη ήταν πεσμένη δίπλα στο τραπέζι, κοντά στο παράθυρο κι' είχε ένα μαύρο σημάδι στο χροαίο. Ξαφνι- κά μπήκε τρομαγμένη στο δωμάτιο ή μαγειρίσσα Μαρία κι' άνε- κοίνωσε ότι είχε βοή κραμασμένον στον κήπο τόν μικρόν 'Ιάκωβον. Ο άνακριτής έζήτησε από την Κλεμάνς να μάθι τους έχθρους της οικογενείας κι' εκείνη άνέφερε την οικογένεια του άν- δρός της Λεπάρι κι' άλλους. Την άλλη μέρα άνοίξαν τη διαθήκη της κ. Ρουβέτ που έκανε κληρονόμο, έν περιπτώσει θανάτου του γιου της, τόν άνεψιό της Μάξ και την Κλεμάνς. Το ίδιο βράδυ ο Μάξ έμέθυσε στο μπάρ και τόν πήγε σπίτι του ο άστυνομικός Βένος ο όποιος συνήντησε στη βίλλα την φίλη της Ρουβέτ κυρία Νεκτίν που προσεφέρθη να τόν έξυπηρετήση. Την ίδια νύκτα ένας διαροήκτης μπήκε στο σπίτι και ή Κλεμάνς τόν κατεδίωξε. Ο ντετέκτιβ άφου έκανε τίς άνακρίσεις του πήγε και βοήκε τόν Χαροτόγκ και του υπενθύμισε ότι στο μεθύσι του είχε δηλώσει ότι αυτό, έσκότασε τη θεία του. Εκείνος ήρηνήθη την ένοχή του και ο άστυνομικός έφυγε σε λίγο γά να συναντήση τόν άνακριτή κ. Μπίρ, στον όποιον, άφου διηγήθη ότι έμαθε του έδωσε ένα βιβλίο, που άνήκε στο μικρόν 'Ιάκωβον. Έπειτα έπήγε στην τρα- पेα κι' έζήτησε πληροφορίες για τόν Λουαί, στον όποιον ή Ρου- βέτ είχε αφήσει μέρος της κληρονομιάς κι' έπειτα έπεσεκέρθη τόν κ. Φέλντουμ που άγαπούσε την Ρουβέτ κι' ήταν άπελπισμένος και εκείνος του είπε ότι δέν χάρισε αυτός στο βιβλίο στον 'Ιάκωβο.

—Από 15 ήμερών.
—Αναμφιβόλως έπέθανε το π. ωί.

—Οχι άπή τησε ο Ουμ- βέρτος, έζησε άπεναντίας, έως το βράδυ!

Έπηκολούθησε κάποια ει- γή την όποιαν ο Βένος δέν έ- βιάσθη να διακόψη.

—Σας παρακαλώ να μέ- συχωρήσετε έν σας ένο- χλώ σε παρόμοιες περιστά- σεις. Έχω το καθήκον να φέ- ρω εις φ'ος και τίς παραι- κρότερες λεπτομ'ρειες της θλιβ'ρης αυτής ύποθέσεως.

Φεύγοντας άπ' εκεί είχε πάρει την διαβεβαίωση και τών δύο άδελφών ότι δέν ά- φησαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος όλην την ήμέραν της 14ης στο δωμάτιον όπου απέ- θανεν ο πατέρας τους.

Ο ντετέκτιβ πήγε εις ένα δημόσιον τηλέφωνο και όταν συνεδέθη με τόν άνακριτή του έξεθέσε τα άποτελέσματα του τελευταίου του διαβήμα- τος της ημέρας.

—Όπως βλέπετε, συνεπέ- ρανε, λίγο έλειψε ώστε ο μ- κρός 'Ιάκωβος Ρουβέτ να κληρονομήση τόν πάππον του.

—Οί βουλές της μοίρας είναι άνεξιχνίαστες, έμουρμού- ρισε από μακριά ο άνακριτής.

—Σύμφωνοι, είπει ο Βένος, αλλά δέν σας ήλθε ποτέ στο μυαλό ότι μπορούμε καμμία φορά να τούς άντιστα- θούμε ή να τίς τροποποιήσουμε χωρίς μεγάλες δυ- σκολίες;

Και εκρέμισε το άκουστικό.

VIII

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Είχε νυχτώσει όταν ο άνθρωπος μπήκε στο χ'ώλ του ξενοδοχείου. Είχε σηκώσει το γιακά του και είχε κατεβά- σης τη ρεμπούλικα έως τα μάτια, ώστε να κρύβη το πρό- σωπό του. Πέρασε μπρος από το ταμειον άπαράτητος κι' έπροχώ ησε γρήγ'ον προς τίς σκάλες.

Στο δεύτερο πάτωμα έστάθη. Μιά ματιά τούφτασε για να προσανατολισθ'ι. Έχ'όθη εις ένα διάδρομο άριστερά, κι' έκ'ύταξε τούς αριθμούς τών δωματίων χωρίς να έπι- βραδύνη το βήμα του. Μπροστά στον αριθμό 31 έσταμά-

τησε και άκροάσθη. Δέν άκουγόταν τίποτε. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μετάλλينو άντικείμενο και το έβαλε στην κλειδαριά. Μιά στιγμή άργότερα ή ύψηλή του σιλουέ- τα χανότανε στο βάθος του δωματίου. Άιαψε το ήλεκτρι- κό του φανάρι, έπλησίασε τα δυο παράθυρα που έβλεπαν στο δρόμο, κατέβασε το στόγ, κι' έτράβηξε τα ριντό.

Έπειτα, γύρισε το διακόπτη, έσβυσε τη λάμπα του και την ξανάβαλε στην τσέπη του. Το δωμάτιο ήταν στενό. Χαμηλό ντιβάνι. Φτωχ.κά έπιπλωμένο, είχε ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, μιά πολυθρόνα. Το δωμάτιο αυτό συγκοινω- νούσε μ' ένα μικρό καταφύγιο που ο ξενοδόχος το ώνό- μαζε «λουτρό». Πραγματικά εκεί μέσα έβλεπε κανείς μιά μπανιέρα κι' ένα σκαμνάκι έπάνω στο όποιο ύπήρχαν δυο πετσέτες διπλωμένες με προσοχή. Στόν τοίχο ένας θαμπω- μένος καθέφτης.

Ο άνθρωπος έκαμε γρήγορα—γρήγορα το γύρο τών δύο δωματίων. Άκίνητος έπειτα στο μέσον του πρώτου, με τα χέρια στις τσέπες και το κεφάλι κάτω, έφάνη σάν να συνε- έντρωνε τη σκέψη του εις ένα δύσκολο πρόβλημα.

Άναψε ένα τσιγάρο, τ'όσβυσε έπειτα από λίγες στιγμές και τ'όρριξε κάτω από το κρεβάτι.

Έπειτα άρχισε ν' άνοίγη και να ψάχνη μεθοδικά τα συρτάρια με ταχύτητα και έπιτηδειότητα άξιοθαύμαστη, άποτελέσμα χωρίς άλλο μεγάλης πείρας.

Άμα τελείωσε με τα συρτάρια, έσήκωσε τίς κουβέρ- τες του κρεβατιού, άναποδογύρισε το στρώμα, έψαξε στο προσκέφαλο. Δέν βρήκε εκείνο που ζητούσε, κι' άφου έτα- κτοποιήσε το κρεβάτι, έπήγεστην ντουλάπα.

Ύπήρχαν εκεί δυο κουστούμια, τα όποια ο άγνωστός μας έψαξε σ' όλες τίς ριφές... Μάταα.

Τό έ έσηκώθη άργά. Τα μάτια του έλαμπαν. Μιά σκιά μεϊδιμάτος διεγράφη στα χείλη του. Έσβυσε το φ'ος και έπήγε στο δωμάτιο του λουτρού και έχ'όθη πίσω από το ξεθωριασμένο παραπέτασμα, πούκρυβ'την είσοδ'.

Την ίδια στιγμή μιά φω- νή άκούσθη στο διάδρομο.

—Καλή έσπέρα 'Υβόνη.

—Καλή έσπέρα και στούς δυο σας.

Η νεαρή γυναίκα βγαί- νοντας από το 27 γύρισε προς τούς δυο άνδρες με τ' ός όποιους συνεννόηθη. Εκείνοι έσταμάτησαν μπρος στην πόρτα του αριθμού 31.

Ο ένας έβγαλε στην κλει- δαριά το κλειδί που πήρε από το ταμπλώ του ξενοδο- χείου και έκανε θέση να πε- ράση ο άλλος.

—Εμπα.

Ο κοντώτερος—και χον- δρότερος—πέρασε πρώτος. Τό μουστάκι και τα μαλλιά του ήταν ξανθιά σχεδόν κόκ- κина. Τό χονδρό ύφασμα του κουστουμιού του τόν έκανε να φαίνεται σάν ένας ζωέμ- πορος.

Ο σύντροφός του ήταν ψηλότερος. Είχε πρόσωπο ά- τριχο, κομμένο από βαθιές ρυτίδες και μπορούσε να θανταστή κανείς π'ώς βαφόταν, γιατί τα μάτια του είχαν ένα μαύρο γύρο.

Άναψε φ'ος, και ξανάκλεισε την πόρτα, κι' έν'ω χα- σμουριώταν μέχρι του σημείου να ξαρθρώση τα σαγ'ονια της, έπήγε να καθήση βαρυά στο ντιβάνι που έτριξε από το βάρος του.

Ο άλλος δέν του έρρξε ούτε μιά ματιά. Ή στάσις του ήταν πηράξενη. Έκ'ύτταζε γύρω του ύποπτα.

—Λοιπόν Έρνέστε—τούπε με σιγανή φωνή.

—Κάποιος κάπνισε έδω μέσα.

—Μάλιστα, άπήνησε ο Έρνέστος—Τό γκαρσόνι του πατώματος χωρίς άλλο.

Έβγαλε ένα άναστεναγμό κι' έγλύστρησε στο κρεβ- β'τι άφου έβγαλε το σακκάκι του και τ'όρριξε στη μοναδι- κή καρέκλα.

Ο κοντόχονδρος έξακολοιούσε να μυρίζη με μισο- κλεισμένα τα μάτια.

Τέλος έπλησίασε με μικρά βήματα τόν σύντροφό του

και σκύβοντας προς αυτόν.

—Δέν είναι μυρωδιά πίππας, είναι μυρωδιά τσιγαρέτ- του! είπε.

Ο άλλος έσήκωσε τούς ώμους του.

—Μου είναι άδιάφορον! Ένα ρακί.

Και χωρίς να περιμένη άπάντηση έσκυψε κι' έβγαλε το χέρι του κάτω από το κρεβάτι.

—Η καλλίτερη άποθήκη έξακολούθησε. Κανείς δέν την φαν'άζει.

Έβγαζε από κάτω κι' έβαζε μπροστά του μποτίλιες μιά—μιά.

—Δέν μπορώ να π'ω ότι είναι μεγάλης πολυτελείας άλ- λά... Διεκόπη κι' έσηκώθη κρατώντας ένα σιγαρέττο μόλις άρχινημένο.

—Γαίγ'αρο πολυτελείας! άπήνησε θριαμβευτικά ο άλλος.

Πιστεύεις λοιπόν ότι το γκαρσόνι του πατώματος αυ- του έχει τέτοια σιγαρέττα;

—Οχι! παρ'εδέχθη ο Έρνέστος. Και νομίζω...

Η ματιά του έκαμε τόν γύρω του δωματίου.

—Κάποιος ήλθε έδω! είπε με μιά συριστική φωνή ο χονδρός! Αυτό το αίσθάνεται κανείς έδω μέσα.

—Μάλιστα! Έ λοιπόν άδικα θα ήλθεν... δέν έχω...

Ή φράσις έμεινε άτελείωτη και οι δυο άνδρες με την ίδια κίνηση έγύρισαν προς το δωμάτιο του λουτρού.

Ένας ύπόκωφος θόρυβος άκούσθη εκεί πέρα.

Ο Έρνέστος έφερε το χέρι στην τσέπη του και έβγα- λε ένα μπράουιν.

—Έβγα από εκεί! έφ'ωνάξε.

Καμμία άπάντηση.

Τότε έούρθη προς το παραπέτασμα προτέχοντας να- χη για προφύλαγμα το διάζωμα.

—Έξη σφ'τιρες στο πετσί σου άν δέν φανερωθής.

Τίποτα! Σιγή!

Ο χονδρός είχε και αυ- τός το όπλο στο χέρι. Ο σύντροφός του έπιασε την άκρη του παραπέταματος, την τράβηξε και οι μπου- τζινοι κ'ρίκοι έσύρθηκαν έπα- νω στη ξύλινη ράβδο κι' άφη- σαν άκάλυπτη την είσοδον του καταφυγίου.

Οι δυο άνδρες συνεν- νοήθηκαν με το βλέμμα, κι' έφάνηκαν ότι ήταν έτοι- μοι για όλα τα άπρόοπτα.

Τίποτε δέν έκινήθη όταν ο Έρνέστος, έτράβηξε το παραπέτασμα αλλά το φ'ος πουργόταν από το δωμάτιο του λουτρού, τούς έπέτρεψε να διακρίνουν μιά μαύρη μάζα, κουβαριασμένη μετα- έδ της μπανιέρας και του τείχου!

—Σήκω, άλλοιώς!

Ο μαύρος όγκος έμεινε άκίνητος!

Αλλά την ίδια στιγμή στην άλλη άκρη του δωματίου του ύπνου, ένα χέρι άπομάκρυνε το ριντό, κι' άρπαξε το σακκάκι του Έρνέστου, πούεταν ριγμένο σε μιά καρέκλα.

Δέν έχρειάσθησαν παρά δυο ή τρία δευτερόλεπτα στον άγνωστο για να ψάξη τίς τσέπες και να βουτήξη το πορτο- φόλι που βρισκόταν εκεί. Έπειτα ο άγνωστός άφησε να πέσει το ρουχ'ο στα πόδια του και μ' ένα πήδημα βρέθη στην πόρτα.

Καθώς άνοιγε άκουσε μιά βλαστήμια στο δωμάτιο του λουτρού και έπρεπε ν' άντιμετωπίση τούς δυο άνδρες που έπετιόντο.

—Μη κινήθητε! είπε τονίζοντας την συμβουλή αυτή με μιά κίνηση του όπλισμένου χεριού του! Δέν σας γυρεύω π'ρά μιά στιγμή άκριβ'ως όσον χρειάζεται να βγώ.

Έχ'όθη πρίν ή δυο άνδρες συνέλθουν από την κατά- πληξή τους! ή πόρτα έκλεισε κι' ένα κλειδί έστράφη στη κλειδαριά έν'ω μιά σειρά από βρισιές άντηχούσαν.

Ο Έρνέστος έπεχείρησε ν' άνοίξη, άλλ'όταν είδε το σακκάκι του κάτω, έννόησε.

αστυνομικό γραφείο. Εκεί είδαν ένα αστυφύλακα χω-
ρίς σακάκι, που μιλούσε με κάποιον υψηλόσωμον νεαρόν
άνδρα με πολιτικά.

—... Τι επιθυμείτε; ρώτησε ο αστυνομικός.
—Υπήρξα το θύμα μιας κλοπής; πεύγινε έδω και μι-
ση ώρα, απήντησεν ο ένας από τους δυό. Θα ήθελα να
καταθέσω μήνυσιν.

—Κατ' αγνώστων; ρώτησε ο μεγαλόσωμος νέος με τα
πολιτικά. Καθήστε. Θα πάρω σημείωση.
Αυτός ο ίδιος έκάθισε στο γραφείο, και έπηρε ένα
φύλλο χαρτί.

—Ε λοιπόν ιδού κ. διευθυντά.
—Δέν είμαι διευθυντής. Μπορείτε να με ονομάζετε κύ-
ριονόπως όλον τον κόσμο. Το όνομά σας;

—Ερνέστος Ζωπέν.
—Κι' το του φίλου σας;
—Δέν έχει καμιά σχέση.
—Τότε γιατί τον έφέρατε έδω;
—Με τον σκοπόν να χρησιμεύση ως μάρτυς.
—Πρέπει να ξέρω με ποιον έχω να κάμω. Δείξατέ μου
τα χαρτιά ταυτότητας.

Οι δυό άνδρες αντήλλαξαν μι' α ματιά. Φαινόταν ότι
έδισταζαν.

—Περιμένω.

—Ο Έρνέστος Ζωπέν, απεφάσισε.

—Δέν μπορώ να σας τα δώσω. Ήταν στο πορτοφόλι
που μου κλεψαν.

—Α!; ώστε εκλεψαν λοιπόν και το πορτοφόλι του
κυρίου;

—Όχι! έσπευσε να προσθέση ο κοντόχονδρος, δι-
νοντας στον συνομιλητή του τα έγγραφα που γύρευε. 'Ο
νομάζομαι Μπλάιγ. Μπλάιγ Μπερνιερ και κατοικώ...

—Ευχαριστώ. Υποθέτω ότι όλα αυτά είναι γραμμένα
έκεί πάνω. Σας ακούω.

—Ο Έρνέστος Ζωπέν έβηξε.

—Πρώτα—πρώτα θα είναι αδιακρισία μας, κύριε, να
σας ζητήσωμεν να μάθωμε με ποιον έχωμε να κά-
νωμεν;

—Καθόλου. Το όνομά μου είναι Βορομπέιτς. Έλέγατε
λοιπόν ότι...

—Ε, λοιπόν...

—Ο Έρνέστος φαινόταν ότι ήταν σε δύσκολη θέση. Έ-
κινείτο στην καρέκλα του, σιαυρώνοντας τα πό-
δια του.

—Ε! λοιπόν να! Κρατώ επί του πορόντος ένα
δωμάτιον στο ξενοδοχείον β'. τάξεως ή «Ωραία διαμονή»
όδός...

—Ξέρω...

—Σείς; Καλά έγύρισα στο
σπίτι μου πρό όλίγου κατά
τάς 10 και τέταρτο μαζί με
το φίλο μου έδω, τον Μπλά-
ιγ. Είχαμε πάη να πιούμε
ένα ποτήρι μαζί και μόλις
μπήκαμε στο δωμάτιό μου ά-
ριθμός 31, έλάβαμε την έντύ-
πωση κι' οι δύο, ότι κάποιος
είχε μπη στο δωμάτιό μου ό-
ταν έλείπαμε. Έβγαλα το
σακκάκι μου και το άφησα
στην καρέκλα. Λίγες στιγμές
αργότερα ο φίλος μου κι' έ-
γώ άντελήφθημεν ένα θόρυ-
βον στο συνεχόμενο δωμάτιο
του λουτρού. Πήγαμε να ι-
δοϋμε τι ήταν και λίγες στι-
γμές αργότερα διεπίστωσα
ότι το σακκάκι μου είχε πέ-
σει χάμω... και μου είχαν πά-
ρει το πορτοφόλι...

—Περίεργο! έκαμεν ο
Βένς. Αντελήφθητε κανένα;

—Όχι! δηλαδή, την στιγ-
μήν που βγήκαμε από το δω-
μάτιο του λουτρού ένας άν-
δρας γλύστρησε έξω από το
δωμάτιο του ύιν υ.

—Ο κλέφτης προφανώς!

Δέν τον κυνηγήσατε;

—Αδύνατον! Φεύγοντας

έκλεισε την πόρτα του δωματίου.

—Είμαι πονηρός κανάγιας! Θα τον αναγνωρίζατε άν
τόν βλέπατε;

—Όχι. Δέν το πιστεύω. Μόλις τον διεκρίναμεν. Επί
πλέον ο γιακάς του παλτού του και το μπόρ του κοπέλ-
λου του έσκέπαζαν σχεδόν όλόκληρο το πρόσωπό του.

—Ήτο ύψηλός, κοντός;

—Ε! λο πόν...

—Ο κ. Ζωπέν συμβουλευθήκε με την ματιά του τον φί-
λον του Μπλάιγ.

—Θα έλεγα ότι σας μοιάζει. 'Η ίδια σιλουέττα! 'Η ι-
δια κορμοστασά!

—Όταν μπήκατε στο δωμάτιο του λουτρού τι
βρήκατε;

—Ένα πακέττο από ρούχα άπλούστατα, προωρισμένο
να δώση την ψεύτικη έντύπωση ότι έπρόκειτο περί ανθρώ-
που. Ένελαστήκαμε γιατί ήταν σκοτάδι.

—Γιατί δέν ανάψατε φώς;

—Γιατί ο λαμπτήρας ήταν βγαλμένος.

—Αλλά...; ο θόρυβος; άνακάλυψατε από που έρχό-
ταν ο θόρυβος;

—Μάλιστα! Στη μπανιέρα ήταν στηριγμένο ένα σκα-
μνάκι με άσταθι ίσορροπία! Θα γλύστρησε και θα έπεσε
όταν τα βήματά μας έκούνησαν το πάτωμα.

—Ο Βένς έσ' ρογγυλοκάθισε στο κάθισμά του.

—Τι να σας πώ; Σας έξηπάτησαν. Φαίνεται ότι 'ο ά-
γνωστος τότε πού έψ χνε το δωμάτ ό σας θα σας ακούσε
να μιλάτε και να περπατάτε στο διάδρομο. Χωρίς άλλο ζη-
τούσε κάτι που δέν θα βρήκε. Πιθανόν να έκαμε την σιέ-
ψιν ότι είχατε επάνω σ' εσ' αυτό που ζητούσε και άποφάσι-
σε να το άρπάξη. Για να το πετύχη φαντάζομαι ότι θα έ-
βαλε το σκαμνάκι έτσι ώστε να πέση στην παραμικρό ε-
ρη κίνηση. Ήτο φυσικόν ότι θα τρέχατε προς τα εκεί άπ' ό-
που όμως δέν θα γυρίζατε γρήγορα. Για να σας κρατήση
έκεί στο δωμάτιο του λουτρού περισσότερο ο άγνωστος
έμηχανεύθη να σας δώση την έντύπωση ότι υπήρχε εκεί
ένας άνθρωπος και έκαμε τον σωρόν εκείνον από ρούχα.

—Έβγαλε το λαμπιόνι με τον σκοπό να μην άνάψη το φώς
και έτσι να μην άντιληφθήτε την πλάνη σας. 'Ο ίδιος έ-
κρύφτηκε στην ντουλάπα, έπειτα άρπαξε το κουστούμι και
το πορτοφόλι ενώ σεις τρέυνατε γυρίσει τις πλάτες.

—Ο Έρνέστος Ζωπέν και ο Μπέοναρ Μπλάιγ έυιτά-
χθηκαν κατάπληκτοι!! Μαζί με την σκληρή ταπείνωση που
αισθάνοντο γιατί τους έξαπάτησαν, είχαν τώρα και ένα
συναίσθημα φόβου που από δευτερόλεπτο σε δευτερόλε-
πτο καθωριζώτανε καθαρώτερα. Πώς ήξερε ο συνομιλη-
τής των μερικών λεπτομέρει-
ες για τις όπολες δέν τούκα-
μαν νύχι;

—Θα προσθέσω ακόμη ό-
τι οι προβλέψεις του κλέπτου
θα μπορούσαν να μη πραγμα-
τοποιηθούν, αλλά στην περι-
πτώσιν αυτήν είμαι ύ-ερβέ-
βαιος ότι δέν θα έδισταζε να
σας κλέψη υπό την άπ' όλην
του περιστροφού του. Στην
θέση του έγώ έτσι θα έκανα.
Τόν φαντάζομαι ως ένα πολύ
έπιτήδειον, αλλά έχω την έν-
τύπωση ότι δέν θ' άργήσουμε
να βάλωμε το χέρι επάνω
του... Ένα σιγαρέττο;

—Ο κ. Έρνέστος έσκυψε
στην σιγαροθήκη που του έ-
δινε, έπηρε ένα σιγαρέττο
και ξαφνικά πετάχθη επάνω
με ένα πήδημα, κατάπληκτος
και σαστισμένος.

—Ο κ. Μπλάιγ παρακολού-
θησε την διεύθυνση του
βλέμματός του και κατέβαλε
κάθε δυνατή προσπάθεια για
να κρατήση την ήρεμία του.

Τα σιγαρέττα που τους έ-
πρόσφερε ήταν της ίδιας μά-
κας μ' εκείνο που βρήκαν κά-
τω από το κρεβάτι!

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Πρώτη μου αγάπη, που έκλεισες τον κύκλο του έρωτά μου,
είκόνα ξέθωρη έμεινες στη θύμησή μου πιά...
Κι' αν δέν μας έδωσε ποτέ η εύλογία του γάμου,
τι πάει να πη; καθέννας ζή μες στού άλλου την καρδιά

Η σάρκα μου δέν λαχταρά του Ύμέναιου πιά τα δώρα,
τα ρόδα όλα της νιότης μου τα μάδησε ή βροχή,
κι' άθελήτά μου καρτερώ την άγρια εκείνη μπόρα,
να μου τινάξη άπ' το κλωνί, σά ρόδο, την ψυχή.

Πρώτη μου αγάπη, που έκλεισες τον κύκλο του έρωτά μου,
γεράσαμε... Τα μαύρα μου έχονιάστηκαν μαλλιά,
βουβό πουλά στην λαγκαδιά, σπασμένα τα φτερά μου,
και του έρχομού σου τόνειρο πάει να μου σβύσει πλιά.

ΔΙΑΛΕΧΤΗ ΖΕΥΓΩΛΗ

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΡΙΟΝ ΤΕΛΕΎ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ANN LORING

ΠΑΘΕΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΙΣΣΑΒΕΤ ΑΛΛΑΝ

ΠΑΘΕΟΝ

Συζυγική Τραγωδία

Ο Πῶλ Λεσάκ, ἄφησε ἕνα :

— "ὦ, τὸν καυμένο !... κι' ἡ ἐφημερίδα πού διάβαζε ξεφυγε ἀπ' τὰ χέρια του...

— Τι τρένει ; τὸν ρώτησα, ἀφήνοντας τὸ γράφιμό μου.

— Θυμᾶσαι τὸν Μπρεσάκ, τὸ συμμαθητὴ μας στὴ σχολὴ τοῦ Σαιντ Πῶλ ;

— Ποὺ καλά... Τι τοῦ συνέβη ;

— Αὐτοκτόνησε, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του...

— Λές νᾶναι αὐτός ; Δὲν τὸν φαντάζομαι τόσο ἡλίθιο...

— Δὲν κάνω διόλου λάθος. Διάβασε, ὅλα συμπίπτουν.

Ὄνομα, ἐπίθετο, ἐπάγγελμα ὄνομα πατρός.

— Τότε ἀσφαλῶς θὲ τραλλάθηκε. Δὲν εἶχε κανένα λόγο αὐτός, νᾶναι δυσारेσσημένος ἀπ' τὴ ζωὴ. Εἶχε θέση ἐπίσημης Περιουσία με ἄλλη. Γυναίκα ὁμορφὴ, παιδιὰ φρόνιμα ὡρεῖα σιδερένια, ὅ,τι τέλος πάντων, μπορεῖνὰ καταστήσει τὴ ζωὴ ἐνός ἀνθρώπου εὐχάριστη. Τι ἄλλο εἶχε νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴ ζωὴ ;

— Βέβαια τίποτε, εἶπε ὁ φίλος μου ὁ Λεσάκ.

Κι' ἀρχίσαμε νὰ σχολιάζουμε τὸ γεγονὸς κάθ' ἄλλο παρὰ κολακευτικά γιὰ τὸ νεκρὸ. Ἡ αὐτοκτονία, βλέπετε, δ-

ταν δὲν στηρίζεται κάπου, θεωρεῖται δειλία. "Ετσι, θὰ συ-

νεχίζαμε τὰ σχόλια εἰς βάρος τοῦ νεκροῦ, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ φίλος μας Πιέρ Κριμπά, πού ὡς

τώρα ἀκουγέ χωρίς νο μιλῇ.

— Μὴν εἰσαστε ἄδικοι εἶπε :

Ποῖος μπορεῖ ποτὲ νὰ ξέρῃ τι γίνεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώ-

πων, ποῖος μπορεῖ νᾶναι βέβαιος ὅτι κά-ω ἀπὸ μιὰ φαινόμενικὴ εὐ-

τυχία, δὲν κρύβεται μιὰ τραγωδία

σπαραχτικὰ φρικαστικὴ, πού ἐ-

μείς οἱ ἄλλοι, οἱ ἐκτός τῶν πραγ-

μάτων δὲν εἴμαστε σὲ θέση νὰ

μανιέψουμε ;

— Πάντα ἐννοεῖς νὰ φιλοσο-

φῇς Πιέρ, τὸν διέκοψα.

— "Ὅχι ἀγαπητέ μου. Διαπι-

στῶνω ἀπλῶς τὴν ἀκρίβεια τῶν

πραγμάτων, σιὰ ὁποῖα σεῖς ἢ δὲν

μπορεῖτε, ἢ δὲν θέλετε νὰ ἐμβυθύ-

σετε... Πέστε μου σὰς παρακαλῶ :

Σκεφθήκατε ποτὲ, κάτω ἀπ' τὴ

μάσκα τῆς εὐθυμίας πού διακρί-

νεται σ' ἕνα πρόσωπο, ποῖο στυ-

γνὸ δράμα νὰ ξετυλίγεται τάχα ;

Ψυχολογήσατε τί μπορεῖ νὰ κρύ-

βῃ μιὰ χειρονομία χαρᾶς καὶ θριάμβου ; Ἐδῶ ζοῦμε δέκα,

εἴκοσι, τριάντα χρόνια μ' ἕναν ἄνθρωπο, νομίζουμε ὅτι

γνωρίσαμε τίς χαρὲς, τίς λύπες, τὸ χαρακτήρα του, τὴν ὁ-

λὴ οὐσιότητά του κι' ἐπειτα συμβαίνει κάτι, πού ἀνατρέπει

ἐξ ὁλοκλήρου τὴ γνώμη μας καὶ τὴν ἀλλάζει ἄρδην.

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ πρόθεσε βιαστικά.

— "Ἀθελά, ἀγαπητοί, ἀπατοῦμε τοὺς ἄλλους καὶ ἀπατώ-

μεθα. Σκεπάζουμε τὴ χαρὰ μας ὑπὸ τὴ μάσκα μῆδ' ἄλλου

σοποιητῆς στενοχώριας καὶ τ' ἀντίθετο γιατί αὐτὸ ἀπαιτεῖ

τὸ αἰσθητικὸ ἢ οἰκογενειακὸ μας συμφέρον. Βέβαια, δταν ἔ-

χει κανεὶς νὰ κἀνῃ μὲ χαρακτήρα θυμώδεις, ἀνυπομώ-

νους, ριψοκινδύνους, ἀδιαφοροῦντας στὰ πάντα, γελοῖεται

δύσκολα, διότι δὲν μποροῦν νὰ κρύβουν τὰ πραγματικὰ

συναίσθηματά τους, τοὺς εἰνοὶ ἀδύνατο νὰ ὑποκριθοῦν.

Μὰ οἱ δειλοὶ, οἱ σιωπηλοὶ, οἱ πολὺ διακριτικοὶ, πού φο-

βοῦνται μὴ συγκινήσουν τοὺς ἄλλους μὲ τὴ στενοχώρια

τους, πὺ τρέμουν μὴ ταπεινωθοῦν, εἶναι πάντα ἀψυχολό-

γοι, γιατί κρύβουν τὸ δάκρυ τους κατ' ἀπὸ ἕνα χαμό-

γελο, τὴν ἀγωνία τους ὑπὸ μιὰ προσπορὴ ἡρεμία.

— "Ὡστε, θές νὰ πῇς πῶς ὁ Μπρεσάκ ἦταν τέτοιος καὶ

νὰ μὴ τὸν κατακρίνουμε ;

— Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτὸ, γιατί δὲν τὸν γνώριζα. Θέλω

ἀπλῶς νὰ σὰς συστήσω νὰ θυμώσατε καὶ νὰ τηρήτε τὸ, «ὅ

ἀποθανόντων δεικαίωται».

"Ἦταν φανερὸ πῶς ὁ Πιέρ, εἶχε στὸ νοῦ του κάποιο

δράμα αὐτοκτονίας ἀπροσδόκητο, πού τοῦ τῆφερε στὴ

μνήμη ἢ περίπτωσι τοῦ Μπρεσάκ. "Ετσι εἶπα.

— Μὰ γιὰ τὸν Μπρεσάκ, Πιέρ, εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι

ἦταν εὐτυχὴς ὥστε...

— Μὴ λέμε λόγια, Ζυλ. Ποῖος ξέρει, ἂν στὰ βάθη τῆς

καρδιάς του δὲν εἶχε καμμιὰ μυστικὴ πληγὴ, ἀπ' οὐτὲς πού

κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ πεθαίνῃ κάθε λεπτὸ κάποιο, αἰ-

σχος πού ἐπαναλαμβάνεται παρὰ τὴ θέλησή μας, ἕνα τα-

πεινωτικὸ πάθος ἀσβεστο, ἕναν ἔσωτα ἄσβεστο, κάτι πού-

ναι χειρότερο κι' ἀπ' τὸ θάνατο ἀκόμα.

Ἀναστένανε, ἀναψε ἕνα ταινάρο κι' ἐσυνέχισε.

— Θὰ θυλιάσαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἕνα παράξενο ἀνδρό-

γυνο πού ἔβυσε μέσα στίς φρικτότερες σ' ἄμφορες. Ἦταν

κι' ὁ διὸ λαμπροὶ φίλοι μου... Βλεπώμαστε τακτικά καὶ ὁ-

λοὶ εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πῶς, ἦταν εὐτυχισμένοι, πῶς ἐλα-

τρεύοντο... Ἐκείνη, ἔλεγε τὰ κολακευτικώτερα λόγια γιὰ

τὸ σύζυγό της. Ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε τρυφερά, γλυκά, εὐ-

γενικώτατα... Μὰ μέρα μὲ ἀνήγγειλαν πῶς ἔφευγαν γιὰ

τὴν Ἰσπανία, καὶ μὲ πρόδιναν :

— "Ελα στὴ Μαδρίτη νὰ μᾶς εὕρης... Ὅθ' περάσης

ὥραϊα.

Καὶ μοῦ ἔδωκαν τὴ διεύθυν-

ση τοῦ ξενοδοχείου πού θάμε-

ναν... Σὲ ἕξ ἐβδομάδες πῆγα

"Εφθασα νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο

πού ἔμεναν καὶ κατὰ σύμπτωσιν

μοῦ ὥσαν μιὰ κάμαρα πλάϊ

στὴ δική τους. Ἐκεῖνοι ἔλειπαν

στὸ θέατρο κι' ἐγὼ εἶχα ἀνάγκη

ν' ἀναπαυθῶ, εἶπα στὸν ξε-

νοδόχο νὰ μὴ τοὺς πῇ τὴν ἀ-

φιξή μου γιατί ἤθελα νὰ τοὺς

κάμω ἔκπληξη. Ξάπλωσα στὸ

κρεβάτι μου κι' ἔσβυσα τὸ

φῶς... Ἐξαφνὰ ἀκουσα θόρυβον,

στὸ δωμάτιό τους καὶ σὲ λίγο

εἶλα ν' ἀνάβῃ φῶς... Κι' εὐθὺς

ἀμέσως ἀντήχησαν φωνές. Ση-

κώθηκα ἀθόρυβον πλησίον τὴν

πόρτα τους καὶ μὲ μιὰ νοσηρὴ

περιέργεια ἔβαλα τὸ μάτι σὲ

μιὰ τρυποῦλα ἀπὸ ρόζον, πού

μοῦ ἐπέτρεπε νὰ δῶ. Καὶ μὰ

τὴν πίστη μου, ὅ,τι εἶδα μοῦ μέ-

νει πάντα ἀξέχαστο.

"Ὁ φίλος μου, κατακίτρινος

στὴ μέση τοῦ δωματίου, κυτ-

τάζοντας τὴ γυναίκα του ἐχθρὴ,

καὶ τὴν ἔβριζε χυδαῖα. Κι' αὐτὴ

ἡ ὁμορφὴ γυναίκα μὲ τὰ βελούδινα μάτια, ὀλοκόκκινη τῶ-

ρα, ἀπὸ ἔξασιν, ὁμοία μὲ ἕνα θηρίο ὀποκριτικὸ καὶ ἄσεμ-

νο, τοῦ ἀντάπα τοῦσε, στὸ ἴδιο ὕψος... καὶ τὰ μάτια της

φάνταζαν λάγνα, τὸ ὕψος τῆς ἦταν προκλητικόν.

"Ὡστόσο, δὲν παρεξήγησα ἀμέσως... Καμμιὰ σκηνὴ ζή-

λειας ἀπ' τίς συνηθισμένες στὰ ἀντρώγνα... σκέφθηκα...

Γρήγορα ὁμως ἀντελήφθηκα, ὅτι ἦταν ἡ τρομερὴ ἐ-

κείνη σκηνή, πού φαρμακώνει τὴ ζωὴ τῶν ἀνδρογύνων. Κρα-

τώντας τὴν ἀναπνοή μου, ἀκουγί βρισίδι παρ' ἐκ τοῦ

σα ἀποκάλυψη σκανδάλων, δνομάτων, χυδασιότητων, ἀνη-

θικόνητος... Κι' ἦταν ὀνόματα φίλων, ἔργα γνωστών...

Ἐκεῖνος μὲ ἀγνεῖς γκριμάτσες καὶ χειρονομίες, ἀνα-

παρστανε τὰ πρόσωπά τους μὲ τὰ ἐλαττώματα τοῦ

καθενός.

Ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε καὶ τὰ μάτια της ὀλοένα διε-

στέλλοντο. Ὑστερα, ἀργά-ἀργά, κι' ἀπὸ σκοποῦ, ξεγύμνω-

σε τὸ ὅραϊο κορμί της... Κι' ἐκεῖνος, κυττάζοντάς το, ὀλο

καὶ πιὸ κίτρινος γίνονταν...

— Γιατί μὲ βρίζεις ; Μήπως μ' ἀγάπησες, μὲ πρόσεξες

ποτέ ; τοῦλεγε Ἄες γιὰ τὰ λάθη μου, τίς παρεκτροπές μου

Καὶ τὰ δικά σου λάθη ; Οἱ δικές σου παρεκτροπές ;

Καὶ ἄρχισε ν' ἀναφέρῃ ὀνόματα, χρονολογίες, μὲ μιὰ εἰ-

λικρινεῖα θαυμαστή στὸ θράσος της, μὲ μιὰ ἀπάθεια κα-

ταπληκτικὴ.

Ἐνόμιζα πῶς μπρός στὴ στάση της αὐτὴ θὰ τραλλαινό-

τανε... Ἐκεῖνος, ὀφτωχὸς ὁμως τραβώντας τὰ μαλλιά του

μ' ἀπελπισία ξερόνιζε...

— Ψευδία! Ώ τι ψευδία, θεέ μου! Ξέρεις καλά δι
ἐγώ; ποτέ δέ σ' ἀπάτησα... Ένω έσύ, έσύ...

Κι' άρχισε πάλι νά της φωνάζει τά δνόματα των φίλων
της, ώσπου τέλος, στά εί ωνικά γέλοια της, στίς άσεμνές
της χειρνομίες, της έπετέθη, ζητώντας νά την πνίξη...

Στήν πάλη αυτή τό λαμπάκι πού φώτιζε τό δωμάτιο ά-
νετράπη, έγινε σκοτάδι, κι' έπαψα νά βλέπω πιά... Άκουα
μόνο λυγμούς, βρισιές, παράτονα... Υστερα μεσολάβησε
ήσυχία...

— Τήν σκότωσε;

Ο φίλος μας χαμογέλασε και σαν γιά νά παρατείνη την
άγωνα μας, άρχισε ν' άπαντήση. Τέλος είπε.

— Τήν άλλη μέρα, τούς είδα νά μπαίνουν στο σελόνι

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Οί γίγαντες της βλαστήσεως ανά τόν κόσμον

Τά δένδρα! Όποϊον μέγα θαύμα της δημιουργίας, εις
τό όποϊον δέν σταματά ή προσοχή μας, διότι συνηθίσαμε
νά τά βλέπουμε άφ' ότου οί άνθρωποι ύπάρχουν επί του
πλανήτη μας. Έν τούτοις τό μυστήριο της γονιμοποιή-
σεώς των, τό μέγα θαύμα της διανοίξεως εις τά έγκατα
της γής του σπόρου, από τόν όποϊον θά έκπηδήση τό βλα-
στάρι πού θά γίνη θαυμάσιον όραμα όρουσίας και δυνάμε-
ως, ή μυστηριώδης διεργασία των φύλλων πού θά μετα-
σχηματίσουν τά στοιχεία, τά άπορροφώμενα από την γήν
και τό άνθρακικόν όξύ της άτμοσφαιρας διά νά τά μετα-
βάλουν εις την ξυλώδη ύλην του κορμού, όλα αυτά άποτε-
λούν άλλα τόσα καταπληκτικά πράγματα, ικανά νά κατα-
στήσουν την σοφίαν των αίωνων άνίσχυρον νά λύση τό
πως και τό διατί των. Μ' όλα ταύτα γενικώς περνοϋμε πε-
ρίπου άδιάφοροι έμπρός εις τό θαύμα πού είναι ένα δέν-
δρο και την προσοχή μας ως προς αυτά μόλις την συγκινεί
τό μέγεθος των, όταν είναι έξαιρετικό, όπως συμβαίνει με
μερικά είδη, σωστός γίγαντας βλαστήσεως.

Και ύπάρχουν τέτοιοι πολλοί ανά τόν κόσμον. Σημειώ-
τέον ότι ή άπάντησις εις τό έρώτημα: «ποία
είναι τά μεγαλειότερα δένδρα του κόσμου» είνε
κάπως δύσκολος, εάν τό έρώτημα δέν διασαφί-
νισθί περισσοτερον, εάν δέν ξεκαθαρ σθή ποι-
όν μέγεθος έννοοϋμεν: τό ύψος, την περίμετρον
του κορμού, την έκτασιν των κλάδων κλπ. Διό-
τι ύπάρχουν δένδρα, τά όποϊα είναι γίγαντια
από μιάς ή άλλης των άνω άπόψεων.

• Η συκιά πού έστέγασε τόν στρτζόν τυ...

Μ. Άλεξάνδρου

• Η «Μπαννάμ», π. χ. ή άγροσυκιά πού φύεται εις την
τροπικήν Άσίαν, είναι τεραστιά από άπόψεως πάχους κορ-
μού. έκτάσεως και φουντωτό των κλαδιών της και έπομέ-
νως δύναται νά θεωρηθί ότι είναι τό δένδρον πού κατέχει
τό ρεκόρ του κόσμου από άπόψεως όγκου, άν και τό ύψος
της, αξιοσημείωτον βεβαία (φθάνει τά σαράντα μέτρα) δέν
είναι έν τούτοις σχετικώς με άλλα είδη δένδρων τό μεγα-
λείτερον. Όπωςδήποτε είναι πραγματικόν μνημείον δημι-
ουργίας από άπόψεως μήκους των κλάδων της, οι όποιοι
έκφύονται από τόν κορμόν όριζοντίως, προς τά πλάγια
και όχι προς τά επάνω. Αι συκίες αυτού του είδους σχημα-
τίζουν σωστός πρασίνους θόλους διαμέτρου συχνά και
έκατόν μέτρων, δηλαδή σκιάζουν έπι-
φάνειαν περίπου δέκα τεσσάρων χιλιά-
δων τετραγωνικών τεκτονικών πήχεων!
Εις τάς Ίνδίας ύπάρχει μία τέτοια συ-
κιά, τόσο μεγάλη, ώστε ή έγχώρια παρά-
δοσις ισχυρίζεται ότι υπό την σκιάν της
ήδυνήθη νά κατασκηνώση όλος ο μα-
κεδονικός στρατός του Μ. Άλεξάνδρου!

Οί γίγαντες του
ύψους

Άλλος πράσινος γί-
γας από άπόψεως όγκου

του ξενοδοχείου τόσο γελαστοί και τρυφεροί, σαν έρωτευ-
να τρυγονάκια και νάση-ώνουνε στον ουρανό τά χέρια τους
με τόση ευχαρίστηση πού μ' είδανε, και τόσο γελαστοί,
πού νόμισα πως δι παρακολούθησα τό προηγούμενο βρά-
δυ, ήταν όνειρο, έφιάλης...

Έζησα 15 ήμέρες μαζί τους στή Σεβίλλη της Ισπανί-
ας κι' ούτε σκέφτηκα νά ζητήσω νά μάθω τό μυστικό του
έρωτά τους, του τόσο φρικτού, ένδς έρωτά ανάμικτου ά-
γωγία και μίσους... Υστερα γύρισα έδώ και σέ λίγους μή-
νας έμαθα πως ο άτυχος φίλος μου αυτοκτόνησε κάποιο
βράδυ, πού συνέλαβε τη γυναίκα του επ' αυτοφώρωσιν
άγκαλιά ένός του φίλου...

Άπό τότε, δέν κατακρίνω κανένα απ' όσους αυτο-
κτονούν.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

είναι τό «βασβάβ» της Άφρικής. Ός
ύψος τό δένδρον αυτό δέν είναι πολύ
έξαιρετικόν (σπινίως γίνεται ύψηλό-
τερον των 10 μέτρων) Ός όγκος δ-
μως είναι πελώριον, άφού ή περιφέρεια
του κορμού του φθάνει και περνά τά 25
μέτρα.

Δηλαδή ο κορμός του είναι τόσον πα-
χύς, ώστε χρειάζονται δέκα τρεις άνδρες
πιασμένοι χέρι με χέρι, με τις όργυιές ά-
νοικίες, γιά νά τόν άγκαλιάσουν. Οί κλώ-
νοι του άφ' έτέρου έχουν μήκος 20-25 μέ-
τρων, είναι χονδροί σαν τά χονδρότερα
δένδρα των δασών, μερικοί δέ υπό τό βάρος
των λυγίζουν, ώστε φθάνουν μέχρι της γής
ποτελούν γιγαντιαίους θόλους άπεριγράπτου μεγα-
λοπρεπείας.

Μετά τους πρασίνους γίγαντες του όγκου έχομεν τους
γίγαντες του ύψους, μετ' αὐτῶν όποϊων ένας, άν και όχι
ο μεγαλειότερος από της άπόψεως αυτής, είναι ο β-
βλικός κέδρος του Λιβάνου, ο όποιος, αξιοσημείως
από από άπόψεως πάχους κορμού και μήκους κλά-
δων, φθάνει εις ύψος τά πενήντα μέτρα.

• Η Αυστραλία ώσάυτως έχει νά επιδείξη
εις τά δάση της ευκαλύπτους ύψους 80 μέτρων
των όποϊων ο κορμός έχει περίμετρον 10
μέτρων!

Όλοι αυτά όμως αϊ δόξαί του φυτικού
βασιλείου ώχριον έμπρός εις την γιγαντιαία
«σεκόγια» της Καλιφορνίας, τό δένδρον, του οίου ή κο-
ρυφή ύψοϋται μέχρις 150 μέτρων ύπέρ τό έδαφος και ο
κορμός έχει περίμετρον, υπερβαίνουσας, πολλάκις τά 35
μέτρα.

Δένδρα 4000 χρόνων

• Η σεκόγια, άνήκουσα εις την οικογένειαν των κωνοφό-
ρων, δέν είναι μόνον τό «μεγαλειότερον ύπάρχον εις τόν
κόσμον πράγμα», όπως λέγουν οι Ιθαγενείς αλλά και τό
μακροβιότερον της δημιουργίας. Είναι γνωστός ο τρόπος
του έπιστημονικού ύπολογισμού της ζωής των δένδρων. Κά-
θε φυτόν φυλάδες ύφίσταται κατ' έτος ένα παροδικόν στα-
μχημα της αύξήσεώς του. Τό σταμάτημα αυτό είναι ένα
είδος χειμερικής νάρκης, ως έκ της όποιας ή έκ των ριζών
προς τά άνω άνωδος του χυμού σταματά, οι χυμοί άνω-
θοϋνται προς τά κατώτερα στρώματα του κορμού και τός
ρίζας. Όταν, την άνοιξη, ή ζωή του φυτού αναλαμβάνη τό
ρυθμό της, τά νέα κύτταρα του ξύλου, αναπτύσσονται επί
του έξωτερικού μέρους του κορμού, σχηματίζοντα τρόπον
τινά μίαν νέαν έπιδερμίδα. Αυτή ή κανονική διαδοχή περι-
όδων έντόνου θρέψεως και περιόδων θρέψεως λανθανούσης
(τόν χειμῶνα) μένει άποτυπωμένη εις τό έσωτερικόν του
κορμού ο όποιος πρινυζόμενος παλούς άζει σειράν ό-
μοκέντρων κυκλικών στρωμάτων, σειράν δακτυλίων ξυ-
λώδους ύλης, διαφορετικού χρώματος. Ο αριθμός των δα-
κτυλίων αυτών είναι τόσος όσος και ο αριθμός των έτών
της ηλικίας, του δένδρου. Έτσι μια σεκόγια ξεετασθείσα
έπισταμένως εύρέθη ηλικίας 4000 χρόνων.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τά μικρά, ύγρά, διαμάν-
τια πού είχε άφίσει ή

νυχτερινή δρόσος πάνω
στα φύλλα των δέντρων
και των λουλουδιών, έλαμπαν και άστραποβολούσαν κάτω
από τις άκτίνες του πρωϊνού ήλιου. Λίγο πιο πέρα από
τόν κήπο, ο Σηκουάνας κυλούσε ήρεμα τά καθαρά νερά
του προς τό Παρίσι. Τό Βιλνέφ γελούσε όλόκληρο με τις
όμορφες βίλλες του κάτω από τις άκτίνες του φθινοπωριά-
τινου ήλιου.

Στό κατάφλι της βίλλας τους ή κυρία Περνελε κράτησε
τόν άντρα της, πού ήταν έτοιμος νά βγίη.

— Πέες μου λοιπόν, Λουί, του είπε, άν βρής από εκείνα
τά ώραία μαχαίρια πού έχουν συντεφένια λαβή όπως αυτά
των Μαρτέν θά πάρης μερικά άν τά βρής σέ καλή τιμή,
του μο άρέσουν τόσο; Είναι τόσο ευχάριστο νά έχη κα-
νείς τέτοια όταν δέχεται κόσμο...

Μέ την βαλίτσα του στο χέρι και με τό ταξιδιωτικό

παλτό του στο μπράτσο, ο
κ. Περνελε κύτταξε την γυ-
ναίκα του και γέλασε.

— Τό ξέρεις, της είπε,
πως όταν ζητή κανείς ένα
πράγμα δέν τό βρίσκει εύκο-
λα. Πάντως θά έχω ύπ' όψιν
μου τά μαχαίρια σου με την
συντεφένια λαβή. Δέν θά τό
ξεχάσω.

Προτού φιλήση κατόπιν
τά παιδιά του, είπε στον
γυιό του:

— Πάλι είπες ψέματα χτές
τό βράδυ στην μητέρα σου.
Ένα παιδί πού θά μεταλάβη
σέ λίγες μέρες, έπιτρέπεται
νά λή ψέματα; Προσεξε νά
είσαι καλός με την άδελφή
σου και νά είσατε και οι
δυό ήσυχοι μέχρι πού νά γυ-
ρίσω.

Φεύγοντας ύστερα ο κ.
Περνελε, διευθύνθηκε προς
τόν σταθμό του Άμπλόν,

πράγμα πού έκανε δυό φορές την έβδομάδα. Έκει έγκα-
τεστάθηκε στο τραίνο πού έφευγε γιά τό Παρίσι. Όταν
έφτασε στην πρωτεύουσα κατέβηκε και πήρε τόν ύπόγειο
σιδηρόδρομο ως στο Μπατινιόλ. Έκει μπήκε ήσυχα ή νυχ-
σ' ένα μέτριο σπίτι της όδοϋ Μπουρσώ τό όποϊον κρατούσε
υπό τό όνομα Βερντιέ. Η θυρωρός πού καθάριζε την σά-
λα, όταν ο κ. Περνελε ήπηρε, τόν ρώτησε γιά τις δ υλειές
και τού ειπε ότι είχε ένα γραμμα. Ο κ. Περνελε άνέβη με
βιασι-ο βήμα στο διαμέρισμα πού από χρόνια τώρα κρατού-
σε ο πέμπτο πάτωμα υπό τό ψευδώνυμο Βερντιέ. Έκει,
αφού άνοιξε τά παράθυρα, κάθησε στο γραφείο του, τακτο-
ποίησε διάφορα χαρτιά του και τέλος παίρνοντας τό γραμ-
μα πού είχε έρθει και γιά τό όποϊο του είχε μιλήσει ή θυ-
ρωρός, τό άνο ξε και τό έβαλε κάτω από ένα παξι-παπιέ
χωρίς νά λαβη τόν κόπο νά τό διαβάση, άφού τό είχε γρά-
ψει μόνος του δυό μέρες πριν και τό είχε ταχυδρομήσει.
Γιατί, διάβoλε, έπρεπε ο κ. Βερντιέ νά λαμβά η κι' αυτός
γράμματα, όπως όλος ο κόσμος.

Τό υπόλοιπο του πρωϊνού ο κ. Περνελε μελέτησε έναν
χάρτη των περιχώρων του Παρισιού και διάφορα δελτία
συντεταγμένα με συνθηματικούς χαρακτήρες.

Όλα αυτά τά δελτία αναφέροντο σέ διάφορες βίλλες
των περιχώρων κι' έδιναν στον κ. Περνελε χρησιμώτατες
πληροφορίες στην κατάλληλη στιγμή.

Ο κ. Περνελε γευμάτισε τό μεσημέρ σ' ένα μικρό
εστιατόριο της συνοικίας Μπατινιόλ όπου όλοι τόν γνώρι-
ζαν ως κύριον Βερντιέ, και άφού όλο τό άπόγευμα περπά-
τησε σ' όλους τούς δρόμους της συνοικίας και έπεσκέφτηκε
διάφορα μαγαζιά, δειπνησε νωρίς νωρίς και γύρισε στο
διαμέρισμά του.

Έκει άλλαξε κοστούμι, φόρεσε ένα κασκέτο, έχωσε τά
καουτσουκένια γάντια του μέσα σέ μίαν από τις τσέπες
του, σέ άλλη έβαλε τό πιστολι του και σέ άλλη διάφορα
λεπτά εργαλεία λωποδυτικής χρήσεως. Όλα αυτά τά έ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΖΟΝ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ...

κρυβε σ' ένα μυστικό συρ-
τάρι της ντουλάπας τό ό-
ποϊο είχε φτιάξει μόνος
του. Η κ. Κροκάρ έγεν

οίωνα νά άνοιγε και νά έκλεινε τά συρτάρια της ντουλά-
πας, δέν θά μπορούσε νά άνοκαλύψη τίποτα. Ο κ. Περνε-
λε, εργαζόταν άπολύτως μόνος του. Αμφέβαλε πάντοτε
γιά όλους και γιά τά πάντα. Οί συνεργάτες τόν τρώμαζαν.
Κανείς δέν γνώριζε άπολύτως τίποτα γιά τις εργασίες του
αυτές. Η γυναίκα του πίστευε, όπως όλος ο κόσμος, πως
άσχο-είτο με τό έμπόριο άρχαιοτήτων και ειδών τέχνης,
πράγμα πού έκανε πότε πότε γιά νά τηρή τούς τύπους
και νά έχη πάντοτε τό άλλοθι.

Κατά τά μεσάνυχτα ο κ. Περνελε κατέβηκε στο Σέλ μ'
ένα λεωφορείο γεμάτο μισοκοιμισμένους επιβάτες και εκεί
άρχισε νά περπατάη στους ήσυχους δρόμους του παρισι-
νού εϋτοϋ προαστείου μ' ένα άμέριμνο και ήσυχο βήμα,

σαν νά γύριζε σπίτι του. Τά
τελευταία φώτα στα σπίτια
του προαστείου, έσβυσαν. Ο
κ. Περνελε δέν συνάντησε
κανέναν άνθρωπο στο δρό-
μο του. Σέ λίγο στάθηκε
στην οικία ένός τοίχου, μπρο-
στά σ' ένα σπίτι λίγο απο-
μονωμένο από τ' άλλα.

Ήταν εκεί ή βίλλα Φερ-
ιάν πού βρισκόταν στην
Λεωφόρο Σιλπερίκ. Καθό-
ταν εκεί ένας εισοδηματίας
καμιά πενήνταριά χρόνων.
Δέν είχε ούτε σκύλλο καν.
Τόν ύπηρετούσε μόνο μία
γυναίκα και άσφαλώς έπρε-
πε νά λείπει άκόμη στη Μασ-
σαλα πού είχε πάει γιά
δουλειές του.

Ο κ. Περνελε, από λό-
γους προνοίας, πήρε από
χάμω μία πέτρα και την πέ-
ταξε στο τζάμι του φωταγω-
γού πού βρισκόταν πάνω

από την πόρτα της εισόδου και περίμενε. Ήταν τό σύστη-
μά του αυτό.

Όταν μετά από τόν θόρυβο του σπασίματος του τζα-
μιού στο κάθε σπίτι πού επισκεπτόταν, έβλεπε νά φωτίζε-
ται ξαφνικά κανένα δωμάτιο νά τραβιέται ή προσοχή των
γειτόνων, ο κ. Περνελε έσπευδε ν' άποτακρυνθί. Σέ αντί-
θετη περίπτωση, φρόντιζε πάντοτε νά περιμένη ένα τέταρ-
τό της ώρας, προτού ένεργήση.

Τίποτα δέν συνέβη μετά από τό ρίξιμο της πέτρας και
τό σπασίμο του τζαμιού. Ο κ. Περνελε άφού περίμενε λίγο,
άνοιξε την σιδερένια πόρτα, άφού πρώτα φρόντισε νά λα-
δώση τις κλειδώσεις της. Τά εργαλεία του ήταν πρώτης
τάξεως. Καμιά κλειδαριά δέν μπορούσε νά μὴν ύποχω-
ρήση στην τελειότητά τους. Άς αφήσουμε πού ο κ. Περ-
νελε ήξερε και τά χρησιμοποιούσε με μεγάλη τέχνη.

Η πόρτα της εισόδου δέν άντιστάθηκε περισσοτερο.
Ένα λεπτό μετά τό βάλσιμο του εργαλείου μέσα στην
κλειδαριά, ύποχωρούσε. Ο κ. Περνελε άνοιξε, μπήκε σιγά
σιγά και άφού άφουγκράστηκε γιά μία στιγμή, άνοιξε τό
κλειδοφύλακ' του και άρχισε νά ξερευνά τό ισόγειο. Έ-
πειδή τίποτε δέν τόν ένδ έφερε από ό,τι είδε μέσα στο σα-
λονι, προχώρησε και βρέθηκε σ' ένα είδος γραφείου όπου
δέν ανακάλυψε παρά δ.ο τόμους παλαιάς σπάνιας έκδό-
σεως, πού τούς έχωσε στον ένα από τούς δυό σάκκους
πού είχε μαζί του. Πάνω στο τραπέζι μερικές έπιστολές
πού ύπήρχαν πλάι σέ μια γραφομηχανή, έπείσαν τόν κ.
Περνελε πως πράγματι βρισκόταν στο σπίτι του κ. Ζοζέφ
Κρετίλ.

Έβαλε προσωρινώς κατά μέρος ένα μικρό δοχείο ρω-
μικής τέχνης πού του φάνηκε γνήσιο και πέρασε στην
τραπέζια. Τά άσημικά πού βρήκε δέν είχαν τίποτα τό
έξαιρετικό, είχαν όμως την κανονική αξία τους. Τά έρριξε
όλα μέσα στον σάκκο του και άρχισε νά ψάχνη τά συρτά-

ρια. Ξαφνικά άφησε μία μικρή κραυγή χαράς :

— Για κύττα ιύχη ! είπε. Μαχ'ίρια με συντεφένια λοβή! Μά αυτά είναι καλλίτερα απ' αυτά που έχουν οι Μαρτέν! Πώς θα χαρή η Μαργαρίτα !...

— Ως εδώ, όμως, τα αποτελέσματα της επιχειρήσεως δεν ήταν καθόλου σημαντικά. 'Ο κ. Περνελέ ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα και άνοιξε σιγά σιγά μία πόρτα. Την ίδια όμως στιγμή, το δωμάτιο φωτίστηκε και ο κ. Περνελέ είδε έναν άνθρωπο με πιτζάμα και με τρομαγμένα μάτια να δαμάει πάνω του. 'Αφήνοντας τότε τα έργαλεία του, ώρμησε κι' αυτός σ' εκείνον. 'Η συνάντησή τους ήταν τρομερή. Κατρακύλησαν χάμω στα χαλιά, αναποδογύρισαν καρέκλες, τραπέζια. Σε λίγο όμως ο κ. Περνελέ βρέθηκε καβαλημένος πάνω στο στήθος του άλλου. 'Εβγαλε τότε άμέσως το πιστόλι του, το άκούμπησε πάνω στο δεξιό κρόταφο του ανθρώπου με την πιτζάμα και πυροβόλησε.

Μετά τον πυροβολισμό μία απόλυτη σιγή κυριάρχησε. 'Η μυρουδιά του μπαρζουτιού είχε γεμίσει όλο το δωμάτιο. 'Ο κ. Περνελέ κατέβηκε στον κήπο και έτοιμάστηκε να τραπή σέ άτακτη φυγή ά' άκουγε ίπποτα. Δέν συνέβη όμως απολύτως τίποτε. 'Ολη η συνεικία έξοκολούθησε να είναι βυθισμένη σε απόλυτη σιγή. 'Ο κ. Περνελέ άφου περίμενε αρκετά ξαναέβηκε στο σπίτι. Είχε καταστρώσει το σχέδιο ένεργείας του τώρα. ήταν απολύτως ήσυχος και η καρδιά του κτυπούσε κανονικάτα.

Ξανάβαλε άμέσως στις θέσεις τους τα άσημικά, τα μαχαίρια, τα βιβλία και ό,τι άλλο είχε βάλει μέσα στο σάκκο. Δέν έπρεπε να διαπιστωθή τώρα από την άνγκριση, ότι έλειπε μέσα από το σπίτι και το παραμικρό έστω πράγμα. 'Η υπόθεσι είχε χαλάσει έντελώς δηλαδή δυστυχώς όμως τώρα πιά δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά. Γιατί όμως εκείνος ο άνθρωπος, δέν είχε φανερωθή νωρίτερα ; Μία μόνο έκδοχή μπορούσε να ύπορξη ; ότι ήταν ίσως κουφός.

'Ο κ. Περνελέ έβαλε ένα φύλλο χαρτί στην γραφομηχινή και κτυπώντας τα πλήκτρα, έγραψε αυτό το γράμμα :

« Η ζωή είναι κατι το ήλιθο πια για μένα. Μία παληά αισθηματική άπογοήτευσις με έκυρίευσε σή ερα τελειωτικά. 'Η μόνη μου εύτυχία είναι πού ξέρω, πώς όλα πιά για μένα θα τελειώσουν μετά πέντε λεπτ. ΖΩΖΕΦ ΚΡΕΤΕΪΛ. »

Όταν έγραψε αυτό το γράμμα το πήρε, ανέβηκε πάνω στο δωμάτιο όπου διεδραμάτισθη η πάλη του με τον ίδιο κτήτη της βίλλας και το τοποθέτησε πάνω σ' ένα τραπεζάκι. 'Υστερα άφου τοποθέτησε το περιστροφό του πλαϊ στον νεκρό σέ θέση πού να δείχνη ότι ο Ζοζέφ Κρετέϊλ είχε αυτοκτονήσει σ' αυτό, βάλθηκε να τακτοποιήση όλα τα πράγματα μέσα στο δωμάτιο. Το πορτοφόλι του νεκρού περιείχε 2150 φράγκα.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

— Οι Ιταλικές αρχές της Έρυθραίας έλευθέρωσαν ένα χελιδόνι, το όποιο έφθασε στην Τορτόνα της Βυρείου 'Ιταλίας, έχοντας δεμένο στο πόδι του ένα γραμματάκι, ενός Ιταλού στρατιώτη στην άρραβωνιαστικιά του.

— Αυτό ήταν το πρώτο χελιδόνι πού χρησιμοποιήθηκε ως σήμερα για ταχυδρομικούς σκοπούς από άνθρωπο.

— 'Η μικρότερη ηλεκτρική συσκευή κατασκευάστηκε από έναν ούγγρο ηλεκτρομηχανολόγο, ονομαζόμενο 'Ιντβαν Ζίμερμαν.

— Για να λάβετε μία ιδέα της σμικρότητός της, αρκεί να σάς πούμε ότι το δυναμό της έχει το μέγεθος του κεφαλιού μιάς μυίγας.

— Για την κατασκευή της, ο έν λό.

'Ο κ. Περνελέ τα πήρε φροντίζοντας να άφήση μέσα στο πορτοφόλι 300 φράγκα, ώστε να μη περάση από κανενός το μυαλό η ιδέα ότι είχε συμβή φόνος και ληστεία. Κατόπιν άφου έφριξε μία έξεταστική ματιά παντού, έφυγε φρόντιζοντας να ξανακλειδώση προσεκτικά όλες τις πόρτες πού προηγούμενως είχε άνοιξει.

'Η νύχτα ήταν όροσερή και ο ούρανός καθαρός και γαμάτος άστρα. 'Ο κ. Περνελέ άρχισε να βαδίζει σιγά πρὸς την διεύθυνση του Παρισιού. Περίττησε έτσι επί αρκετά. Τα ξημερώματα στο Βενσέν ανέβηκε σ' ένα βαγόνι του πογείου σιδηροδρόμου πού ήταν γεμάτο εργάτες πού έφυγαν για τις δουλειές τους.

Κοιμήθηκε ένα αρκετό μέρος της ημέρας του στο διαμέρισμά του της όδοι Μπουρσώ, πέρασε το άπόγευμά του στον κινηματογράφο και το άλλο πρωί άνήγγειλε σιήν θυρωρό δι' ξαναφύγε πάλι για λίγες μέρες.

— Διαρκώς σε κίνηση κύριε Βερντιέ λοιπόν ; του είπε η θυρωρός.

— Τι να κάνουμε κυρία Κροκάρ, της άπάντησε. Πρέπει να κινηθή κανείς για να βγάλη το ψωμί του.

— Ναί κύριε Βερντιέ, έχετε δίκιο. 'Ετσι είνε..

'Ενώ το τραίνο προχωρούσε πρὸς το 'Αμπλόν ο κ. Περνελέ άνακάλυψε με κόπο σε μίαν από τις πρώινές έφημερίδες σ' άφιλά, μία ειδηση πέντε γραμμών : Σ' ένα περίχωρο του Παρισιού κάποιος κ. Κρετέϊλ είχε αυτοκτονήσει μες στην βίλλα του με πιστόλι και είχε άφήσει και κάποιο γράμμα.

'Ο κ. Περνελέ χαμογέλασε διαβάζοντας την ειδηση αυτή

'Η γυναίκα του τον περίμενε στο σταθμό κι' έμεινε κατευχαριστημένη από την έπιστροφή του. Τον άγκάλιασε με λαχτάρα, κι' όταν πήγαν σπίτι τον έβοήθησε να γδυθή, του φόρεσε τις παντόφλες του και πηγαίνοντάς του ένα φλυτζάνι ζεστόν καφέ, τον ρώτησε :

— Είσαι εύχαρ στημένος από το ταξίδι σου ;

— Ναί, αρκετά εύχαριστημένος. 'Η υπόθεση εκείνη των παληών πινακων πού σου είχα πη, ήταν πολύ πύο σοβαρή από όσο περίμενα. Τα παιδιά κάθισαν φρόνιμα αυτές τις δυο μέρες πού έλειψα ;

— Ναί, πολύ φρόνιμα.

Την άγκάλιασε και την φίλησε.

— Τι ώραία πού είναι η ζωή Μαργαρίτα μου ! της είπε. Θα χαρούμε πολύ αυτές τις ή έρες πάλι, γιατί δέν λογαριάζω να ξαναφύγω ταξίδι γρήγορα.

ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΖΟΝ

γφ μηχανικός χρειάστηκε τέσσαρες μήνες συνεχούς εργασίας.

— Χάρης σ' ένα μαγνητικό μηχανήμα πού άνεκαλύφθη τον τελευταίο καιρό, μπορεί να καθοριστή το πάχος ενός σιδήρου ή μεταλλου, του όποιου είναι όρ τητή μόνον ή όριζόντιος επιφάνεια.

— Μεταξύ των ιδιοτροπιών πού παραιορουνται στους κεραυνούς αναφέρεται κι' η περίπτωση ενός ανθρώπου, ονομαζόμενου Λουσιάνο Κεντελούπι, ο όποιος την ώρα πού άστραπορουντούσε ήταν άκουμπισμένος στο πρεβάζι του άνοικτου παραθύρου του και παρακολούθουσε τη θύελλα.

— Ξεφύνα έπεσε ένας κεραυνός κι' η άστραπή του... ξύρισε το μουστάκι δίχως να του προκαλέση καμμία άλλη ζημιά.

— Την άρχιότερη σύνταξη την εισπράττει ο έφημέριος της Δανικής

πόλεως 'Εξετερ, διότι ο προκάτοχός του έφημέριος του έτους 1001 σκοτώθηκε τη στιγμή πού νοσήλευε τους τραυματίες, κατά την έπίδρομή των 'Αγγλων.

— 'Οπως αναγράφουν τ' άγγλικά φύλλα, ένας νεαρός τουρκος από το 'Ικόνιο, ήρθε σε συμφωνία μ' έναν περιοδεύοντα ζωέμπορο να του πουλήση την άδελφή του αντί ενός γαϊδουριού πού θ' άγόραζε από τον τελευταίο.

— Όταν όμως ο άγοραστής ζωέμπορος έπεχείρησε νά πάρη την κοπέλλα εκείνη έβαλε τις φωνές, κι' έπενεβήσαν οι γέροντες. Το κορίτσι έλευρώθηκε κι' ο άδελφός της με τον ζωέμπορο συνελήφθησαν.

ΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ !

ταν ο Ρισάρ Χούντ κατέβηκε στο ύπόστεγο του σταθμού ο κοιρός ήταν θαυμάσιος.

— Καλός οίανός ! σκέφτηκε ο νεαρός Χούντ πού ήταν άνομικός κι' είχε άποσταλεί στη Ντελαφίλντ για να κάμάν έρευνα δύσκολη.

Μία συμμορα γκάγκστερς, πρὸ μιάς περίπου εβδομάδας έξω από τη Νέαν 'Υόρκη, είχαν έπιτεθή ενός αυτοκινητού. 'Επυρ βόλησαν με τα φορητά πολυβόλα των κατά δόχηγνι και των φυλάκων. Το αποτέλεσμα ήταν να τραυματισθουν έξη άτομα και να σκοτωθουν τρία.

Από την ημέραν εκείνη έπέρασε σχεδόν μία εβδομάδα να μπορεί ν' ανακαλύψη η άστυνομία τα ίχνη των κοιτών, όταν έπληροφόρηη πώς μερικά από τα κλει-

α χαρτονομίσματα έκυκλοφορούσαν στη Ντελαφίλντ Γι' αυτόν λοιπόν τον λόγον ο Ρισάρ βρισκόταν τώρα στη πόλιν αυτή.

Ο άστυνομικός Χούντ δέν είχε καθορίσει κα-α πρόγραμμα για την έρευνά του.

Μέσα στην πανσιόν «Μιμόζα» όπου έγκατε-βη, ο Χούντ παρετήρησε μερικά πράγματα

στο έδημιούργησαν υποψίες. 'Εν πρώ-κ, δίδοντας στην ιδιοκτήτρια, πού οί-κοι την ονόμαζαν «θεία Νέλλυ», ένα χρονομίσμα των είκοσι δολλαρίων για το το χαλάρη, η τελευταία του έδωσε σσερα χαρτονομίσματα των πέντε δολλ-ών των όποιων οι άριθμοί εφάνερ-πώς ήταν από τα κλεμμένα του αυ-ήτου.

Όστε ο άστυνομικός Χούντ είχε π'σει φωνηά των γκάγκστερς ; Οι ένοικοι της «θείας Νέλλυ» δέν έδειχναν να άγκστερς, έκτός από έναν ονόματι Σάμ-μόντ, πού είχε μία πολύ ύποπτη φά-α. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν νυχτ ρινός λακας ενός εργοστασίου. Κάθε βραδυ-νε τη πανσιόν παίρνουνας μαζί του χύτρα με φαγητό.

'Ο Ρισάρ Χούντ παρετήρησε πώς η-ρα εκείνη ήταν πολύ μεγάλη και το-γηό πού έπαιρνε ήταν αρκετό για-ε ή έξη πρόσωπα... 'Όσο για τους-λους ένοικους της «θείας Νέλλυ» μό-μια νέα, η 'Ελλεν Σέργουντ, ένδιέ-ρε τον άστυνομικό. Όταν ο Ρισάρ-οντ έφθαθε στη Ντελαφίλντ, έρώτησεν-α διαβάτη να του δείξη την πανσιόν-μόζα» κι' αυτός του είπε :

— Είναι πολύ δύσκολο να σάς έξηγη-ω. 'Αλλά, ιδού, ακολουθείτε εκείνη τη νέα γιατί κι' αυτή εί μένει.

'Ο διαβάτης είχε δείξει στον άστυνομικό την 'Ελλεν έργουντ. 'Ο Χούντ την άκολούθησε κι' αυτή φάνοντας την είσοδο της πανσιόν τον παρεκάλεσε να την άφήση-ση. 'Από την ημέραν εκείνη η νέα έδειχνε κάποια ψυ-αότητα στον Ρισάρ άλλ' αυτός κατώρθωσε να γίνη φίλος-ένα παιδάκι ως έπτά χρόνων, τον Ντέβιντ, πού ήταν-ελφός της 'Ελλεν.

'Ο Χούντ έξακολούθησε την έρευνά του αλλάζοντας-αρτονομίσματα των είκοσι δολλαρίων σε διάφρα κατα-τήματα της πόλεως πράγμα πού τον έκανε να είδοποίηση-η άστυνομία της Νέας 'Υόρκης πώς σ' ολόκληρη σχεδόν-η Ντελαφίλντ έκυκλοφορούσαν τα κλεμμένα χαρτονομ-ήματα. 'Η άστυνομία τότε έστειλε και δεύτερον άστυνομ-όν, τον Τζών Λαμπέρτ.

'Ο Ρισάρ Χούντ είχε δηλώσει στην πανσιόν πώς ήταν-αντιπρόσωπος ενός εργοστασίου άεροπλάνων κι' ο Λαμ-πέρτ έπαρουσιάστηκε ως έμπορος ειδών κουζίνας, πράγμα-πύ τον έκανε να πωλήσση στην «θεία Νέλλυ» μία ειδική-αισαρόλα πού διατηρούσε ζεσ-ό το φαγητό δίδοντάς του-την παληάν εκείνη πού έχρησιμοποιούσε ο Σάμ.

Οι δυο άστυνομικοί έζητησαν άμέσως αυτή τη χύτρα

και βοήκαν πολλά δακτυλικά άποτυπώματα τα όποια έφω-τογράψαν με μία ειδική μηχανή και τα έστειλαν πρὸς έ-ξέτησαν στην άστρ ομίχ της Νέας 'Υόρκης. 'Εκεί, άνεκαλύ-φθησαν τα δακτυλικά άποτυπώματα ενός Ντίλ, γνωστού γκάγκστερ.

'Ο Χούντ και ο Λαμπέρτ έπληροφόρηθησαν από τηλε-φώνου—πού είχαν έγκαταστήσει μυστικ- μέσα στο δωμά-τιό τους—για τα δακτυλικά άποτυπώματα του Ντίλ και πώς η άστρ μία έστειλε στη Ντελαφίλντ δυο αυτοκίνητα με άστυνομικούς πρὸς ένίσχυσή των.

'Η προσάθεια δυος των δυο άστυνομικών δέν έφθανε σε κανένα αποτέλεσμα, όταν συνέβη κάτι το άπρόοπτον πού διεφώτισε πολύ την υπόθεση.

'Ο Ντίλ και οι συμμορίτες του, ένα βράδυ, πήγαν να διασκεδάσουν στη λέσχη της Ντελαφίλντ. 'Αλλά παίζον-τας χαρτά, έδημιούργη-θη μία αίατηρά συμπλοκή με-ταξύ αυτών, των συμπαικτών των και του διευθυντού της λέσχης με αποτέλεσμα τον φόνον του διευθυντού και τον τραυματισμό των παικτών και ενός γκάγκστερ.

'Η άστυνομία της πόλεως όμως δέν κατώρθωσε να συλλάβη τους κακοποιούς γιατί έξασφαισθησαν άμέσως άφίνοντας τον τραυματία των.

Οι δυο άστυνομικοί έξακολούθησαν την έρευνά των. Σε μία κατάληγη στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο του Σάμ. Σε μία κατάληγη στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο του Σάμ. Σε μία κατάληγη στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο του Σάμ. Σε μία κατάληγη στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο του Σάμ.

— 'Αργότερα όμως παρετήρησαν πώς το όπτικό αυτό μηχανήμα είχε κανονι-σθή κατά τέτοιον τρόπο ώστε η ένο-γεία του να φθάνη ως μια κομψή βίλλα πού βρισκόταν σε πεντακόσια πενήντα περίπου μέτρα από την πανσιόν «Μιμό-ζα» και φαινόταν πολύ καλά από το παράθυρο του δωματίου.

— Όστε λοιπόν η βίλλα εκείνη άποτε-λοüse άλλο καταφύγιο των γκάγκστερς ;

— 'Ο Λαμπέρτ ανέλαβε να έξετάση τη βίλλα. Πήρε τον χαρτοφύλακά του με τους καταλόγους των ειδών κουζίνας και πήγε στη βίλλα για να κάνη την «προσφορά του».

— Οι γκάγκστερς μόλις τον είδαν τον ύποψιάσθησαν ως μετεμφισμένον ά-στυνομικό. 'Ο Λαμπέρτ όμως έδειξε ά-μέσως τους καταλόγους του κι' άρχισε να «πλάσάρη» το έμπορεύμα του. Για

μία στιγμή όμως ένας από τους γκάγκστερς είπε στον Λαμπέρτ.

— Μου φαίνεται σαν γνωστή φάτσα !

— Από πότε κάνεις αυτή τη δουλειά ; 'Ο Λαμπέρτ κατάλα-βε πώς ήταν χαμένος. Με μία άπότομη κίνηση τράβηξε το πιστόλι του και διέτρεξε :

— Ψηλά τα χέρια ! Μην κινηθή κανείς για ι πυροβολώ !

Την ίδια στιγμή έκανε ένα βήμα πρὸς τα όπίσω κι' άνέ-βηκε στο κατώφλι μιάς πόρτας για να βλέπη καλύτερα του. τρεις γκάγκστερς.

— Και τώρα, πείτε μου, πύ βρίσκεται ο τραυμα-τίας σας ;

Δέν πρὸςφθασε καλά—καλά να τελείωση την έρώτηση όταν ή πόρτα, πού βρισκόταν πίσω του, άνοιξε χωρίς να το καταλάβη και παρουσίασθηκε ο τραυματίας. 'Ο γκά-γκστερ αυτός κρατούσε στο δεξί του χέρι από την κάννη ένα μεγάλο περιστροφό με το όποιο κατέφερε ένα γερό χτύπημα στο άπλισμένο χέρι του άστυνομικού πράγμα πού τον έκανε ν' άφήση μία κραυγή πόνου και να πέση στο πά-τωμα το πιστόλι του. Τότε ο Ντίλ άδείασε το πιστόλι του στο στήθος του άστυνομικού.

'Ο Ρισάρ Χούντ βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του όταν

ἀκούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Ήταν ή "Ελλην.
— Κυρία, Γκράντ, είπα, διαβ'στε αυτό το τηλεγράφημα.
"Ο Χούντ—πού είχε δώσει τόνομα Γκράντ στη πανσιόν
—πῆρε το τηλεγράφημα και διάβασε:
— Δέν υπάρχει συνεργάτης μας ούτε αντιπρόσωπός μας
μέ τόνομα Ντίκ Γκράντ. Ούνίντεντ. Αίτη Σόσιετ»
"Η "Ελλην έκύτταξε τόν Ρισάρ μέ γλυκύτατο βλέμμα.
Δέν είχε πιά τήν ψυχρότητα πού τοῦ ἔδειχνε στίς πρώτες
ἡμέρες.

"Ο Ρισάρ ἀντελήφθη πώς ή "Ελλην τόν συμπαθοῦσε και
δέν ἐδίωκε νά τῆς ἐξηγήσῃ:

— Δέν ἔχω καμμία σχέση μέ τὸ ἐργοστάσιο ἀεροπλά-
νων οὔτε τόνομα μου εἶναι Ντίκ Γκράντ. Θά σ'ομιλήσω
ἀργότερα, "Ελλην. Ἐχω δώσει τόν λόγο μου. Διστηρήστε
τή φιλία σας και σέ λίγο καιρό θά μάθετε ποίος εἰμαι.

"Η νέα, μ' ἕνα χαμόγελο ἀρῆκε τὸ δωμάτιο τοῦ ἀστυ-
νομικοῦ.

"Ο Ρισάρ τότε, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας και μῆκε γιά
δεύτερη φορά στό δωμάτιο τοῦ Σάμ, ἀλλά μόλις βρέθηκε
μπροστά στό γραφεῖο του, ή πόρτα ἀνοιξε και παρουσιά-
στηκε μιά γυναίκα πού ἐδήλωσε πώς ὄνομαζόταν Μίς
Σίμφον, νοσοκόμος και πώς είχε ἔλθει γιά νά περιποιηθῇ
τόν τραυματία.

"Ο Ρισάρ Χούντ σκέφτηκε ἀμέσως τὸν γκάγκστερ πού
τραυματίστηκε στή συμπλοκή τῆς λέσχης.

— Ἐχετε τὸ αὐτοκίνητό σας;

— Βεβαίως.

— Τότε, φεύγουμε ἀμέσως.

"Η Μίς Σίμφον ἔριξε μιά ματιά στόν ἀστυνομικό και
κατόπιν προχώρησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό της.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. ἔξω
ἀπὸ τὴ βίλλα τοῦ ὁ Λαμπέρτ βρῆκε τὸν τραγικό θάνατο.
"Ο Ρισάρ δὲν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Γύρισε
ἀπότομα πρὸς τὴν ὁδηγὸ τὴν ἐφίμωσε και τῆς ἔδωσε τὰ
χέρια στήν κουκούλα τοῦ αὐτοκινήτου.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή εἶδε μ' ὀστά του τὴν "Ελλην
ἡ ὁποία τοὺς εἶχε παρακολουθήσει μ' ἄλλο αὐτοκίνητο.

— Ὡστε λοιπὸν εἰσθε ἀστυνομικός! ἔφωναξε.

"Ο Ρισάρ Χούντ ἔκανε ἕνα καταφατικό νεύμα μέ τὸ
κεφάλι.

— Ἐδῶ ὑπάρχουν γκάγκστερς εἶπε. Σαῖς πού πηγαίνετε;

— Τὸ ξέρω "Ελλην. Γι' αὐτὸ σὰς συμβουλεύω νά γυρί-
σετε πίσω.

— "Οχι, Ρισάρ. Θά μείνω κοντ'ί σας.

"Η νέα δὲν ἠθέλησε μέ κανέναν τρόπο ν' ἀφίση τὸν
ἀστυνομικό.

"Ο Ρισάρ Χούντ προχώρησε τότε πρὸς τὴν βίλλα κρυ-
βόμενος πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων τοῦ πάρκου
γιά νά μὴν γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς. Ἀνοι-
ξε τὴ μισοκλεισμένη πόρτα και βρέθηκε μπροστά σέ μιά
σκάλα πού ἔφερνε στό πρῶτο πάτωμα.

Τὴν ὥραν ἐκεῖνη μιά ἀπρόοπτη σκηνὴ ἔλαβε χώραν.

"Ἐνα αὐτοκίνητο, στοῦ ὁποίου τὸν ὁδηγὸ ή "Ελλην ἀνε-
γνώρσε τὸν διευθ. τῆς Τραπεζῆς τῆς Ντελαφίλιντ κ.

Βέμπερ, σταμάτησε μπροστά στή βίλλα.

Οἱ γκάγκστερς τὸν εἶχαν πείσει νά θέσῃ σέ κυκλοφορία
τὰ κλεμμένα χαρτονομίσματα και τώρα τοὺς ἔφερνε ἄλλα

ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ἀπαγορευμένων.

"Ἐπειδὴ ὁμως φοβόταν νά πλησάσῃ τοὺς γκάγκστερς
εἶχε πάρει μαζί τὸν Ντάβιντ, τὸν ἀδελφὸ τῆς "Ελλην και
σ' αὐτὸν ἔδωσε τὰ χρήματα γιά νά τὰ δώσῃ στοὺς γκάγ-
κστερς...

"Η νέα εἶδε τὸν ἀδελφὸ τῆς τῆ στιγμῆς τοῦ ἔμπαινε στή
βίλλα. Τὸ αἷμα πάγωσε στίς φλέβες της. Συνῆλθε ὁ-
μως ἀμέσως χωρίς και νά ὑπολογίσῃ τὸν κίνδυνο πού
διέτρεχε, ἔτρεξε πρὸς τὴν βίλλα πού μῆκε ὁ Ντάβιντ...

Μόλις ὁμως διεσκέλισε τὸ κατῳφλι τῆς ἐξώθυρας, ἀκού-
στηκαν πυροβολισμοί. "Ο Ρισάρ Χούντ εἶχε ἀνεκαλυφθῇ
ἀπὸ ἕνα γκάγκστερ τὸν ὁποῖο ἐπυροβόλησε κι' ἐσκότωσε.

"Η βίλλα ὑπῆρξε τότε τὸ θέατρο μιάς αἱματηρᾶς σκη-
νῆς. Οἱ γκάγκστερς ἀντιληφθέντες τὸν ἀστυνομικό, τὸν

Ντάβιντ και τὴν "Ελλην, ἐσκέφθησαν νά ἐξοντώσουν τὸν

πρῶτον και γι' αὐτὸ τὸν κυνηγοῦσαν ἀνάμεσα στό διάδρο-
μο και στό δωμάτιο τῆς βίλλας. Ἐνῶ ἄλλοι προσπαθοῦσαν

νά σπλλάβουν τὴν νέα και τὸν ἀδελφότη.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή ἀκούστηκε ὁ θόρυβος δυὸ αὐτο-
κινήτων πού κα ἔφθαναν γεμάτα μέ ἀστυνομικούς.

Οἱ γκάγκστερς τότε ἐγκατέλειψαν τὸ κυνηγητὸ τοῦ Ρι-
σάρ, ἐχτόπησαν δυνατὰ στό κεφάλι τῆς "Ελλην κανοντάς

τὸν νά κυλήσῃ λιπόθυμη στό πάτωμα και ἵπαινοντας

γι' ἀσπίδα τὸν νεαρὸν Ντάβιντ πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς

ἀστυνομικούς πυροβολώντας χωρίς οἱ τελευταῖοι νά μπορε-
σουν νά ἀμυνθοῦν γιά νά μὴ σκοτωθῇ ὁ μικρός, και φτά-
νοντας στό αὐτοκίνητό τοὺς ἐπήδησαν σ' αὐτό κι' ἔφυγαν

ὀλοταχῶς παίρνοντας μαζί τοὺς τὸν Ντάβιντ.

"Αμέσως οἱ ἀστυνομικοί ἐ ἔδησαν ἐπὶ τὰ ἵχνη των, ἀφ'οῦ
στό δεύτερο αὐτοκίνητο ἐτοποθέτησαν τὸν Ρισάρ και τὴν

"Ελλην πού ἀγωνιοῦσε γιά τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ της.

"Ο Ρισάρ καθυσάχασε τὴν νέαν λέγοντάς της πώς οἱ

ἀστυνομικοί θ' αὐτῆς ἔφερναν τὸν Ντάβιντ ὁπωσδήποτε.

Πράγματι, μέσα σέ λίγα λεπτά τῆς ὥρας τὸ αὐτοκίνητο

τῶν ἀστυνομικῶν προσπέρασε ἐκεῖνο τῶν γκάγκστερς και

τὸ ἀνέγκ'σαν νά σταματήσῃ.

Δυὸ γκάγκστερς πῆδησαν τότε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο,

κρατώντας τὸν Ντάβιντ, προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος

πού βρισκόταν ἕνα πελώριο ἐργοστάσιο, κλειστὸ τὴν προ-
χωρημ'ενην ἐκεῖνη ὥραν. Οἱ ἄλλοι γκάγκστερς δὲν ἔδειξαν

σημεῖα ζωῆς· εἶχαν σκοτωθῇ ἀπὸ τῆς σφαίρας τῶν ἀστυ-
νομικῶν.

"Ο Ρισάρ Χούντ διέταξε τότε νά περικυκλώσουν οἱ ἀστυ-
νομικοί τὸ ἐργοστάσιο κι' αὐτὸς μῆκε μέσα κρατώντας

δυὸ πιστόλια.

Οἱ γκάγκστερς εἶχαν φθάσει στό ἐπάνω διαμέρισμα τοῦ

ἐργοστασίου. "Ο Ρισάρ τότε, ἀνεβαίνοντας σὰν πῆθος

ἀπὸ τῆς κολώνης τῆς κεντρικῆς αἰθούρας στό ὕψος πού βρι-
σκόνταν οἱ κακ'ποιοὶ τοὺς εἶδε μπροστά του ξαφνικά. "Ο

Ντάβιντ δὲν ἦταν μαζί τοὺς Κάπου τὸν εἶχαν κρῖψει. Τότε

ὁ ἀστυνομικός ἐπυροβόλησε τὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς και τὸν

σκοτόωσε ἐνῶ ὁ ἄλλος, σὰν λυσσασμένος γάτος κατῳρῶ-
σε νά περάσῃ ἀπὸ τὸν φωταγωγὸ και νά βγῇ στήν ταράτσα.

"Ο Ρισάρ ἐγκατέλειψε τὸ κυνηγητὸ τοῦ τελευταίου γκάγ-
στερς κι' ἄρχισε νά ψάχνῃ γιά τὸν Ντάβιντ.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀκούστηκαν πυροβολισμοί. Οἱ ἀστυνο-
μικοὶ εἶχαν πυροβολήσει τὸν γκάγκστερ, ἐπάνω στή ταρά-

τσα ξαπλώνοντάς τον νεκρὸ ἐπάνω στίς πλάκες.

***

"Ο Ρισ'ρ ἔφτασε στό ἰσόγειο τοῦ ἐργοστασίου κρατών-
τας στὰ χέρια του τὸν Ντάβιντ ἀναίσθητο.

— Γρήγορα γιά τὸ νοσοκομεῖο—εἶπε.

— Θεέ μου! ἔξφωνῆσε ή "Ελλην.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀστυνομικῶν πῆρε ὀλοταχῶς τὸν

δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. "Ο Ντάβιντ ξεψύχησε στήν ἀγκαλιά

τῆς "Ελλην.

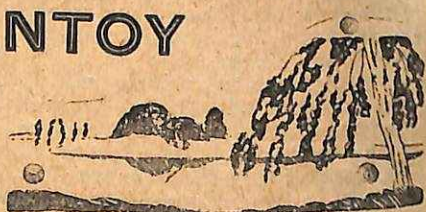
ΑΝΡΙ ΒΙΛΛΙΕΡΑ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

— Στὸ Ἐνυδρεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης
δωρήθηκε ἀπὸ κάποιον ἐξερευνητὴ ἕνα
περίεργο ζωντανὸ ψάρι. Τὸ ψάρι αὐτὸ
ἔχει στό κεφάλι του δώδεκα μικρὰ πε-
ρισκόπια. Ἰδια στό μέγεθος σὰν τῶν
σαλιγκαριῶν, και τὰ ὁποία στήν κο-
ρυφή ἐκπέμπουν ἕνα φωσφορίζον φῶς.

2804

δυὸ γυναῖκες στήν Ἰρλανδία πού μάλ-
λωναν ἀλληλοῦβριζόμενες... βουβάθη-
καν γιά πάντα!

— Τὸ θαῦμα αὐτὸ προεκήθη ἀπὸ
ἕναν κεραυνό, τοῦ ὁποίου οἱ ἱδιτρο-
πίες—ὅπως ἀναφέραμε και ἄλλοτε—
εἶναι μυστηριώδες και ἀνεξήγητες.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΘΑΡΡΟΣ, ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!

— Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος πὼς ὁ Μπούρνικ και ὁ Οὐ-
άλτον δὲν γνωρίστηκαν ποτὲ προσωπικῶς; ρώτη-
σε ὁ Τσάμπερς.

— Βεβαίωτος! Καθ' ἐμπορικὴ τους συνεννόηση γινό-
ντο μέρι σήμερα δι' ἀλληλογραφίας. "Ο Ρέξ Μπούρνικ δέ-
νε ὡς ἀντιπρόσωπο τοῦ οἴκου του, στό Κιγκινάτι, τὸν

Οὐάλτον, μέ τὴ συμφωνία νά καταβάλῃ ὁ τελευ-
τὸς τὸ ποσὸν τῶν πενήντα χιλιάδων δολλαρίων ὡς ἐγ-
γύη, εἶπε ὁ Πέντυ.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν τὴ «δουλειά» δὲν πρέπει νά τὴν χάσουμε.

— Ἐχεις δικη, ἀλλά ποίος θά ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιο
νά μετρηθοῦν τὰ χρήματα; "Ο Οὐάλτον γνωρίζ-ι τὸν

αὐτὸν χ'ρακτήρα και τὴν ὑπογραφή τοῦ Ρέξ Μπούρνικ

θὰ προσέξῃ τὴ διαφορά τῆς μ'ας ὑπογραφῆς ἀπὸ τὴν

ἀλη, πράγμα πού θά ἀποκαλύψῃ τὸ «κόλπο» μας, και ὁ

άλτον ὀχι μόνον δὲν θά μ'ας με-
τῇ τὰ χρήματα, ἀλλά θά μ'ας πα-
ράσῃ και στήν ἀστυν'μια

"Ο Ὅρεν Πέντυ κούταζε τὸ φίλο
μέ θυμωμένο ὄφρος.

— Γιά ποιὸν μέ πέροσε, Τσάμπερς;
μὴν ἐπιχείρησῃ σὰν κι' αὐτὴ δὲν

κατεῦετα κανεὶς χωρίς νά ἔχη
πῶς λεπτομε'ως ἀπὸ πρὶν ὅτι

πρεῖ νά συμβῇ, ὥστε νά ἔξη ἐξ-
αίση τὴν ἱκ'η. Σὺ ἀκούσε με και

ὅτι σου πῶ, και δὲν θά μετα-
σῇ.

— Σύμφωνα, Πέντυ, ἀπήντησε ὁ
Τσάμπερς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ σερ Ρέξ
Μπούρνικ ἀφῆσε τὴν Νέαν Ὑόρκη

πῆρε τὸ τραῖνο γιά τὸ Κιγ-
ινάτι.

Μέσα στό διαμέρισμα συνήντησε
τὸν εὐγενέστατο κύριο μέ τὸν ὁ-
δηγὸν ἀρχισε νά συζητῇ μ' εὐχα-
ρίηση.

"Ο ἀγνωστος συνταξιδιώτης τοῦ
Μπούρνικ ἦταν ὁ "Ορεν Πέντυ.

— Πού πηγαίνετε κ. Μπούρνικ.

— Γιά τὸ Κιγκινάτι.

— Τί σύμπτωσις! Κι' ἐγὼ ἐκεῖ πη-
γαίνω!

"Οταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στό στα-
θὸν οἱ δύο συνταξιδιώτες κατέβηκαν

και καθὼς βγαίνουν ἀπὸ τὸ ὑπό-
γειο, ὁ Πέντυ ἔκανε νεύμα σ' ἕνα ταξί.

— Πράτσε κ. Μπούρνικ. Μιά και πηγαίνουμε πρὸς τὴν
συνοικία, θά σὰς πάρω μαζί μου.

— Θά μοιράσου μεθ'ἡς τὴν πληρωμὴ τοῦ αὐτοκινήτου.

— Σὰς παρακαλῶ... Παίρνετε ἕνα τσιγάρο;

— Να! Εὐχαριστῶ.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. "Ο Πέντυ ἀνοίξε τὴ σιγοροθῇ-
του κι' ὁ Μπούρνικ πῆρε ἕνα ἀρωματισμένο τσιγάρο.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ τελευταῖος ἔπεσε ἀναίσθη-
τος χλωμός, σχεδὸν χωρίς ζωῇ, ἐπάνω στὰ μαξιλάρια τοῦ

αὐτοκινήτου. Ἀμέσως ὁ "Ορεν Πέντυ, ἄρχισε νά ψάχνῃ
τὸ σῆμα τοῦ θύματος, παίρνοντάς του ὅτι εὗρισκε μέσα

αὐτός.

Τὸ πῆρε ἔτσι τὸ πορτοφόλι, τῆς σημειώσεως του, τὰ
γράφα και πρό παντός τὸ συμβόλαιο, σύμφωνα μέ τὸ

ὅτι ὁ Οὐάλτον θά ἐμετροῦσε τὰ δολλάρια γιά τὴν ἐγ-
γύη.

Ἐστερα εἶπε στὴν σωφὲρ:

— Τσάμπερς, ὅλα πᾶνε καλά ὡς τώρα· σταμάτησε
σὺ στιγμή κι' ἐνῶ ἐγὼ θά πηγαίνω μ' ἕνα ἄλλο ταξί

πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Οὐάλτον, ἐοῦ «εξεφορτώσου» τὸν Μπούρ-
νικ σύμφωνα μέ τῆς ὁδηγίης μου... Πρόσεξε κι' ἔχε ὅπ'

δὴ σου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπι-χίας: Πενήντα χιλιάδες
δολλάρια! Γεῖα σου.

Πῆδησε στήν ἄσφαλτο, περπάτησε λίγο κι' ὕστερα φώ-
ναξε τὸ πρῶτο ταξί πού συνήντησε μῆκε μέσα και πῆγε

νά συναντήσῃ τὸν Οὐάλτον.

Στὸ δρόμο, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σουγιά,

κι' ἀφ'οῦ ἔκοψε κάπως βαθεῖα τὸ χέρι του, ἔκαμε λουρίδες

τὸ μαντήλι του και τὸ τύλιξε σφιχτά.

"Οταν ἔφτασε σὶδ σπ'ίτι τοῦ Οὐάλτον εἶπε μέ βαρεῖα

φωνὴ στόν κλητῆρα.

— Ἀναγγεῖλάτέ με ἀμέσως στόν προϊστάμενό σας. Εἰ-
μαι ὁ Ρέξ Μπούρνικ ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Λίγα λεπτά ἀργότερα μῆκε στό γραφεῖο τοῦ

Οὐάλτον.

— Μόλις ἔφθασα ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκη... —εἶπε ὁ

ψευτο—Μπούρνικ μέ σοβαρότητα ἐνῶ ἔβγαζε ἀπὸ τὴν

τσέπη του τὰ κλεμμένα ντοκουμέντα — "Α, κυτῖάτε τὸ

δεξι' μου χέρι; Τὸ χτύπησα πολὺ ἄσχημα... ἀλλά θά πε-
ράσῃ. Τὸ ἔκοψα στὰ τζάμια τοῦ τραῖ-
νου... Ἰδοὺ τὸ συμβόλαιο τῆς προσλή-
ψεώς σας ὡς ἀντιπροσώπου μας· τὸ
ἔχω ῖδῃ ὑπογράψῃ. Θέλετε νά τὸ κον-
τρολλάρετε;... ἔτσι πρέπει.

— Πολὺ καλὸ—ἀπήντησε ὁ Οὐάλ-
τον, ἀφ'οῦ παρητήρησε πὼς τὸ συμ-
βόλαιο ἦταν ἐν πλήρει τάξει. "Υ-
στερα σηκώθηκε, πῆρε τὰ ἐμπορικά

τοῦ βιβλίου κύταξε διάφορες λεπτο-
μέρειες, εἶδε ὅτι συμφωνοῦσαν μέ τὸ

συμβόλαιο και γύρισε πίσω.

"Ἐρριξε τὸ «ντοκουμέντο» σ' ἕνα
συρτάρι και συγχρόνως ἔβγαλε ἀπ' αὐ-
τὸ ἕνα χρηματόδεμα.

— Ἐδῶ εἶναι οἱ πενήντα χιλιάδες
δολλάρια τῆς ἐγγυήσεως... Θέλετε νά

μοῦ ὑπογράψετε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξη;
εἶπε.

— Βεβαίως...

"Ο ψευτο—Μπούρνικ πῆρε μέ ἄ-
πάθεια τὸ χρηματόδεμα, τὸ ἔβαλε στήν

τσέπη του και προσηοιούμενος πὼς

τὸν ἐμποδίζε τὸ τύλιγμα τοῦ χεριοῦ

του, ἔγραψε ὅπως μπορούσε καλύτε-
ρα τ' ὄνομα και τὸ ἐπάνωμο τοῦ

Μπούρνικ σύμφωνα μέ τὴν φῖρμα πού

εἶδε ἰδῇ στό συμβόλαιο.

— Καί τώρα καλὲς δουλειές, ἀγα-
πητέ κύριε Οὐάλτον γιά τὸ κοινόν

μας συμφέρον.

— Θά δῆτε πὼς θά μείνετε εὐ-
χαριστημένοι.

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος. Καί ὁ ψευτο— Μπούρ-
νικ ἔφτασε ὡς τὴν πόρτα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Οὐ-
άλτον.

Μά τὴν ἴδια στιγμή μιά κραυγὴ τρόμου κι' ἐκπλήξεως

τοῦ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στήθος· μπροστά του βρέθηκε, μ' ἕνα

πιστόλι στό χέρι, ὁ ἀνθρώπος τοῦ ὁποίου εἶχε κλέψει

τόνομα.

— Σεῖς!—ξεφώνησε χλωμιάζοντας—μὰ... ὁ Τσάμπερς...

— Ἀπ' αὐτὸ νὸ πιστόλι λείπει μιά σφαῖρα πού σφηνώ-
θηκε στό κεφάλι τοῦ συνενόχου σας. "Ο παλάνθρωπος ἐ-
κείνος, δὲν κατῳρῶσε νά ἐκτελέσῃ τῆς διαταγῆς σας, δη-
λαδή νά μ' ἐξαφανίσῃ, γιατί δὲν τοῦ ἔδωσα τὸν ἀπαιτού-
μενον καιρό. Τὸ ναρκωτικὸ τοῦ τσιγάρου σας εἶχε πολὺ

σύντομα ἀποτελέσματα. Θέλετε νά ἔχετε τὸ ἴδιο τέλος μέ
τὸν σύντροφό σας τὸν... πὼς τὸν ἔλεγαν; ... ἂ, ναί,
Τσάμπερς! "Οχι... Αἱ τότε φιλαράκο μου, τότε θάρρος,
ψηλά τὰ χέρια!

"Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε και ὁ "Ορεν Πέντυ
σωριάστηκε στό πάτωμα.

E. MARINO

2805

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΛΗΤΗΣ

Ξύπνησε απότομα· τὸ ἐνστικτο τοῦ ἀλήτη τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ πὼς δὲν ἦταν μόνος. Μιά βαρειά κεῦρα τὸν ἀγκάλιαζε ὁλόκληρο· τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του ἦσαν βαρυὰ σὰν μολύβι. Ἡ πεῖνα τοῦ θέριζε τὰ σιλάνια. Κι' ὁμως, λίγες ὥρες πωπιότερα, διὰν ἔφτασε σ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, τὸ χαμένο μέσα στὸν κάμπο, δὲν ἐτόλμωσε νὰ ζητήσῃ ἕνα κομμάτι ψωμί, ἕνα μέρος νὰ ξεπλώσῃ γιὰ νὰ ξεκουράσῃ τὸ παραδορμένο κορμί του, πού τὸ βασάνισε ἡ ὁδοπορία ὅλης τῆς ἡμέρας κάτω ἀπὸ τὸν καφετὸν ἥλιο τῆς Καλιφορνίας.

Τὸν εἶχε ξυπνήσει ἕνας ὑποπτος θόρυβος, ἐπάνω στὴ στίβα τοῦ σαναοῦ πού εἶχε ξεπλώσει. Ἀνασηκώθηκε κι' ἐρριξε μὴ ματιά πρὸς τὸ κάτω. Ἡ σκάλα πού εἶχε χρησιμοποιοῦναι γιὰ ν' ἀνεβῇ ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν ὑπῆρχε πιά, διὰ μιά στιγμὴ ἀντίκρουσε δυὸ ἄτομα π' ὅ μετέφεραν τὴ σκάλα πρὸς τὴν βίλλα.

— Κλέφτες! σκέφτηκε.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τοὺς παρακολουθῇ μὲ ἀγωνία ἐνῶ μιά δευτέρη σκέψη τοῦ βάθυνε τὸ μυαλό. "Ἄν συνελάμβαναν τοὺς κλέφτες ἀσφαλῶς θὰ ἔρευνουσιν καὶ γύρω ἀπὸ τὴ βίλλα, θὰ τὸν εὕρισκαν καὶ θὰ τὸν νόμιζαν γιὰ συνένοχο.

Αὐτὴ ἡ σκέψη ἀνησυχοῦσε πολὺ τὸν Πούσσου—Μπίλ. Μέσα σὲ δέκα χρόνια, ἂφ' ὅτου δηλαδὴ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπῆτι τοῦ, τὴ γυναῖκα τοῦ, τὸ τεχνικὸ τοῦ γραφεῖο καὶ βῆκε σὰν ἀλήτης στοὺς δόμους γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὸν πόνο πού τοῦ ἐδημιούργησε ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναίκας τοῦ, ποιεῖ δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ κατὶ τὸ παρόμοιο. Ποτέ του δὲν ἔλαβε οὕτε γιὰ νὰ φάγῃ. Προσπάθησε πάντα νὰ ἐργάζεται.

Τώρα δὲ...

Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ φύγῃ, νὰ κἀν ἀκόμη κάμποσα χιλιόμετρα ὁρόμο. Ἐκανε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴ στίβα τοῦ σαναοῦ ἀλλὰ θάπεφτε μὲ θόρυβο καὶ θὰ τὸν ἀκούγαν οἱ ἄλλοι.

Γιὰ μιά στιγμὴ ὁμως εἶδε πῶς, στὸ ξύλο πού ὑψωνόταν ἀπὸ τὴ μέση τῆς στίβας, ἦταν τυλιγμένο ἕνα σχοινί. Τὸ ἐξέτλιξε καὶ οἰγὰ—οἰγὰ γλύστρησε ὡς τὸ ἔδαφος. Κρούστηκε κι' ἐρριξε μιά ματιά στοὺς δυὸ ἄλλους πού τώρα εἶχαν ἀκρυπῆσαι τὴ σκάλα κάτω ἀπὸ ἕνα παράθυρο τῆς βίλλας κι' ἕνας π' αὐτοὺς ὀνέβαινε βιαστικὰ τὰ σκαλοπάτια τῆς.

Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔλαμψε ἕνα σίδερο. Ἐνας μικρὸς θόρυβος ἀκούστηκε καὶ τὸ παράθυρο ἀνοίξε.

Ἐπὶ εἶδε τὸ στρογγυλὸ φῶς ἐνὸς ἡλεκτρικοῦ φανοῦ πού ξεχύθηκε στὸ δωμάτιο.

— Κλέφτες εἶναι! εἶπε ὁ Πούσσου—Μπίλ.

Στάθηκε ὁκίνητος. Ἡ ἀγωνία τοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή. Ἐρριξε ἀκόμη μιά ματιά κι' εἶδε νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ κλέφτης μ' ἕνα μπόγο στὴν πλάτη πού ἐκινεῖτο.

Ὡστε δὲν ἦσαν κλέφτες ἀλλὰ ἀπαγωγεῖς παιδιῶν. Θὰ εἶχαν ἀρπάξει καὶ ἕνα παῖδι γιὰ νὰ ζητήσουν λύτρα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

— Ὁχι! Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω!—μούγγρισε ὁ Μισέλ.

Καίει ἀπὸ τοὺς δυὸ κακοποιούς δὲν τὸν εἶχεν ἀντιληφθῇ. Ἐκεῖνος π' οἶχε μείνει κάτω στὴ σκάλα κυττώσε πῶς νὰ βοηθήσῃ τὸν συντροφό του πού κατέβαζε τὸν μπόγο.

Ὁ Πούσσου—Μπίλ τότε, τὸν ἐπλησίασε σιγὰ—σιγὰ καὶ τοῦ κατάφερε μίαν γερὴ γροθιά στὸ κεφάλι πού τὸν ἐξέπλωσε ἀμέσως κάτω γῆς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄλλος ἔφτασε στὸ ἔδαφος. Ὁ Μπίλ ἄρπαξε τὸν μπόγο, τὸν ἀκούπησε κάτω καὶ ὥρμησε ἐπάνω στὸν κακοποιό.

Τότε ὁ Μπίλ εἶπε τὸν ἄλλον νὰ σφίγγῃ σὸ χέρι του ἕνα πιστόλι. Τοῦτ' ἄρραξε ἀπὸ τὴν κἀνὴν καὶ τὸστριψε. Μιά δραματικὴ πάλιν ἐπακολούθησε. Ὁ μπόγος ἐξακολούθησε νὰ κ' ἦται.

Για μιά στιγμὴ, ἐνῶ ὁ Μπίλ νόμιζε πῶς εἶχε καταβάλλει καὶ τὸν δεύτερο κακοποιό, ὁ πρῶτος ἄπλωσε τὸ χέρι

καὶ τὸν ἄρπαξε σφιχτά, ἀπὸ τὸ δεξιό του πόδι. Μιά γερὴ κλωτσιὰ ὁμως στὸ πρόσωπο τὸν ἔκανε ν' ἀφίσῃ τὸ πόδι τοῦ Μπίλ. Τότε ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε στὸν ὦμο τοῦ Μπίλ.

— Δολοφόνε! μούγγρισε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια ὁ Μπίλ. Τὸν ἄρπαξε γερὰ καὶ τὸν κύλησε στὸ ἔδαφος, διὰ νὰ κοῦστηκαν φωνές. Ὁ Μπίλ κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ κλέφτη καὶ δὲν τὸν ἀφήκε παρὰ μόνον διὰ νὰ εἶδῃ νὰ τὸν συλλαμβάνουν ὁπότε ἔπεσε ἀποκαμμένος στὸ ἔδαφος.

Ὁταν ἀνοίξε τὰ μάτια εἶχε πιά ξημερώσει. Πού βρισκομαι; ἀναρωτήθηκε. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ. Ἐφερε τὸ χέρι κι' ἔπιασε τοὺς ἐπιδέσμούς πού τὸν εἶχαν τυλίξει. Ἐνῶς πόνο· τὸν ἔκανε νὰ μὴ γγρήσει μὲ μὲν προσπαθῇ νὰ σηκωθῇ. Ὁ δεξιὸς του ὦμος ἦταν τυλιγμένος στοὺς ἐπιδέσμούς. Ἡ σφαῖρα τοῦ εἶχε κάνει μιά βόθειά πληγή.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μιά γυναῖκα. Χαμογελοῦσε φοβισμένα, ἀλλὰ μὲ τὴν γλῶσσα τὰ μάτια! Τὴν κύτταξε γιὰ λίγο καὶ νόμιζε πῶς διέτρευε.

— Πέτζυ! ξεφώνησε, τρίβοντας τὰ μάτια του. Μιά ἔκφραση πόνου ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του, ἐνῶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Δυὸ χέρια ὁμως τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τοὺς ὦμους καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ξεπλώσῃ. Ἦταν ἡ γυναῖκα του.

— Συγχώρησέ με Μπίλ!—μουρμούρισε ἐκείνη. Ἐπρεπε νὰ χωρῶσσε γιὰ νὰ νοιώσω πόσο μούψουν πολὺτιμος! Ἦμουν πολὺ νέος καὶ δὲν ἐγνώριζα τὴ ζωὴ, δὲν ἐνοιοῦθα τὴ θυσία πού ἔκανες γιὰ μένα...

Μιά ἀνέκφραστη ἀγωνία εἶχε κυριεύσει τὴ γυναῖκα καὶ τώρα προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ νὰ τὰ πῇ ὅλα πρὶν σηκωθῇ νὰ φύγῃ ὁ Μισέλ.

— Ἐέρε, συνέχισε μὲ μὲν ἔφυγε ἐπὶ οὐλῆς τὸ γραφεῖο σου. Μοῦ ἔδωσαν λίγες χιλιάδες δολάρια ἀργότερα ὁμως ἀναγκάστηκα νὰ δουλέ-

ψω σκληρά. Σὺ δὲν ξέρεις, δὲν θὰ στὸ πῶ ἀκόμη...

Στὰ λόγια τῆς ἐκείνη ὑπῆρχε κάποιον μουσικὸν. Ὁ Μπίλ ἀνοίξε τὰ μάτια κι' εἶδε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ τὸ γλυκὸ πρόσωπο, τὸ ξανθὸ μαλλιά καὶ τὰ γαλανά μάτια τῆς Πέτζυ. Ἦταν ἀκόμη ὡραία ἀλλὰ στὸ μέτωπό της ὑπῆρχαν μερικὲς ρυτίδες.

— Πέτζυ—μουρμούρισε. Μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ συνεχίσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἕνα ξανθὸ κοριτσάκι μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο κι' εἶδε τὴν γυναῖκα πού ἦταν γονατιστὴ μπροστὴ στὸ κρεβάτι τοῦ Μπίλ.

— Μπίλ! Μπίλ!—ξεφώνησε ἡ τελευταία. Θέλεις ν' ἀγκαλιώσῃς τὸ πλάσμα πού ἔσωσες; Ποῦ ἦταν στὸ μπόγο;

— Ἀπὸ τοὺς κλέφτες;—ρώτησε μ' ἀδύνατη φωνὴ ὁ Μπίλ.

— Ναί. Ἐσώσες τὸ παιδί σου!

— Τὸ παιδί μου! Πῶς; Ὁταν ἔφυγα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃς μητέρα;

— Ναί Μπίλ! Ἐλα ἀγκάλιασε τὸ παιδί σου, τὴν Ἄννυ. Ὁταν γεννήθηκε σὲ ζήτησα παντρεῖ ἀλλὰ δὲν σὲ βρῆκα! Τώρα ὁμως πού εἶσαι κοντὰ μας, δὲν θὰ ξαναφύγῃς πιά. Αὐριο θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ Ἄδς. Ἀντζελες. Θὰ ξαναρχίσῃς τὴ δουλειά σου, θὰ εἶσαι ὅπως καὶ πρὶν ὁ μηχανικός Οὐίλλιαμ Πέρκινς. Να; Πές μ' ὅ, Μπίλ!

Ὁ Μπίλ πού ὦδ καὶ δέκα χρόνια πάλεψε μὲ τὴν πεῖνα, τώρα ἄπλωσε τὰ χέρια κι' ἔσφιξε ἐπὶ τὸν στήθος του τὰ δυὸ ξανθὰ κεφάλια. Τὰ δάκρυα πού ἐπὶ δέκα χρόνια τοῦ στέγνωναν τὸν λαιμό, τώρα ἐκύλησαν θερμά κι' ἔβρεξαν τὰ δυὸ ἀγαπημένα πρόσωπα πού ἀκουμποῦσαν σὲ μὰγουλά του.

ΛΟΥΙΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γνώρισα τὸν Λούτσιο Ταιπρέσι, ἐσχημάτισα τὴ γνώμη πῶς ἦταν ἕνας νόθος.

Τὸν γινώσκω ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ γίναμε καλοὶ φίλοι. Ὁ Λούτσιο δούλευε τὸ βράδυ σὲ κάποιον μαγαζί γιὰ νὰ πορέσῃ νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδές του. Μοῦ εἶχε ἐμπιστευτὴ τὸν νεῖρο τῆς ζωῆς του, κι' ὁσάκις μοῦ ξαναμλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε μὲ ν' ἀνείπωτη συγκίνηση.

— Σὺ δὲν ξέρεις—μοῦ ἔλεγε—δὲν ξέρεις τί σημαίνει νὰ εἶναι κανεὶς μόνος στὸν κόσμο, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανέναν πού νὰ τὸν ἀγαπᾷ, χωρὶς σπῆτι, χωρὶς ἕνα συγγενὴ πού νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ μολὶς τελειώσω τὶς σπουδές μου θὰ φροντίσω νὰ παντρευτῶ, ν' ἀνοίξω σπῆτι καὶ νὰ ζήσω σὰν ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπιέται.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε, διὰ μιά μέρα περνώντας ἀπὸ τὸ Ρέντζιο Καλμπρια γὰ τὴ Νάπολι, τὸν συνήντησα. Ὁ Λούτσιο μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐγὼ τὴν γινώριζα. Ἦταν ἡ κόρη ἐνὸς χασάπη. Τὴν ἔλεγον Λιάνα καὶ ὁ Λούτσιο τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ χρόνια.

Ὁταν ἔφτασα στὴ Νάπολι, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Λούτσιο μοῦ ἔγραψε ἀναγγέλλοντάς μου τοὺς γάμους του καὶ τὰ σχέδια τοῦ γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν του ζωὴν.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ ἡ φοβερὴ ἐκείνη μέρα τῆς 28ης Δεκεμβρίου τοῦ 1908, πού ὁ τρομερὸς σεισμὸς κατέστρεψε τὸ Ρέντζιο. Ὁ φίλος μου Λούτσιο, πνιγμένος μέσα στὴν πυκνὴ σκόνῃ πού σκέπαζε τὰ ἔρε πωμένα σπῆτια τοῦ Ρέντζιο, ἔτρεχε σὰν τρελλὸς χωρὶς νὰ ξέρῃ πού πῆγαι καὶ γιὰ μιά στιγμὴ βρέθηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ μέρος. Μιά ἀνείπωτη χαρὰ πλημύρισε τὸ στήθος του, ἡ χαρὰ ἐκείνη πού ἐκδηλώνεται σ' ἕνα ἄνθρωπο πού κατάρθρωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ ἕνα ἀναπόφευκτο θάνατο. Ἦταν ζωντανὸς μὲ μερικὸς μὲ λωπες στὸ σῶμα του, πού ἔτρεπε ὁλόκληρο ἀπὸ τὸ θέσση τῆς τραγικῆς καταστροφῆς. Ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ, διὰ γιὰ μὴ στιγμὴ σταμάτησε καὶ μιά φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του:

— Ποῦ εἶναι ἡ Λιάνα;..

Πῶς; Εἶχε λησμονήσει τὴ Λιάνα;

Ἐνας κρύος ἰσὼς ἔλουσε ὁλόκληρο τὸ κορμί του, ἡ φωνή του βράννιασε κι' ἕνας λυγμός τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμό.

Ἐίρεξ· σὰν μνιασμένος πρὸς τὸ λιμάνι ὅπου μαζεύονταν οἱ διασωθέντες ἀπὸ τὸν ἐπερίγραπτο σὲ τραγικότητα σεισμὸ.

Στὸ λιμάνι εἶχε ἀγκυροβολήσει ἕνα καράβι· ἦταν ἕνα ρουσσικὸ πολεμικόν. Ὁ Λούτσιο ἀνέζητησε ἀνάμεσα στὸν κόσμο, πού ἦταν στὸ λιμάνι, ἀνάμεσα στὸν τραυματίες, στοὺς σκοτωμένους, τὴν γυναῖκα τοῦ Λιάνα, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε πούθεν. Μὰ σκέψη τοῦ ζάλισε τὸν νῶτο. Ἦως νὰ ἦταν σκοτωμένη κάτω ἀπὸ τὰ εῖρηπια τοῦ σπιτιοῦ της! Ἀμέσως ἔτρεξε ὡς τὸ σπῆτι τῆς. Τὸ βρῆκε ἀκόμη ὄρθιο, ἀλλὰ μὲ τοὺς τοίχους ἀνοιγμένους. Ὁ Λούτσιο μπῆκε μέσα μὲ καρδιοχτύπι. Ἦξερε πῶς ἀπὸ τὸ μαγαζί μιά μουσικὴ πόρτα ἔφερνε στὸ δωμάτιο τῆς Λιάνας. Σὲ μιά γωνία βρισκόταν τὸ ταμεῖο μισοτρακιμένο ἀπὸ τὸ πέσιμο μιάς πέτρας. Ἐκεῖ ὁ Λούτσιο εἶδε πεσμένα μερικὰ ἀσημένια νομίσματα.

Ἀσυναίσθητα, μὲ τὴν ἐπίδραση π' οἶχε ἀνακαλύψει τὸν χρῆμα, ἔσκυψε, τὰ μάτια καὶ τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ὑστερὰ ἀνοῖξε τὴ μικρὴ πόρτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Λιάνας.

Μιά ἀνείπωτη συγκίνηση τοῦ ἐξέφανε τὸν στέγνωσε τὸν λαιμό. Ἡ Λιάνα δὲν ἦταν στὸ δωμάτιό της. Ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἐνὸς κεριοῦ, πού ἔκαιεν ἀκόμη, ὁ Λούτσιο εἶδε κατὶ νὰ λῶμνη. Ἐσκυψε μὲ προσοχὴ κι' εἶδε πῶς ἦταν ἕνα χρυσὸ δακτυλίδι πού τῆς εἶχε χαλῶσει. Τὸ πῆρε ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του, τὸ κύτταξε μὲ ἀγωνία κι' ὕστερα τὸ

ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἐκανε λίγα βήματα καὶ φώναξε:

— Λιάνα... Λιάνα

Ἐνα ἄδυνατο παράπονο τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ, μιά σβυσμένη φωνὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ μιά πόρτα.

— Λιάνα, πού εἶσαι;

— Τὸ παράπονο ξανακούστηκε. Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος μιάς κλειστῆς πόρτας, στὸ βῆθος τοῦ δωματίου. Ὁ Λούτσιο ὥρμησε πρὸς κείνο τὸ μέρος, ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ ἐπάνω στὴν πόρτα κι' ἀμέσως σηκώθηκαν ὀρθια τὰ μαλλιά του. Πίσω ἀπὸ ἐκείνη τὴν πόρτα ἀκούε τὴν ὥρα καθ' ὥρα τὴν βαρετὴ ἀναπνοὴ τῆς Λιάνας, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἦταν σφηνωμένη ἀνάμεσα στὶς γκρεμισμένες πέτρες.

— Λιάνα, Λιάνα μου, πού εἶσαι;

Σὰν τρελλὸς ἔτρεξε στὸ μαγαζί, ἄρπαξε ἕνα τσεκούρι κι' ἄρχισε νὰ χιτυπᾷ μὲ μανία ἐπάνω στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν σπάσῃ ν' ἀνοίξῃ δρόμο!

Ἡ Λιάνα ἦταν ἀκόμη ζωντανή! Ἦως νὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ...

Χτυπώντας γερὰ μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ τσεκούρι, σταματοῦσε γιὰ λίγες στιγμὲς γιὰ ν' ἀκροασθῇ τὸ μούγγρισμα τῆς Λιάνας, πού ὁλοένα γινόταν πρὸς ἄδυνατο, πρὸς ἐξασθενισμένο. Σιγὰ σιγὰ ἡ πόρτα κομματιαζόταν, διὰ ἕνα δυο νὰτὸ χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό καὶ τὸν τράβηξε ῥίχνοντας τὸν στὴ μέση τοῦ δωματίου.

Σασισμένος ἀπὸ τὸν τρόμο ὁ Λούτσιο γύρισε καὶ κύτταξε τί συνέβαινε. Τέσσαρα ἀγνώστους ἄτομα στεκόταν μπροστὰ του. Φοροῦσαν πέτσινες μπλουτζίνες καὶ ναυτικὸ καπέλλο. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἐπρότερε μερικὲς λέξεις σὲ μιά ἀκατανόητη γιὰ τὸν Λούτσιο γλῶσσα κι' ὕστερα προσεπάθησε νὰ τοῦ πᾶρῃ τὸ τσεκούρι.

Ὁ Λούτσιο, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, σηκώθηκε ὄρθιος κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ πόρτα πού πίσω ἀπ' αὐτὴν ἦταν ἡ Λιάνα κι' ἔθελε μὲ καὶ ἐθυσία νὰ τὴν σώσῃ. Ὁ ἀγνώστος ὁμως ναυτικὸς τὸν ἄρπαξε γερὰ, τὸν πῆραν τὸ τσεκούρι κι' ὕστερα τὸν ἔψαξαν.

Ἦσαν οἱ ναύτες τοῦ ρουσσικοῦ πολεμικοῦ, πού εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὰ πρῶτα πλοία γιὰ νὰ βοηθήσῃ νὰ σωθοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ καταστραμμένου Ρέντζιο.

— Αὐτὸς εἶναι κλέφτης—εἶπε γιὰ μιά στιγμὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρους, πού ἔδειχνε γιὰ βαρβαρότητα. Γιὰ κυττάχῃ τὰ γρήματα πού βρῆκα στὴν τσέπη τοῦ! Ὑστερὰ ψάχνοντας ἀκόμη βρῆκε τὸ δακτυλίδι.

— Ἀπὸ ποῦ πῆρες αὐτὰ τὰ χρῆματα;—ρώτησε τὸν Λούτσιο ἕνας ναυτικὸς μὲ τὴν ἴδια γλῶσσα πού εἶχε μιλήσει καὶ πρὶν.

Ὁ Λούτσιο τοὺς κυττώσε σατισμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί τοῦ ἔλεγε διὰ γιὰ μιά στιγμὴ εἶδε τὸν βαρβαρό φῶς νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ θήκη τοῦ ἕνα τεράστιον πιστόλι πρᾶγμα πού τὸν ἔκανε νὰ ἀφίσῃ μιά κραυγὴ τρόμου.

— Ὁχι, μὴ μὲ σκοτώσετε, δὲν

εἶμαι κλέφτης!

Γιὰ μιά στιγμὴ ἐνοίωσε τὸν κίνδυνο πού τὸν ἀπειλοῦσε. Γυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ εῖρηπια καὶ στοὺς σ' ὁτωμένους εἶχε ἀκούσει ἀπὸ μερικὸς ἀνθρώπους τοὺς πῶς πολλοὶ κακοποιοὶ εἶχαν μπῇ στὴν πόρτα γιὰ νὰ κλέψουν τὰ εῖρηπια μὲνα σπῆτια. Οἱ στρατιωτικὲς ἀρχὲς εἶχαν δώσει διαταγὴ νὰ τοὺς σκοτώσουν ἐπὶ τόπου μολὶς τοὺς ἐπιανῶν νὰ κλέβουν.

Στὴν κατάστασιν ὅπου βρέθηκε ὁ Λούτσιο ἔδειχνε ὅτι ἦταν κλέφτης!

Μὴ μὲ σκοτώσετε! ἐπανάλαβε τρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβο του. Ὁ βαρβαρό φῶς ἐσημάδεψε μὲ τὸ πιστόλι τοῦ μιά στιγμὴ ἀπὸ ἕνα κρότος ἀκούστηκε κι' ὁ Λούτσιο ἔπεσε νεκρός. Τὸ μούγγρισμα τῆς Λιάνας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα δὲν ἀκούγότανε πιά!

ΦΑΝΤΖΕΣΚΟ ΠΕΡΡΙ

2807

‘Από τή ζωή τῶν ‘Αθησυνῶν

‘Ο λαός μέ τά περιεργότερα ἦδη καί ἔδιμα

Τό ζῦπνημα τοῦ Νεγκούς

Κάθε πρωί, πρὶν ξημερώσει, ἕνας ἀξιωματικός τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουράς, ὀνομαζόμενος Σεράκ Μασσέρι, μ’ ἕνα τεράστιο μαστίγιο στό χέρι, χτυπᾷ δαιμονιωδῶς τή πόρτα τῶν ἀνακτόρων.

Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον διώχνει τίς ὕαινες καί τὰ ἄλλα ἀγρία ζῶα πού πλανιῶνται τὴν νύχτα μέσα στήν πόλη, συγχρόνως δὲ προκαλεῖ τὸ ζῦπνημα τοῦ Νεγκούς. ‘Ο μονάρχης τότε ξυπνᾷ καί νηστικός πηγαίνει καί κάθεται στὸν θρόνο, ὅπου τὸν περιμένουν ἡ ἀποδωρὴ δικαιοσύνη σὲς διάφορες ὑποθέσεις τους, οἱ ὑπῆκοοί του. ‘Όταν τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ τελειώσῃ, μεταβαίνει γιὰ νὰ προγευματίσῃ.

Διαζῦγια κατὰ βούλησιν

Στὴν ‘Αβησσυνία δὲν γνωρίζουν τί θὰ πῇ γάμος. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ συμφωνήσουν δυὸ ἑτερόφυλα άτομα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν χωρὶς καμμιάν τελετή. ‘Επίσης ἔχουν τὴν εὐκολίαν νὰ χωρίζουν ἢ καί νὰ ξαναπαντρεύονται καί ὅταν ἀκόμη ἡ χωρισμένη γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ἔχει πάρει ἄλλον καί μ’ αὐτὸν ἀπέκτησε παιδιά. Στὸ Κόσκαμ, μιὰ γυναῖκα εἶχε χωρίσει, κι’ εἶχε ξαναπαντρευτῇ δεκαοκτὼ φορές!

‘Όταν κηρύσσεται πόλεμος

‘Όταν ὁ Νεγκούς θέλῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ὑπκόους του ὅτι ἀρχίζει πόλεμος, κάνει τρεῖς προκηρῦξεις. ‘Η πρώτη εἶναι ἡ ἐξή: ‘Αγοράσατε τοὺς ἡμιόνους σας, ἐτοιμάσατε τίς προμηθειὰς σας, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν τὰδε ἡμέρα ὁποῖος μὲ ζητήσῃ ἐδῶ, δὲν θὰ μὲ εὔρῃ.

‘Η δεύτερη προκήρυξη διαλαλεῖται μετὰ μίαν ἐβδομάδα κι’ ἰδοὺ τί λέγει: ‘Χτυπήστε τὸν ‘Καντούφα’ γιὰτὶ δὲν ξέρω πὺ πηγαίνω. ‘Ο ‘Καντούφα’ εἶναι ἕνα φανταστικὸ θηρίο, πὺ ἀπειλεῖ τὸν βασιλέα καί τὸ ἱππικόν. ‘Η τελευταία προκήρυξη εἶναι: ‘Εστρατοπέδευσα στὸ ‘Αγκρέμπι ἢ στὸ Κάχα. ‘Όποιος δὲν ἔλθῃ νὰ μὲ συναντήσῃ θὰ τιμωρηθῇ μ’ ἐπὶ ἑτῶν μαρτίρια. Γιὰτὶ ἀραγε νὰ δίδεται αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα; Εἶναι μιὰ παλαιὰ ἐβραϊκὴ παράδοση ὅτι κάθε ἐπὶ τὰ χρόνια οἱ ἐβραῖοι ἐγιόρταζαν ἕνα ἰωβιλαῖον, χάρις στὸ ὁποῖον ἐσυγχωροῦντο ὅλα τὰ κακοεργήματα, διεγράφοντο τὰ χρεὴ καί ἀπεφυλαζόντο οἱ καταδικασμένοι γιὰ μικροαδικίες.

‘Η εὐλάβεια τῶν Αἰθιόπων

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη χώρα στὸν κόσμον πὺ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐκκλησίες ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία. Κάθε πλούσιος, πὺ πεθαίνει, ἀφίνει ἕνα ὀρισμένον κληροδότημα γιὰ νὰ ἀνεγερθῇ μιὰ ἐκκλησία. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον νομίζετὶ πὺς θὰ ἐξαγνίσῃ ὁ κακὸ ἔπραξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Οἱ βασιλεῖς ἔχουν ἀνεγείρει τίς περισσότερες ἐκκλησίες.

Εἰσὶς, ὅταν οἱ ‘Αβησσυνοὶ πλεμιστὰι κερδίσουν μιὰ μάχη, μέσης ἀνεγείρουν μίαν ἐκκλησίαν στὸ μέσον τοῦ πεδίου ὅπου ὑπάρχουν τὰ πτώματα τῶν πεσόντων καί ἐκεῖνα τῶν νικημένων...

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας εἶναι ταπ τσαρισμένον μὲ περκαμινές, ὅπως εἶναι τὰ ἀγγλικά ἐξοχικά πανδοχεῖα.

Καμμία φορά οἱ ‘Αβησσυνοὶ φέρουν ἀπὸ τὸ Κάιρο εἰκόνες ἁγίων κι’ ἄλλες ζωγραφικὰς ἐπὶ περγαμινῶν. ‘Όλοι αὐτοὶ οἱ χρωματιστοὶ πίνακες κρεμῶνται στοὺς τοίχους τῆς ἐκκλησίας καί ἀποτελοῦν τὴν διακόσμησίν τῆς.

Οἱ ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ἰσοτίμοι μ’ ἐκεῖνους τῆς Καινῆς. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ’ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχουν οὔτε στή μίαν οὔτε στήν ἄλλη Διαθήκην. ‘Υπάρχει ἕνας ἅγιος Μπαλαὰμ μὲ τὸν... ἡμιόνόν του καί οὕτω καθ’ ἑξῆς. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἕνας παπῆς τῆς ‘Αδουας, εἶχε τοποθετήσῃ ἐπάνω στή μέτρα του,

μιὰ τετράγωνη μινιατοῦρα τοῦ Φαραῶ, πὺ περνᾷ τὴν ‘Ερυθρὰ θάλασσαν... ἐφιππος καί γύρω του, ἐπάνω στὸ νερὸ, ὑπάρχουν ὅπλα καί πιστόλια!

Εἰς ἔνδειξιν πένθους

‘Όταν οἱ γυναῖκες τῆς ‘Αβησσυνίας πενθοῦν γιὰ ἕνα συγγενῆ τους, ἢ ἕναν ἐρωμένον τους, ἀνοίγουν μιὰ πληγὴ στοὺς κροτάφους των, στρογγυλὴ καί τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα νόμισμα. ‘Η πληγὴ αὕτη διανοίγεται μὲ τὸ μεγάλο νύχι τοῦ μικροῦ δακτύλου, τὸ ὁποῖον ἀφίνουν ἐπίτηδες νὰ μεγαλῶνῃ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς μαχαίρι!

‘Αβησσυνιακαὶ κομψότητες

Οἱ ‘Αβησσυνοὶ φοροῦν ἕνα εἶδος πουκάμισο πὺ φθάνει ὡς τὰ γόνατά τους κι’ ἐπάνω ρίχνουν ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα εἰς ἔνδειξιν κομψότητος. ‘Η ἀμφίεσις αὕτη ἀνήκει στοὺς πλουσίους καί τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, ἐνῶ ἐκεῖνοι πὺ κατοικοῦν σὲ ἀπομακρυσμένα μέρη, φοροῦν μόνον τὸ πουκάμισο ἢ δέσματα ἀπὸ ἀγελάδες! Τὰ παιδιά εἶναι γυμνά μέχρις ἡλικίας δέκα ἐτῶν. Οἱ κομψὲς ἀβησσυνεῖς δίδουν μεγάλην προσοχὴν καί φροντίδα στὰ μαλλιά τους, πὺ γι’ αὐτὰ ἀφιερῶνουν ὁλόκληρες ὥρες γιὰ νὰ κάμουν τίς πιὸ περιεργὰς κομμώσεις. Συχνὰ δὲ τ’ ἀλείφουν μὲ μυρικό βοῦτυρο γιὰ ν’ ἀποκοτῶν στιλπνότητα.

‘Η ἐξαιρετικὴ περιποίησης τῶν μαλλιών, πολλὰς φορές φθάνει σὲ πραγματικὴ μανία. ‘Υπάρχουν ‘Αβησσυνοὶ καί ἀβησσυνεῖς πὺ γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν κόμμωσίν τους κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, ἀκουμποῦν τὸν λαιμὸν τους σὲ κατ’ ἔτσι πὺ νὰ κρεμῆται στὸν ἀέρα τὸ κεφάλι τους.

Λουτρὰ μὲ γάλα

‘Ο πλούσιος τῆς χώρας κυρίως ἔχειται σὲς ἀγελάδες, πρᾶγμα πὺ ἐπιτρέπει στοὺς πλουσίους ἀβησσυνεῖς νὰ διατηροῦν μιὰ παλὴν παράδοση. Κάθε ἄτομο πὺ ἔχει χίλιες ἀγελάδες εἶναι ὑποχρεωμένον μιὰ φορά τὸ χρόνον νὰ κἀνῃ λουτρὸν τόσοσιν αὐτὸς ὅσον καί οἱ συγγενεῖς του, στὸ γάλα. ‘Αν κανεῖς ἔχῃ δυὸ χιλιάδες ἀγελάδες τότε κάνει δυὸ φορές τὸ χρόνον λουτρὸν, καί οὕτω καθ’ ἑξῆς!

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λουτροῦ μὲ γάλα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι γίνεται ὁλόκληρη γιορτὴ, στήν ὁποία συμμετέχουν ὅλοι οἱ συγγενεῖς ὡς καὶ πρῶτοντοι μωσικοὶ, μὲ πολὺ περίεργα μουσικὰ ὄργανα, πὺ ἀποτελοῦνται, ἀπὸ ἕνα πλόριο καλάμι, μπαμποῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἔχουν τοποθετήσῃ ἕνα κέρατο ἀπὸ ἐλάφι. ‘Ο ἦχος τους εἶναι μελαγχολικός.

Τὸ φαγητὸ τους

Οἱ πλούσιοι, κι’ αὐτοὶ ὁ αὐτοκράτωρ, δὲν κάνουν πολλὰ ἐξοδα γιὰ τὸ φαγητὸν τους. Τὰ σερβίτσια τους εἶναι πῆλιν. ‘Ότι τρῶνουν κολυμπᾷ στὸ βοῦτυρο. Καθημερινῶς ψήνουν τὸ ψωμὶ τους πὺ μοῖ αἶετὶ σάν τεράστια γαλέτα. Δὲν ἔχουν τραπεζομάνδην καί πετσέτες καί τὰ τραπέζια τους εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε μποροῦν νὰ καθίσουν εἴκοσι άτομα. Πρὶν νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι πλένουν τὰ χεῖρα τους καί ὕστερα τρῶνεν μὲ μεγάλες μπουκιὰς καί πλαταγίζοντας τὴ γλώσσα τους, πρᾶγμα πὺ σημαίνει εὐγένεια καί τιμωρητὰ γιὰτὶ μόνον οἱ κλέφτες τρῶγουν σιγὰ γιὰ νὰ μὴν ἀκούσονται ἄλλοι!

‘Η οἰκογενειακὴ τιμὴ

Στὴν ‘Αβησσυνία ἡ μοιχεία τιμωρεῖται κατὰ πρωτότυπον τρόπον. ‘Όταν μιὰ γυναῖκα διαπράξῃ αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα, ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην, καί τῆς δίδεται μόνον μιὰ βελόνα γιὰ νὰ κερδίσῃ πῶ μ’ αὕτη τὴν ζωήν της. Εἰσὶς, τιμωρεῖται καί ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας δὲν σέβεται τὴν συζυγικὴν πίστιν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμοῦς αὕτην ἢ πονὴν περιορίζεται σὲ χρηματικὸ πρόστιμο, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνδρας πληρώνει στή γυναῖκα του.

I. ΑΛΦΙΕΡΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Ενα δράμα στή λευκὴ ἔρημο

‘Η δῖψα τοῦ χρυσοῦ εἶχε μαζέψῃ στήν Ντάβινσον Σίτυ, πολλοὺς χρυσοθήρες ἀπ’ ὅλες τίς φυλὰς τοῦ κόσμου, χρωματισμένους καί λευκοὺς, πὺ ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς ὑπῆρχαν καί πολλοὶ ἐγκληματίες.

Στὸ μαγαζὶ τοῦ Κλοντίζ, πὺ βρισκόταν σχεδὸν στὸ κέντρο τῆς Ντάβινσον Σίτυ, κάθε βράδυ μαζεῦονταν οἱ χρυσοθήρες κι’ ἔπιναν οὔσκι καί ἰζίν.

‘Ο Κλοντίζ τοὺς διεσκέδαζε μ’ ἕνα μπαλλέτο ἐπάνω σὲ μιὰ πρόχειρη σκηνή.

‘Ενα βράδυ, σ’ ἕνα τραπέζι εἶχαν καθίσει δυὸ χρυσοθήρες, ὁ Μπόμπ Τζάκσον καί ὁ Ζοὲ Ντόναλτ, πὺ εἶχαν ἀνακαλύψῃ μιὰ μυστικὴ πηγὴ χρυσοῦ καί καθημερινῶς ἔπλεναν τὸ χῶμα κι’ ἔβγαζαν ἀρκετὰ τριμίματα ἀπὸ τὸ πολυτιμὸ αὐτὸ μέταλλο.

‘Απὸ ἐδῶ καί κάμποσο καιρὸ ὁ χρυσὸς πὺ εἶχαν μαζέψῃ θὰ ἔφτανε μέχρι τίς διακόσιες χιλιάδες δολλάρια καί βρισκόταν μέσα σ’ ἕνα σακκουλάκι κρυμμένο σ’ ἕνα φιλικὸ σπῆτι ὅπου κάθε βράδυ ἄφηναν τὸ ἔλκυθρο τοὺς μὲ τὰ ἔξη γιγαντόσωμα λυκόσκυλλα.

Οἱ δυὸ σύντροφοι συζητοῦσαν κι’ ἔπιναν ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή εἶδαν νὰ μπαίνει στὸ μαγαζὶ ὁ Μπίγκ Μαχόνεν, κτηματίας σὲς ὄχθες τοῦ Γιούκον.

‘Ο Μπόμπ Τζάκσον, μισοζαλισμένος ἀπὸ τὸ πιστό, φώναξε:

— Αἱ, Μπίγκ, ἔλα ἐδῶ! ἔχει θέσι καί γιὰ σένα!

‘Ο Μπίγκ ἐπλησίασε τοὺς δυὸ φίλους κι’ ἐκάθησε στὸ τραπέζι τους. Σιγὰ—σιγὰ ἄρχισαν μιὰ συζήτηση πὺ, καθὼς ἦσαν ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ πιστό, ἄφηνε τὴ γλώσσα τους νὰ λέγῃ πράγματα πὺ ἔπρεπε νὰ μένουν μυστικά. ‘Εἶπαν στὸν Μπίγκ πὺς τὸ πρῶτὸ θὰ κατέβαιναν ὡς τὸ Βανκούβερ, γιὰ νὰ καταθέσουν σὲ μιὰ Τράπεζα ἕνα σακκουλάκι χρυσοῦ πὺ ἡ ἀξία του ἔφτανε ὡς διακόσιες χιλιάδες δολλάρια.

Παρ’ ὅλη ὁμως τὴν ἐλευθερίαν τῆς γλώσσῃς των, κατῴρθωσαν νὰ μὴν φανερώσουν τὸ μέρος πὺ εἶχαν κρύψει τὸν χρυσό.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ, οἱ δυὸ χρυσοθήρες πῆραν τὸ ἔλκυθρόν τους καί κατέβηκαν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Γιούκον μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ Βανκούβερ. ‘Αφοῦ λοιπὸν ἐταξίδεψαν ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, κατὰ τὸ σούρουπο ἔφτασαν σ’ ἕνα μικρὸ πανδοχεῖον πὺ βρισκόταν στήν ἀριστερὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνον ἔκανε κρύο φοβερό. Θὰ ἦσαν σαράντα βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν! ‘Απεφάσισαν λοιπὸν νὰ μείνουν ἐκεῖ τὸ βράδυ καί τὸ ἄλλο πρωὶ νὰ ξαναπάρουν τὸν δρόμον τους.

Τὸ πρῶτὸ ἐτοιμάστηκαν γιὰ νὰ φύγουν διὰ σὲ μιὰ στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ πανδοχείου καί παρουσιάστηκε ὁ Μπίγκ Μαχόνεν. ‘Επληγάσαν μὲ τὴν εἶδαν, ἀλλὰ ὁ Μαχόνεν τοὺς ἐπλησίασε καί σφίγγοντάς τους τὸ χέρι τοὺς ἐξήγησε τὸν λόγον πὺ τὸν ἔκανε νὰ βρεθῇ τὴν ὥραν ἐκεῖνην στὸ μακρυνὸ πανδοχεῖον.

— Χθὲς τὸ βράδυ—εἶπε ὁ Μπίγκ—παίξαμε χαρτιά στὸ μπάρο τοῦ Κλοντίζ καί ἐμὲν χρυσοθήρα. Γιὰ μιὰ στιγμή ἀντελήφθηκα πὺς μ’ ἔκλεβε, κι’ ἔτσι ἀργὸν ἦρθαμε σὲς λόγια καί τὸν ἐσκότωσα μὲ δυὸ πιστολιές. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Ντάβινσον Σίτυ γιὰ νὰ μὴ μὲ κρεμάσουν.

Τέτοιον εἶδος ἐγκλήματα δὲν ἦσαν σπάνια στὸ μπάρο τοῦ Κλοντίζ κι’ ἔτσι οἱ δυὸ χρυσοθήρες δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ πιστέψουν τὰ λόγια τοῦ Μπίγκ Μαχόνεν. ‘Ο Μπόμπ μάλιστα προσεφέρθη νὰ διευκολύνῃ τὸν Μαχόνεν προσκαλώντας τον:

— ‘Ελα μαζί μας μέχρι τὸ Βανκούβερ, Μπίγκ. ‘Εκεῖ θὰ μπορέσῃς νὰ κερτίσῃς γιὰ νὰ μὴν σὲ συλλάβουν. ‘Εχουμε θέσι καί γιὰ σένα στὸ ἔλκυθρο.

Σὲ λίγη ὥρα οἱ τρεῖς φίλοι ἀφῆκαν τὸ πανδοχεῖον καί πῆραν τὸν δρόμον γιὰ τὸ Βανκούβερ. Μιὰ παγωμένη ἔκταση ἀπλωνόταν μπροστὰ τους, ἔρημη κι’ ὁλόλευκη.

‘Ο Μπόμπ Τζάκσον καί ὁ Ζοὲ Ντόναλτ εἶχαν καθίσει μπροστὰ στὸ ἔλκυθρο, ἐπάνω στὸ σακκουλάκι μὲ τὸν χρυσό, ἐνῶ ὁ

Μπίγκ Μαχόνεν καθόταν πίσω τους τυλιγμένος στή χονδρὴ γούνα του.

Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ κάμποσα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καί στὸ δρόμον δὲν συνήνεψαν κανέναν ταξιδιώτη, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή ἀκούστηκαν δυὸ πυροβολισμοὶ μέσα στήν παγωμένην ἀτμόσφαιρα.

Οἱ δυὸ χρυσοθήρες δέχτηκαν ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι καί κύλισαν ἐπάνω στὰ σκυλλὰ τοῦ ἔλκυθρου αἰμόφυρτοι καί νεκροί.

‘Ο Μπίγκ Μαχόνεν τοὺς εἶχε πυροβολήσει.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο, πὺ εἶχε σὲς μετὰ σὲς μεταξὺ στυματῆσει, ἀνοίξε μὲ ἕνα τσεκούρι ἕναν λάκκον μέσα στὸν πάγον κι’ ὕστερα τραβώντας ἐνῶ—ἐνῶ τοὺς χρυσοθήρες, τοὺς ἔθαψε. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή ὁ δολοφόνος γλύστησε ἐπάνω στὸν πάγον κι’ ἔπεσε σ’ ἕνα λάκκον ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόλις καί μετὰ βίας κατῴρθωσε νὰ σωθῇ ἀφίροντας ἐκεῖ μέσα τὸ τσεκούρι του.

Σιγὰ—σιγὰ, ἐπλησίασε ὁ ἔλκυθρος, ἀλλ’ ἐδῶ τὸν περιμένε μιὰ ἀπρόοπτη σκηνή. Μόλις βρέθηκε δυὸ βήματα μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἔλκυθρον κι’ ἐτοιμάστηκε νὰ καθίσῃ σ’ αὐτὸ, τὰ ἔξη σκυλλὰ τοῦ ἐπετέθησαν μὲ μανία.

‘Ο Μαχόνεν μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὰ καθυστερήσῃ. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σακκουλάκι μὲ τὸν χρυσὸ παρὰ νὰ σκοτώσῃ τὰ σκυλλὰ.

‘Αλλὰ μὲ τί ὅλον;

‘Επάνω στὸ ἔλκυθρο εἶχε ἀφίσει τὴν καρμίνη του, τὸ μαχαίρι καί τὸ πιστόλι του τὴ στιγμή πὺ πῆδησε ἀπ’ αὐτὸ γιὰ νὰ θάψῃ τοὺς δυὸ χρυσοθήρες.

Σὲ δυὸ βήματα ἀπόσταση βρισκόταν ὁ θησαυρὸς ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ γιὰτὶ τὰ σκυλλὰ θὰ τὸν κατεσπάραζαν!

‘Ετσι, ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ ἀκίνητος μπροστὰ στοὺς μανιασμένους φύλακες καίροφυλαχόντας μιὰ κατὰλληλὴν στιγμή γιὰ νὰ πηδήσῃ στὸ ἔλκυθρο καί ν’ ἀρπάξῃ τὸν θησαυρόν.

Νύχτωσε. Τὸ χιόνι ἔφευγε, πυκνὸ ‘Ο Μαχόνεν καί τὰ σκυλλὰ ἔμεναν σὲς θέσεις τους. Σ’ αὕτῃ τῇ στάσει ἔμεναν ὅλη τὴ νύχτα καί κατὰ τὰς ἡμερῶματα δὲν ὑπῆρχαν πῶ. Τὸ πυκνὸ χιόνι εἶχε σκεπάσει τὸν δολοφόνον Μαχόνεν ὡς τὸ κεφάλι ἀλλὰ τὰ ἔξη σκυλλὰ, οἱ πιστοὶ φύλακες τοῦ θησαυροῦ τῶν ἀφεντικῶν τῶν ἦσαν ἐκεῖ στή θέσιν τους.

Σὲ λίγη ὥρα, ἕνας χρυσοθήρας, περνώντας ἀπ’ ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀκούσε οἱφιλίσματα σκυλλῶν. Σιγὰ—σιγὰ ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος πὺ ἐρχόταν ἡ φωνὴ καί βρήκε τὰ ἔξη λυκόσκυλλα καί κοντὰ σχεδὸν σ’ αὐτὰ τὸν Μαχόνεν παγωμένον.

Πρὸ πέρα ἕνας μεγάλος λάκκος ἐπάνω στὸν πάγον καί γεμάτος νερὸ εἶχε βγάλει στήν ἐπιφάνειάν του τὰ δυὸ πτώματα: τοῦ Τζάκσον καί τοῦ Ντόναλτ.

‘Ο χρυσοθήρας ἔσκαψε γύρω ἀπὸ τὸν Μαχόνεν καί κατῴρθωσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ χιόνι, ἀλλὰ κατὰξον τὰς τὸν στὸ πρόσωπον, ἀφῆκε μιὰ κραυγὴ νὰ τοῦ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὸ στήθος.

‘Ο Μαχόνεν!

Μιὰ τραγικὴ ἀνάμνησις ἐπλημύρισε τὸν νοῦν τοῦ χρυσοθήρα. Μὰ τὰ μάτια τῆς φαντασίας ἔβλεπε τώρα τὴν ἀπαισία ἐκεῖνη νύχτα πὺ πάλεψε σιγήτος μὲ σιγήτος μὲ τὸν ἄνθρωπον πὺ εἶχε τώρα νεκρὸν μπροστὰ του, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴν του καί τὸ μικρόν του θησαυρὸν πὺ μὲ μόχθον εἶχε ἀποκτήσει.

Θυμόταν τὴ βαθεῖα πληγὴν πὺ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι τοῦ Μαχόνεν εἶχε ἀνοίξει στὸ στήθος του καί τὴν τραγικὴν περιπέτειάν του στήν ἀπεραντὴν λευκὴν ἔρημον ὅπου ἕνα ἔλκυθρο περᾶσεν κὸ τὸν περισυνέλεξε.

‘Ο χρυσοθήρας δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ ἕνα θῦμα τοῦ δολοφόνου. ‘Ο Μαχόνεν, ὁ ἄνθρωπος πὺ λήστευε τοὺς χρυσοθήρες καί τοὺς ἐπαιρνε τὸν θησαυρόν τους, εἶχε τιμωρηθῇ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τῆς λευκῆς ἔρημου.

ΖΑΝ ΜΠΟΥΡΝΤΩ

2809

ΚΑΤΑΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ο γέρω Λιμπ σήκωσε ψηλά το από αστρακά καπέλλο του, ρούληξε μία γερή γουλιά από το ποτήρι με την βότκα και, αφού τράβηξε και μία γερή ρουφηξιά από το τσιμπούκι του, άρχισε την διήγησή του.

— Απόψε θα σας διηγηθώ την ιστορία της Μίλα Μπρένσβα. Η Μίλα Μπρένσβα ήταν μία χαριτωμένη ξανθεία μικρούλα, μία από τις νύστεμες εκείνες γυναίκες που σκλαβώνουν κάθε ανδρική καρδιά. Λέγοντας αυτό, θέλω να καταλήξω πως ήταν φυσικό να άρεση στον Σταβάν, που ήταν πελάτης στην Τράπεζα, όπου η Μίλα εργαζόταν ως γαλτογράφος. Αλλά σταθήτε... Άς μη βιαζόμαστε... Προτού σας μιλήσω γι' αυτόν τον Σταβάν, πρέπει να ξέρετε ότι το μικρό κεφάλαιο της Μίλα, ήταν γεμάτο από διάφορες σοσιαλιστικές, ανθρωπιστικές και κομμουνιστικές θεωρίες. Το πως γέμισε δεν είναι εύκολο να το καταλάβετε. Φαίει η καλή καρδιά, ή φτώχεια και το σχολείο. Είναι γνωστό πως οι φοιτητές και οι φοιτήτριες είναι πάντα γεμάτοι με νέες ιδέες. Μεταξύ αυτών των νέων υπήρχε και ο Ποτρίτς. Ο Ποτρίτς είχε κοπιάσει πάρα πολύ για να καταφέρει να άρεση στην Μίλα. Η Μίλα όμως στο πρόσωπό του, δεν έ-

βλεπε τίποτα άλλο από έναν ζωηρό και ένθουσιώδη επαναστάτη, ο οποίος ήταν δοσμένος ολόκληρος σε διάφορες ασχολίες, που σκοπό τους είχαν την μέλλουσα επιτυχία των ιδεών τους.

«Σύντομα όμως έγινε έτσι, ώστε ο Ποτρίτς και η Μίλα να γίνουν δυο καλοί ούντροφοι. Λέγοντας σύντροφοι, δεν έννοω τίποτα άλλο, εκτός ότι ο Ποτρίτς κατάφερε και έγραψε την Μίλα στην ίδια τρομοκρατική Μυστική Έταιρεία που ανήκε κι' αυτός. Γι' αυτό, ούτε ιδέα... Ο Ποτρίτς δεν το έκανε με το έτσι το θέλω, αυτό. Απλούστατα λέγοντάς της ότι ήταν ένα από τα σημαίνοντα μέλη της μυστικής εταιρείας που ανήκε, της πρότεινε αν ήθελε να φροντίσει να την πάρουν κι' αυτήν. Κι' η Μίλα, που τα μυαλά της ήταν φουσκωμένα από τα διάφορα επαναστατικά βιβλία που διάβαζε, δέχτηκε με αφάνταστη χαρά, αφού αυτό ήταν το μεγάλο, το μοναδικό όνειρο της ζωής της. Ήταν τότε μόλις 19 ετών...

— Σκεφθήτε καλά, ωστόσο, της σύστησα τάχα ο Ποτρίτς, πως όταν πιά θ' ανήκετε στην οργάνωσή μας πρέπει να υπακούετε τυφλά, χωρίς ν' άρνείσθε τίποτε, χωρίς να ρωτάτε γιατί αυτό και γιατί εκείνο. Κι' αν παραστή ανάγκη, πρέπει να έχετε το θάρρος να κάνετε και τα τρομερότερα πράγματα... Έν ονόματι πάντοτε της αληθινής δικαιοσύνης, που πηγάζει από τις αρχές μας.

— Ναί, δέχομαι! είπε η Μίλα.

«Έτσι έγινε δεκτή στην μυστική τρομοκρατική εταιρεία, που ήταν τόσο μυστική, που κανένα σχέδιο από τα μέλη της δεν γνώρισε. Από καιρού σε καιρό μόνο, ο Ποτρίτς της έδινε μια διαταγή, να πάει εκεί, να μιλήσει έτσι, να αποφύγει εκείνο, κλπ. Η Μίλα, ύστερα από το γραφείο της, συναντούσε μερικούς συντρόφους, που άγνοους τελείως και γύρω από μια όκλα βότκα, σε καμμία σκοτεινή ταβέρνα έλοι μαζί μιλούσαν γι' τις ιδέες τους.

«Έτσι ωραία — τρόπος του λέγειν βέβαια, — βιάζονταν τα πράγματα, όταν ο Σταβάν, για τον οποίο σας μίλησα, είδε στην Τράπεζα την Μίλα την πρόσξε, την συμπάθησε, την αγάπησε τέλος. Η Μίλα βρήκε πάλι πως ο Σταβάν, παρά τα 35 χρόνια του, ήταν ένας χαριτωμένος άντρας λεπτός και ευγενικός. Της άρεσε κι' αυτής. Και μπορού να σας διαβεβαιώσω κύριοι, πως αφού άρεσαν ο ένας στον άλλο, δεν έμειναν στα αισθήματα μόνο... Δυστυχώς όμως η Μίλα δεν ήταν τελείως ελεύθερη των πράξεών της. Με μεγάλη δυ-

σκολία κατάφερε να κλέβει, πότε πότε, μία δυο ώρες από τον έραστή της και να τρέχει να βρῖσκει τους αδελφούς της σκέψως της και να εκτελέσει τις διαταγές του αρχηγού της οργάνωσης, που της διαβίβαζε ο Ποτρίτς.

Χίλια ψέμματα και χίλιες προφάσεις δημιουργούσε η Μίλα γι' αυτό να κατορθώνει να ξεφεύγει από τον Σταβάν, που δεν είχε τις ίδιες ιδέες μ' αυτήν και τους συντρόφους της.

«Έτσι περνούσε ο καιρός, χωρίς ο Ποτρίτς να δείχνει τίποτα, και είχε μάθει τις σχέσεις της Μίλα με τον Σταβάν. Ένα απόγευμα όμως, παρουσιάστηκε στο γραφείο της στην Τράπεζα:

— Καί πολύ σκληρό για σας, άδελφούλτ, ήρθα να σας αναγγείλω, της είπε. Το όνομά σας βγήκε στον κλήρο χτες το βράδυ. Πάρτε αυτό το πιστόλι.

— Καμμία έκτέλεση; ρώτησε η Μίλα, που έγινε άσπρη σαν το χιόνι.

— Ναί άδελφούλα μου. Οφείλετε να σκοτώσετε κάποιον, ονόματι Τσένκα Μπέχρι. Ένανέχθρο των ιδεών μας, ένα προδότη της εταιρείας μας.

— Δεν τον γνωρίζω. Τι έκανε;

— Πως άδελφούλα μου! Ερωτήσεις κάνετε; Δεν έχετε όρπισή να υπακούετε τυφλά στις διαταγές του αρχηγού; Κατά διαταγήν του αρχηγού πρέπει να σκοτώσετε, άμέσως απόψε, αυτόν τον άνθρωπο.

— Έχετε δίκιο... Θα κάνω το καθήκον μου. Που θα τον βρω;

— Πηγαίνετε απόψε το βράδυ στο καφενείο Μπρεσκάρ, στην όδον Βρόσκι. Θά είναι εκεί.

— Πως θα τον αναγνωρίσω;

— Ά, είναι πολύ απλό. Θά είναι εκείνος που θά μείνει τελευταίος. Δεν θά κοιτάσετε καθόλου. Λοιπόν, το καφενείο κλείνει μετά τα μεσάνυχτα.

— Έχει καλώς, είπε η Μίλα. Και πρόσθεσε: Έλπίζω να τα καταφέρω καλά, και να το σκάσω άμέσως.

Ο Ποτρίτς έφερε τα χέρια στα μάτια του:

— Ά, είπε, είναι πολύ άμφιβολο άδελφούλα, αν θά μπορέσετε να ξεφύγετε από τα χέρια της αστυνομίας. Θά σας συλλάβουν κατόπιν σαν πιθανότητα, την ίδια στιγμή. Έγώ στη θέση σας, θά τραβούσα άλλη μία σφαίρα στην καρδιά μου.

«Έτσι θά ήμουν βέβαιος πως δεν θά πρόδινά τους συντρόφους μου, με τι βαρυστήρια, κι' αν μου έκανε η αστυνομία.

Λέγοντας αυτά ο Ποτρίτς την χαιρέτησε, σφίγγοντάς της τα χέρια και έφυγε. Η Μίλα σκέφτηκε τότε να φύγει άμέσως την ίδια στιγμή από την τράπεζα ώστε να ξεφύγει από τον Σταβάν και να πάει να εκτελέσει την διαταγή του αρχηγού της. Και πράγματι έτοιμάστηκε να φύγει, όταν άφηνε ο Σταβάν μπήκε μέσα στο γραφείο της. Της είπε ότι μέχρι το άλλο πρωί ήταν ελεύθερος και ότι πλην εκείνη την βραδιά θά την περνούσαν μαζί. «Έτσι η Μίλα άποχρώθηκε να βγεί από το γραφείο της μαζί του.

Ά, πόσο ευτυχισμένη ήταν πια! του, και πόσο επιθυμούσε να ξεχάσει, ότι λίγες ώρες άργότερα έπρεπε να θυσιάσει τη χαρά της ζωής της, και να πεθάνει σαν ήρωίδα. Έπρεπε να χωριστεί από τον έραστή της και να πάει να περῖ στην άγκαλιά του θανάτου!..

Γευσταίσαν μαζί σ' ένα μέτριο εστιατόριο της προκουμάλς του Νέβα. Ύστερα ο Σταβάν πρότεινε να πάνε στο θέατρο, πράγμα που και έγινε. Και μετά όμως άπ' αυτό η νεαρή μας τροιοκράτισσα, δεν μπόρεσε να άπαλλαχτεί από την παρουσία του έραστου της και να τρέξει να εκτελέσει το καθήκον της. Έτσι, όταν βγήκαν από το θέατρο,

της ήρθε μία ιδέα. Του πρότεινε να πάνε να πάρουν ένα τσι στο μικρό καφενεδάκι Μπρεσκάρ, στην όδον Βρόσκι. Εκείνος δέχτηκε και λίγο άργότερα κατέβαιναν τα τρία σκαλοπάτια, του μικρού καφενείου.

Μέσα στην αίθουσα δεν υπήρχαν παρά τρεις μόνο πελάτες. Οί δυο άπ' αυτούς είχαν πάρα πολύ καλό ύψος. Ο τρίτος, όμως, είχε πάνω στο κακό πρόσωπό του όλα τα χαρακτηριστικά του προδότη, ώστε αυτός θά ήταν άσφαλώς ο άνθρωπος που έπρεπε να σκοτώσει. Δεν ήταν όμως έτσι, γιατί ο άνθρωπος, εκείνος έφυγε πρώτος άπ' όλους.

Η Μίλα τότε μελαγχόλησε και σιανοχωρήθηκε, με την σκέψη ότι σε λίγο θά βρισκόταν άποχρωμένη να πυροβολήσει πάνω σ' έναν από τους δυο άλλους πελάτες που τόσο καλό και ειρυνικό παρουσιαστικό είχαν. Κι' αυτό το μάλιστα έπρεπε να γίνει μπροστά στον άγαπημένο της τον Σταβάν!.

Προς μεγάλη όμως έκπληξη της Μίλα, οί δυο εκείνοι πελάτες σηκώθηκαν και έφυγαν κι' οί δυο μαζί.

Η Μίλα άναστήθηκε τότε με το βέμμα της τον ιδιοκτήτη του καφενείου, κάνοντας την σκέψη πως εκείνος θά ήταν ίσως ο άνθρωπος που έπρεπε να σκοτώσει. Το καφενεδάκι, όμως, διευθυνόταν από μία γρηχά χήρα και είχε μόνον γυναικεία σερβιτόρο.

Η Μίλα, τότε, με μία ξαφνική σκέψη που της ήρθε, χλώμιασε και άφησε έναν άναστεναγμό. Είχε καταλάβει πως ο άνθρωπος που έπρεπε να σκοτώσει, ο άνθρωπος που θά έμεινε τελευταίος μέσα στο καφενεδάκι, δεν ήταν άλλος από τον πολυαγαπημένο της τον Σταβάν.

Ώ, ήταν φοβερό!.. Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Μά τι άλλο από το να άποκούσει, και να εκτελέσει τυφλά! Η διαταγή είχε δοθεί όριστική και κατηγορηματική. Η Μίλα δεν άμφέβαλε πιά: το πραγματικό όνομα του Σταβάν ήταν Τσένκα Μπέχρι. Ο έραστής δηλαδή, που του είχε δώσει την καρδιά της δεν ήταν παρά ένας προδότης!.. Ένας προδότης τη μεγάλης ιδέας!..

Η Μίλα δεν μπορούσε να το πιστέψει αυτό, δεν μπο-

ρούσε όμως και ν' άμφιβάλλει πώς έτσι ήταν. Και πήρε την άπόφασή της...

Ήταν μία πάρα τέταρτο, όταν η ιδιοκτήτρια του καφενείου τους πλησίασε και με ευγένεια τους παρακάλεσε να φύγουν γιατί το κατάστημα θά έκλεινε.

Η Μίλα και ο Σταβάν σηκώθηκαν. Καθώς προχωρούσαν προς την πόρτα για να βγούν, η Μίλα στάθηκε για να βγάλει δήθεν από την τσάντα της το μαντηλάκι της κι έβγαλε το όργανο του θανάτου: το πιστόλι της.

Τρεις πυροβολισμοί άντήχησαν: οί δυο σφαίρες μπήκαν στο στήθος του Σταβάν, και η τρίτη στο κεφάλι της Μίλα. Κι' οί δυο έπεσαν χάμω την ίδια σχεδόν στιγμή: ήταν νεκροί.

Κατά την έρευνα που έγινε άπό την αστυνομία, στα ρούχα των δυο νεκρών, βρέθηκε σε μία τσέπη του Σταβάν ένα γράμμα που έγραφε τα εξής:

«Κύριε Σταβάν,

«Για το καλό σας, υπήν έγκατελείψετε ούτε στιγμή άπόψε την Μίλα, και άφήστε την άργά την νύχτα να σας οδηγήσει όπου θέλει. Θά ήθετε έτσι κάτι, που πολύ σας ενδιαφέρει».

«Ένας φίλος

Φυσικά, η αστυνομία δεν φαντάστηκε άπ' αυτό το γράμμα, τίποτα για τα αίτια του δράματος. Πιά πήτε όμως κύριοι αν σας πω ότι ο ίδιος ο άνθρωπος, που είχε γράψει εκείνο το γράμμα μου το άμολόγησε λίγα χρόνια άργότερα;..

Ο άνώνυμος έπιστολογράφος, κύριοι, δεν ήταν κανείς άλλος άπό τον Ποτρίτς, ο οποίος θέλοντας να έκδικηθεί και να τιμωρήσει την Μίλα, γιατί περιφρόνησε την άγάπη του, είχε κάνει το σατανικό εκείνο σχέδιο, άποτέλεσμα του όποιου ήταν να σκοτώσει η ίδια η Μίλα τον έραστή της και να σκοτωθεί κι' αυτή!...

Πως σας φαίνεται;

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Η ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Έν φαινόμενον που άκόμη είναι έπιστημονικώς άπροσδιόριστον

Η λέξις τηλεπάθεια, με την έννοιαν «ή μακρόθεν αίσθησις», έπενόηθη το πρώτον υπό του Μάγερς το 1802, διά να έκδηλώσει την μεταβίβαση έντυπώσεων παντός είδους από ένός έγκεφάλου εις άλλον άνεξαρτήτως των γνωστών μέσων των αισθήσεων. Τηλεπάθεια είναι ή συνεννόησις μεταξύ δύο άτόμων έξ άποστάσεων μεγάλων άνευ ούδενός γνωστού μέσου συγκοινωνίας! Ο Α δύναται να παραστήσει επί χάρτου με την κανότητα την όποιαν έχει προς ίχνογραφίαν ένα άντικείμενον, το όποιον την ώραν εκείνην κρατεί εις τας χείρας του ο Β, εύρισκόμενος εις μεγάλην άπόστασιν. Ο Α άκούει λέξεις, τας όποίας ψιθυρίζει ο Β εύρισκόμενος εις άπόστασιν εκατοντάων χιλιομέτρων, ή γνωρίζει τι σκέπτεται την στιγμήν εκείνην ο Β, ή τέλος τον φαντάζεται εις την στάσιν, εις την όποιαν είναι την στιγμήν της τηλεπαθείας. Άκριβώς όπως σήμερον δύναμεθα να συνεννοηώμεν διά το άσύρματόν με έν άτομον άπέναν εκατοντάδας μιλίων. Υπάρχει λοιπόν ή άκατανόητος αὐτηδύναμις της τηλεπαθείας; Επί του έρωτήματος αυτού έχουν γραφεί χίλιαδες άτόμω. Άρκει να είπωμεν ότι σήμερον, μολονότι μεγάλοι διάνομοι, όπως ο Ντρίλεχ, ο Μπέργκσον, ο Φρόυντ, έξέταχσαν ότι δύναται ο Α να «αίσθανθῃ» μίαν πράξιν ή μίαν σκέψιν του Β, ή τηλεπάθεια άμφισβητείται, ότι δεν υπάρχει πειραματική άπόδειξις. Το καθήκον της έπιστήμης είναι να συλλέγῃ και να εξετάζῃ γεγονότα, και γεγονότα πειθοντα δεν υπάρχουν. Πολλοί, μάλλον φιλόσοφοι ή έπιστήμονες λέγουν επί παραδείγματι ότι ή τηλεπάθεια είναι φυσικόν φαινόμενον. Μία έπίδρασις φυσική διαβιβάζεται άπό του Β, προς τον Α. Αλλά ή φυσική δεν γνωρίζει οργανισμούς έχοντας άκτινοβολίαν πλην των άπορριζόντων ζώων. Άλλοι ισχυρίζονται ότι το φαινόμενον είναι ψυχικόν και μάς λέγουν ότι ή έντύπωσις

μεταβαίνει άπό του άσυνειδήτου του Β εις τα άνώτερα στρώματα της σκέψως του. Και έκείθεν εις το άνάλογον στρώμα του πνεύματος του Α. Άλλ' ή έπιστήμη δεν έχει φθάσει άκόμη τόσον μακράν ώστε να δεχθῇ την θεωρίαν αυτήν.

Η μεταβίβασις της σκέψως

Εάν δεχθώμεν, ότι ή σκέψις μεταβιβάζεται εκ μεγάλων άποστάσεων, τότε το άλυτον πρόβλημα είναι πως αυτή μεταβιβάζεται. Οί όπαδοί της τηλεπαθείας λέγουν ότι ο Α έσχεδιάσε ένα κλειδί, το όποιον έκράτει ο Β εις δεδομένην στιγμήν. Αλλά δεν έξηκριβώθη τοῦτο. Θά έββαιούτο εάν ο Α παρέδδε το σχέδιον εις τους παρακολουθούντας το πείραμα και έξηκριβούτο ότι άκριβώς την στιγμήν, καθ' ήν ο Α το έσχεδίαζε, ο Β, έκράτει το άντικείμενον τοῦτο. Όσον άφορά την σκέψιν δεν υπάρχει άμφιβολία ότι συμπίπτει ένίοτε ή σκέψις δύο άτόμων την ίδίαν στιγμήν επί του ίδιου ζητήματος. Συχνά ο σύζυγος και ή σύζυγος κάμνουν συγχρόνως την αυτήν παρατήρησιν. Ταῦτός της και συγχρονισμός σκέψως δύναται να υπάρχει μεταξύ δύο φίλων εύρισκόμενων πολύ μακράν άλλήλων. Εις την περίπτωσιν αυτήν δεν είναι ανάγκη να καταφύγωμεν στην τηλεπάθεια διά να έξηγηώμε την ταυτότητα της σκέψως της διαβιβάσεως της κατ'τρόπον έννοιαν προς τους γνωστούς Παρατηρείται μάλιστα μεταξύ διδύμων διήταυτότης της σκέψης

ως συμπίπτει περισσότερο. Τόσον ώστε να άγοράζω το ίδιον δῶρον όπως άποστείλῃ ο εις εις τον άλλον. - νῶ τους χωρίζει μεγάλη άπόστασις. Επομένως ο εις εις την περίστασιν αυτήν παρίσταται ανάγκη να καταφύγωμεν εις την άνεξήγητον τηλεπάθειαν όπως έξηγηώμεν την ταυτότητα της σκέψως.

Ρ. ΜΠΡΙΩ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

Καθισμένος στο λουλουδοστολισμένο γραφείο του, ο μεγαλοτραπέζιτης Γιώργος Φιλύρας, διάβαζε τις απογευματινές εφημερίδες, σιγοσφυρίζοντας ένα πεταχτό τριγυδάκι του καμπαρέ. Ψηλός, με σώμα γεμάτο, ροδοκόκκινος, με ύφος πάντοτε γελαστό, ήταν—μ' όλα τ' πενήντα χρόνια του—το μοντέλο για τον κόσμο της τάξης του.

Οί γονείς του τὸν πάντρεψαν μικρό, για να μη τάχα στον ἴσο δρόμο πραγματικά όμως για να βάλουν χέρι στην προίκα που θάπερνε. Μά κι' αυτός, για τὸν ἴδιο λόγο παντρεύτηκε τὴ Λίνα Χαρίδου, μιὰ γυναίκα με ὁμορφιά καὶ ἠθική ἀμφισβητήσιμη καὶ ποὺ μ' ὅλα τ' στυλιζάντε χρόνιά της δὲν ἔπαυε νὰ φλετάρη με τοὺς ἐπίδοιους νεαροὺς καταχτητὲς τῶν σαλονιῶν, χωρὶς αὐτὸ νὰ πειράζει καθόλου τὸν ἀντρά της ποὺ κι' αὐτὸς δὲν τηροῦσε ποτὲ τὴ συζυγικὴ πίστη. Τὴν ἴδια ταχτικὴ ἀκολουθοῦσαν καὶ ὁ γιὸς τους ὁ Ντίνος κι' ἡ κόρη τους ἡ Καίτη. Ὁ μικρότερος γιὸς τους ὁμοῦς ὁ Πέτρος, ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε εἶχε ἐντελὲς ἀντίθετες ἰδέες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν κοινωνία, χαλοῦσε τὴν ἀπόλυτὴ αὐτὴ οἰκογενειακὴ ἁρμονία.

Ὅλους μαζί τὸς ἄλλους, ἐκτὸς πάντα ἀπ' τὸν μικρότερο, τοὺς συναντοῦσε κανεὶς μόνον κατὰ τὶς 11 τὸ πρωτὶ, ὥρα ποὺ θάπερναν τὸ πρωινὸ τους. Κοιμόντουσαν βλέπεις τὰ χράματα. Ὑστερα, ὁ καθένας τράβαγε ξεχωριστὰ γιὰ τὸ «ρεστωράν» ποὺ θὰ γευματίσει καὶ ποὺ θὰ σκεφτόνταν πῶς θὰ περάσει τὴ νύχτα του. Τὸ ἀπόγευμα ἦταν πάντοτε καταναλωμένο στὶς γκαρσονιέρους καὶ στοὺς περιπάτους—με τὰ κουρτινάκια πάντοτε κατεβασμένα—μὲ τὶς, γνωστὲς καὶ γνωστοὺς τῆς οἰκογενείας!

Τὸ κυριώτερο μέρος τῆς ἱστορίας μας, ἀρχίζει σὲ μιὰ ἐσπερίδα στὴ Γλυφάδα. Ἦταν 15 τοῦ Ἰουνίου. Καί, σὰν ἀπὸ καπρίτσιο τῆς τύχης, συναντήθηκαν ἐκεῖνη τὴ βραδυὰ ὁ Πέτρος Φιλύρας κι' ἡ Ρένα Μελέτη. Ἐκεῖνος, μιὰ συνειδημένη σιλουέτα ἀνδρὰ καλοδεμένου καὶ ντυμένου κομψά. Μά, ὅπως εἶπα παραπάνω, ἦταν με τὶς ἰδέες του, τὸ ἐμπόδιο στὴν ἀσπὴ ζωὴ τῆς ἄλλης οἰκογενείας του. Ἀναθρεμμένος στὸ πλαίσιο τῆς ἀθλιῆς σημερινῆς ἠθικῆς, ἔζηρε μέσα σ' ἕνα ἄγριο πόλεμο με τὶς σημερινὲς ἀντιλήψεις

μέρους τῆς κοινωνίας, ποὺ νοιῶζει ὅτι μπορεῖ νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία, στὴν ἀστατή καὶ τρελλὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀτιμὴ ἐπιχείρηση. Αὐτὸς ἤθελε μιὰ ζωὴ ἠθικὴ ἔντιμη.

Τὶς ἰδίες ἰδέες γιὰ τὴ ζωὴ εἶχε κι' ἡ Ρένα Μελέτη. Μὲ τὴ μόνη διαφορὰ, ὅτι δὲ συναντοῦσε γιὰ τὶς ἰδέες τῆς καμμιὰ ἀντίδραση γιὰ ἦταν ἔρημη στὸν κόσμο, με πόρο ζωῆς μιὰ μικρὴ περιουσία ποὺ ὁ χρεωκοπημένος—μὲ τὶς ἀτιμὲς κι' αὐτὸς ἐπιχειρήσεις—πατέρας της ἔφησε.

Κουρασμένος ἀπ' τὶς παρέες ποὺ ἦταν ἐκεῖ ὁ Πέτρος Φιλύρας, σηκώθηκε νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο στὸ πάρκο τῆς ἐπαύλης. Προχώρησε στὸ πάρκο καὶ σ' ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα τραπεζάκια, ἀντίκρουσε τὴ Ρένα Μελέτη...

Πιὸ ξανθιά κι' ἀπ' τὸ καθαρότερο χρυσόφι, με μάτια σὰ γαλάζια σμαράγδια—ποὺ ὁμοῦς ἐκρυβὰν, κάποιον βαθύ μυστήριο—καθισμένη ὅπως ἦταν κάτω ἀπὸ πολυχρῶμα φανερὰκια, ἔδινε ἀφάνταστὴ χάρη στὴ γωνιά ἐκεῖνη τοῦ πάρκου. Κι' ὁ Πέτρος ρώτησε σέρνοντας μιὰ καρέκλα κοντὰ της.

—Ἐπιτρέπετε;

—Μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά, εἶπε κείνη. Ἐγὼ ξέρετε κι' ἐγὼ, τὶς ἰδίες ἰδέες με σὰς καὶ ἤθελα πολὺ νὰ σὰς γνωρίσω μετὰ τὰ ἄρθρα ποὺ δη-

μοσιεύσατε...

Τάπε ἔτσι αὐθόρμητα, ἄδολα, με χρὰ ἀγνή, ποὺ ὁ Πέτρος χάρηκε βαθεῖα.

—Μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, τὸ ὅτι βρίσκω ἕνα πλάσμα νὰ συμμερίζεται τὶς ἰδέες μου. Θ' ἴσως εὐχαριστοῦσε ἕνας περίπατος στὸ πάρκο νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα; εἶπε.

—Πολὺ ἰ ψ θύρισε κείνη.

Σηκώθηκαν καὶ χειροπιαστοὶ βάδιζαν πλάι—πλάι κι' ἐφθασαν σ' ἕνα μέρος ἀπ' ὅπου ἔβλεπαν ὁλόκληρο τὸ Σαρωνικό...

—Τι ὑπὲρ-χο θέαμα... εἶπε πρώτη ἡ Ρένα.

—Καὶ τί πιὸ ὑπέροχο νὰ βρῶκεσαι σ' αὐτό, με συντροφιά τόσο θελκτικὴ! ἀπάντησε ὁ Πέτρος.

—Καὶ νὰ σκέπτομαι, εἶπε ὀφρημένη ἡ Ρένα, πὼς ἐπείτα ἀπὸ λίγο, θὰ γυρίσω ἐκεῖ κάτω μὲ ἡ, με μόνη κι' ἀχώριστη συντροφιά τὴ μελαγχολία.

—Μά ἴσως ἄλλοι νῶνα πιὸ δυστυχισμένοι ἀπὸ σὰς.. μωρουδιὸς ἐκεῖνος Γιατ... ναί.. δὲν θὰ γυρίσουν μόνον, μὰ ὁμοῦς γυρίζοντας θὰ τοὺς περιμένῃ μιὰ ἀδιαφορία παγερή, πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴ μοναξιά.

Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἡ φίλη τοῦ Πέτρος Φιλύρας καὶ τῆς Ρένας Μελέτης συνεχίσθηκε γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ με τὶς συχνὲς συναντήσεις τους σ' ἕνα θερμὸ ἔρωτα.

Ἔτσι δὲν ἄργησε νάρθη ἡ ὥρα ποὺ σκέφτηκαν νὰ ἐνωθοῦν γιὰ πάντα. Ἀλλά ἕνα ἐμπόδιο, ὅχι τόσο ἀσήμαντο, μπήκε στὴ μέση. Θὰ τοῦ διναν τὴν ἀδεια οἱ γονεῖς του; Κι' ὅχι τόσο ἂν θὰ τοῦδιναν τὴν ἀδεια τους, ὅσο τὸ ἂν θὰ τοῦδινε ὁ πατέρας του τὸ μερίδιο ποῦπερε ἀπ' τὴν περιουσία τους. Πῶς θὰ ζοῦσαν χωρὶς αὐτό; Βέβαια ἡ Ρένα εἶχε μιὰ μικρὴ περιουσία. Μὰ δὲ θὰ ἐξοδεύον; Κι' ὕστερα; Αὐτὸ τὸ ὕστερα τὸν τρόμαζε. Δὲν ἤθελε νὰ πέσουν στὴ ρουτίνα τῆς ἄλλης τάξης, ποὺ ἡ μόνη σκέψης της εἶναι τὸ πῶς θὰ λύσῃ τὸ βιωτικὸ πρόβλημά της. Ἦθελε νὰ μείνουν σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο, νὰ μὴ τοὺς κατέχη ἡ ἀγωνία τῆς ἀπόκτησεως τοῦ καθημερινοῦ ψωμοῦ. Κι' ὁ Πέτρος πῆγε τότε στὸν πατέρα του.

Ἐκεῖνος ὁμοῦς ὀρνθή πεισματικά νὰ ἐγκρίνῃ ἕνα ἀνόητο γάμο χωρὶς προίκα μεγάλη. Καὶ τὸν ἐδίωξε με τὸ χειρότερο τρόπο. Ἐτσι, ἐπειδὴ τὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ

ζήσει χωρὶς τὴ Ρένα του, ἀναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ στὴ φωνὴ τῆς καρδιάς του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πιά τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν...

Μέσα σ' ἕνα ρομαντικὸ ἐκκλησάκι ἕνας γέροντας παπᾶς ἔνωσε γιὰ πάντα τὴ ζωὴ τους καὶ σὲ λίγο ἐφευγαν μ' ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὴ Χαλκίδα.

Δὲν μπορούσαν πιά νὰ ζήσουν στὴν Ἀθήνα ἐπειτα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο ποὺ ἐπὶ τῆς εἰς ἡμετέρας ἡ οἰκογένειά του. Νοίκιασαν τέσσερα δωμάτια με κουζίνα. Ἡ ζωὴ τους περιοῦσε ἡσυχία καὶ συνειδημένη, μὰ ὅχι καὶ φτώχῃ. Ἐνδεῦαν ἀπ' τὰ χρήματα τῆς Ρένας καὶ περιμέναν τὴν ὥρα ποὺ θὰ εὑρίσκε ὁ Πέτρος ἐργασία, ποὺ ἴσως νὰ καλλιτέρευε ἡ θέσις τους.

Ὁ χρόνος ὁμοῦς κύλησε, ἡκι ὥρα αὐτὴ δὲν ἐρχόταν. Τὰ χρήματα σιγά—σιγά τελειώσαν. Καὶ μιὰ μέρα ὅλοι αὐτοὶ, ποὺ ἕνα χρόνο τώρα τὸν τυραννοῦσαν με ὑποχρεώσεις, τοῦ ὀρνθήθηκαν καὶ βοήθεια. Κάθε ἐλπίδα χανόταν. Γύριζε σπὶτὶ θλιμμένος. Τὸ βλέμμα του ὀφρημένο πλανοῦσαν στὸν ἔρημο τὴν ὥρα ἐκεῖνη Εὐρύπιο...

Τὴ βρῆκε στὴν κουζίνα. Γυμνὴν στὸ νεροχότῃ ἔπλενε

πράγματα τῆς κουζίνας. Βλέποντας τὴν, χαμόγελο πικρὸ ἀνέβη στὰ χεῖλη του. Μ' ἀμέσως σβύστηκε. Ἐπρεπε κι' αὐτὴ τώρα νὰ μάθῃ τὴ φρικτὴ εἰδηση. Τὴν κύτταζε καὶ στὰ μάτια του ἐρχόνταν δάκρυα. Πόσο εἶχε ἀδυνατίσει... Τ' ἀφράτα, ροδοκόκκινα μάγουλά της εἶχαν χάσει τὸ χρώμα τους. Μὰ ἡ ψυχὴ της, ἡ ἀγνή της ψυχὴ ἔμενε πάντα ἡ ἴδια. Πάντα ἀγνή, πάντα ἄδολη. Καὶ τώρα ἡ πᾶναγνη ψυχὴ θὰ δυστυχοῦσε, ἴσως ἐξ αἰτίας του... Ἀλλόκοτες σκέψεις ἐρχόνταν στὸ μυαλό του. Καὶ ἡρεμα, βαστώντας τὴν—στὴν ἀγκαλιά του τῆς ψ θύρισε.

—Ζούσαμε ὥς σήμερα με τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ μᾶς βοηθοῦσε, μιὰ θέσι θὰ βρισκόταν γιὰ μένα. θὰ βρῶκαμε ἕνα πόρο ζωῆς. Μὰ νά, ποὺ ὅλες οἱ ἐλπίδες μας διαφεύστηκαν. Νά ποὺ ὅλα τὰ ὄνειρά μας γιὰ τὴ ζωὴ ἐσκίστηκαν. Καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι ποὺ θέλαμε νὰ ζήσουμε σὰν κάτι ἄνωτερο, κοντέναμε νὰ πέσουμε στὴ ρουτίνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καταπατήσαμε κάθε τύπο τῆς κοινῆς γιὰ νὰ μωρεῖσουμε με τὴς ἰδέες μας εὐτυχισμένοι.

Μὰ ἂν τὴν εὐτυχία καὶ τὶς ἰδέες μας αὐτὲς τίς μεταβάλαμε σὲ μιὰ ζωὴ κοινὴ τυπικὴ, τότε ἔπρεπε νάμαστε ἀνθρώποι ποὺ ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ τυφλὴ ὑπερηφάνεια τοὺς ἐχει τυφλωμένα.

Ἐκεῖνη τὸν κύτταζε σαστισμένη...

—Πατήσαμε, ἐξακολούθησε, πάνω στὸ βούρκο τῆς κοινῆς, περάσαμε ἀπὸ πτώματα πνιγμένα μέσα σ' αὐτὸν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε μιὰ ζωὴ ἀνώτερη. Μὰ νὰ ποὺ σιγά—σιγά μᾶς τραβᾷ ἡ ρουτίνα μιᾶς κοινῆς ζωῆς ἐξαρτημένης ἀπ' τὸ χρήμα καὶ ποὺ ἀπασχόλησέ της εἶναι ἡ ἐξέδραση τοῦ. Μ' αὐτὸ θὰ ἦταν φρικτὸ. Ἀπ' τὰ λεπτά μας δὲ μένουν παρὰ εἰκοσιπέντε μότο χιλιάρικα. Κι' ὁμοῦς θάπρεπε νὰ γυρίσουμε στὴν τάξι μας. Μ' αὐτὸ εἶναι ὁλότελα ἀδύνατο....

Σώπασε...

Τὰ μάτια τοῦ κοίταζαν ἀφηρημένα τὸ ἄπειρο... Κι' ἔφαγα ἔκλεινε ἔσκυψε ἀπάνω του κι' ἀρχισε νὰ τοῦ μιλάει σιγαλὰ. Μίλησε ὥρα πολλή. Κι' ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ ἀντρίχιαζε στὰ λόγια της. Μὰ σιὸ τέλος παραδέχτηκε πὼς δὲ βρισκόταν ἄλλη καλύτερη λύση.

Τὸ σπῆτι τους δὲν ἦταν μακριὰ ἀπ' τὸ σταθμὸ. Περνώντας τὴ γέφυρα ἔρριξαν μιὰ τελευταῖα ματιὰ στὸ σπιτάκι τους. Καὶ δάκρυσε ἐκεῖνη. Πῆραν ἕνα εἰσιτήριο πρώτης θέσης. Κι' ἐπείτα ἀπὸ λίγο ξεκινούσαν γιὰ τὴν Ἀθήνα. Κι' ἔφτασαν στὶς ἐννέα. Διόφανη ὁμίχλη σκέπαζε ἀκόμα τὴν

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΠΕΝΤΑΡΟΥ

ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ Η ΝΑ ΜΗ ΖΗ

Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; ὁ Σαίξπηρ κάπου λέει: «Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;» τώρα καὶ γὼ ρωτῶ. Μὲς τὴν ἀκρίβεια τῆς φρικτῆς, ποὺ σὰ φωτιά μᾶς καίει γιὰ λυτρωτὴ τὸ θάνατο, συνάνθρωποι ζητῶ.

Πι νὰ τὴν κάνης τὴ ζωὴ, δταν λεφτὰ δὲν ἔχεις, κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὶ, δουλεύεις σὰ σκυλί, καὶ μ' ὅσο ἂν τὸ ψωμάκι σου, στὸν ἰδρωτὰ σου βρέχεις τ' ἀφεντικό σου διαρκῶς σου λέει, πὼς τρῶς... πολὺ!

Μὰ κι' ἂν πεθάνης, τάχατε, τὰ βάσανα θὰ λήξουν; Στὴ μάννα γῆ ποὺ σ' ἔβγαλε, θ' ἀναπαυθῇς σωστὰ; ἢ μήπως καὶ στὸ λάκκο αὐτόν, ποὺ θάρθουν νὰ σέ ρίξουν ἡ ἀτυχία σου καὶ ὁ ἀκόλουθός σου;

Παῖς ἔφειρε ἂν τὸ σῶμα του δὲν πάει σ' ἄνατομείο, οἱ φοιτητὲς στὶς σάρκες του δὲν μᾶθουν γιὰτρικὴ, κι' ἂν καμμιὰ γραῖα μάγισσα τοῦ πάρει τὸ κρανίον νὰ μελετᾷ πάνω σ' αὐτὸ τὴ Σολομωνική;

Καὶ παῖς τὸ ξέρει τάχατε, ἂν ὄντως ἀληθεύῃ ἡ γνώμη ὅτι ἀθάνατη ἔχει ἡ ψυχὴ πλασθῇ, ἂν γὰρ, ποὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ ν' ἀπαλλαγῇ γυρεύει σὲ κᾶνα σκύλο ἀδέσποτο δὲν μετεσάρκωθῃ;

Συνάνθρωποι, εἴν' ἡ ζωὴ κάτι κακὸ τῶ ὄντι, ἴσως δταν ἀγαπᾶς καμμιὰ καμωματοῦ ποὺ ἐνὶ τῷ νοιώθει, ὅτι πονᾶς γι' αὐτὴν πολὺ στὸ δόντι, ζ' ἀρνείται τὴν παρηγοριά κι' ἐνός φιλοῦ κλεφτοῦ.

Μὰ κι' ἂν πεθάνῃ τάχατε τί τ' ὄφελος ἀλήθεισε, ἀφοῦ δὲν ξέρει τί θὰ βρῇ στὸν τάφο ὁποῖος θὰ μῇ; Τοῦτ' ἡ ζωὴ, μᾶς ἔγινε τοῦλάχιστον συνήθεια καὶ ὅσο κι' ἂν λέμε διαρκῶς «τοῦ μίτ' ὅρ νὸ τοῦ μίτ'».

Ἐδῶ, σὰν πᾶς στὸν καφενὲ καὶ ἐφτὰ καρέκλες πιάσεις ὡς ἂν Ρωμῆς, με τεμπελιά σ' αὐτὲς νὰ ξεπλωθῇς,

Ἀθήνα. Ἡ πόλι ἔμπαινε κείνη τὴν ὥρα στὴ ζωὴ της, κι' ὁ Πέτρος με τὴ Ρένα σ' ὄνειρό τους. Νοίκιασαν ἕνα διαμέρισμα στὸ «Κοσμοπολίτ». Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τὴν πέρασε ἡ Ρένα δαλέγοντας κι' ἀγοράζοντας τὰ ὠραιότερα φoρῆματα. Κι' ἐπειτὰ ἀρχισαν νὰ μπαίνουν στὴν παληάτους ζωὴ.

Ὁ Αὐγουστος κυλοῦσε ἡσυχά. Τὶς φεγγαρόλουστες βραδυὰς δρόσιζε γλυκὸ ἀεράκι. Κι' ὁ κόσμος ἔτρεχε νὰ γλεντήσῃ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ δεξιότητες ἔδιναν κι' ἔπριαν. Τὰ διάφορα κέντρα καὶ μάλιστα τῆς Γλυφάδας ἦταν κατὰμεστα κάθε βράδυ. Ἐκεῖ στὴ Γλυφάδα εἶδαν οἱ παλιοὶ τοὺς φίλοι τὸν Πέτρο καὶ τὴ Ρένα Φιλύρας. νὰ τρῶνε καὶ καίονιν νὰ χορεύουν ἢ νὰ πηγαίνουν μακριὰ νὲς βαρὰδες. Πάντα μονάχοι, περιφρονώντας κι' ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους μεθοῦσαν στὴν ἀγάπη τους.

Καὶ κάθε πρωτὶ ἕνα μουκέτο κρίνα στόλιζε τὸ δωμάτιό τους. Πέρασε ὁ Αὐγύστης κι' ἦρθε ὁ Σεπτέμβρης. Κρύο ἀεράκι ἀρχισε νὰ φυσᾷ τὰ βράδυα.

Ἐνα βράδυ ἐκεῖνος τὴν περιμένε στὸ δωμάτιό τους. Ἐκεῖνη εἶχε πάει στὴ μοδίστα της.

Καὶ μόλις γύρισε καὶ πῆγε νὰ τὸν χαιρετίσῃ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγ αλιά του καὶ ἀνοίξε ἔμπρὸς της τὸ πορτοφῶλι του. Ἦταν ὁλότελα ἄδειο. Τὰ εἴκοσι πέντε χιλιάρικα, τὸνα ὕστερα ἀπ' τ' ἄλλο, εἶχαν ἐξοδευθῇ. Τὴν κύτταζε σιωπηλὸς. Ἐκεῖνη μπόρεσε νὰ χαμογελάσῃ.

—Τι πειράζει εἶπε... Ὅτι ὑποταχθοῦμε στὴ μοῖρα μας, στοὺς δεσμούς ποὺ μᾶς δημιούργησε ἡ ἀνομή κοινωνία... Ὅτι ἄρξουμε. Σὺ θὰ πᾶς στὸν πατέρα σου, ἐγὼ θὰ γίνω δασκάλα τοῦ πιάνου... Ὅτι ζήσω με τὸν ἰδρωτὰ μου καὶ με τὶς ἀρχές μου.

Κι' ἔλειψε τὰ λόγια της μ' ἕνα φιλὶ στὸ πρόσωπό του. Ὁ Πέτρος δάκρυσε καὶ δὲν εἶπε λέξει Ἐφαγαν ὅπως πάντα μαζί κι' ὕστερα ἀποσύρθησαν γιὰ ὕπνο. Ἡ Ρένα δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τότε ὁ Πέτρος σηκώθηκε ἀθόρυβα, πέρασε σ' ἄλλο δωμάτιο. ἔβγαλε ἕνα συμβόλαιο ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του γιὰ ἕνα μεγάλο ποσόν, ποὺ τῶς κάνει πρὶν λίγες μέρες σ' ὅνομα τῆς ἀγαπημένης του γυναικούλας, τῆς ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί λίγα τρυφερά λόγια ἀποχαιρετισμοῦ, κι' ὕστερα, με μιὰ ξυριστικὴ λάμα ἔκοψε τὶς φλέβες του... Τὸ ἄλλο πρωτὶ, τὸν βρῆκαν νεκρὸ, κυλισμένο στὸ ἴσιό του αἵμα, θύμα τῆς προσπαθείας του νὰ ὑψωθῇ πάνω ἀπ' τὸ βούρκο τῆς σύγχρονης κοινωνίας.

ΜΑΡΙΟ ΜΙΡΑΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΡΕΔΙΣΤΟΝΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

μ' ἕνα τσιγάρο καὶ καφέ, τὶς πίκρες θὰ ξεχάσῃς κι' εὐθὺς με τὴν πολιτικὴν θὲ νὰ καταπιάσῃς.

Κι' ὡς νὰ ζαὶ αὐτοκράτορας, θὰ πάψης, θὰ διορίσης θὰ λύσης κάθε πρόβλημα παγκόσμιο καὶ μὴ, κι' ἂν ἴσως κάποιος γελώντας σου φέρει ἀντιρρήσεις ἀπὸ τὸ ξύλο πέτσινο τὸν κάνεις στὴ στιγμή...

Μὰ σὰν πεθάνουμ' οἱ φτωχοὶ, στὸν κόσμο τὸν ἐπάνω θὲ νάχουν τάχατε ὡς ἐδῶ τσιγάρα καὶ καφέ, καὶ ἐκλογὲς θὰ γίνονται πούβουλεύτῃ δταν βγᾶνω διὰ τὴν ψῆφο πούδωσα νὰ τοῦ ζητῶ... λουφέ;

Δὲν λέω, ἡ ζήση μας φρικτὴ ὡς ἔχει καταντήσει! Μὰ τάχατε κι' ὁ θάνατος τί μυστικὸ νὰ κλῇ; Δὲν ξέρει, διάβολε, κανεὶς σὰν τί ν' ἀποφασίσῃ. Μυστήριον ὁ θάνατος μὰ κι' ἡ ζωὴ σαχλὸ.

«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; ὁ Σαίξπηρ ἐρωτοῦσε «τοῦ μίτ', λοιπόν, ὅρ νὸ τοῦ μίτ'» κι' ἐγὼ σὰς ἐρωτῶ. Δὲν μ' ἀπαντᾷτε, οὔτε αὐτοῦ κανέναν ἀπαντοῦσε. καὶ χρόνια φεῦ τὸ ζήτημα ἄλλοτο μένει αὐτό.

Ἄν ἤξερα τοῦλάχιστον, πὼς ἂν ποτὲ πεθάνω καὶ εὐρὼ πιὸ καλύτερη τὴ ζήση ἐδῶ στὴ γῆ, θὲ νὰ μπορούσα νὰ φανερῶν κόσμον τὸν ἀπάνω, αὐτοστιγμὴ θὰ πέθα νὰ Ἀλλά νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή!

Ἀπ' δαυτὸς ἐπεθάνανε κανεὶς δὲν ἦρθε πίσω, οὔτε εἰδήσεις ἔστειλε ἐκεῖ πὼς τὰ περνᾷ. Πῶς νὰ πεθάνω τὸ λοιπὸν μπορεῖ ν' ἀποφασίσω ἀφοῦ δὲν ξέρω ἂν εἴμπαρῶ νὰ ρθῶ ἐδῶ ξανά;

«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;» ρωτᾷ δίκην Σαίξπηρου, ἀλλὰ κανεὶς ἀγαπητοί, κανεὶς δὲν μοῦ μιλά. κι' ἐνὶ ρεμβάζῃ θεωρῶ τὸ γαλανὸν τ' ἀπείρου μιὰ χελιδὼν τὰ μοῦτρα μου περνώντας... κουτσουλᾷ.

(Μίμησις)

Θ. Γ. Μ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Τι συμβουλεύει η Σύλβια Σίντνεϋ

Για να είσθε όμορφη, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ είσθε καὶ ὑγιής. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ καὶ νὰ συμβουλευέσθε ἕνα γιατρὸ, ὅταν πρόκειται νὰ κάμετε ὁποιαδήποτε δίαιτα, πού θὰ ἔχη ὡς σκοπὸ νὰ διατηρήσετε τὴ λεπτή σας σιλουέττα.

Ὅταν πρωτοπήγα στὸ Χόλλυγουντ, οἱ σκηνοθέται τῶν στούντιο ἔρριχναν λοξὲς ματιές στὸ στρουμπουλὸ μούτρο μου σὰν νάλεγαν: «Μαὐτὴ ἐδῶ δὲν θὰ γυρίσωμε ποτὲ καμμιὰ ταινία. Πανικόβλητος ἄρχισα τότε νὰ κάνω αὐστηρὴ δίαιτα, ἀλλὰ τὸ μόνο πού κατάρθωνα ἦταν νὰ ἐξασθενήμαι καθημερινῶς. Δὲν καταλάβαινα ὅμως γιατί, ἐφ' ἔσον τὸ βάρος μου ἔμενε σχεδὸν τὸ ἴδιο.

Τότε ἐπῆγα σ' ἕνα γιατρὸ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ δίαιτα πού ἔκανα, δὲν ἄρμοζε καθόλου στὸν ὁργανισμό μου καὶ μοῦ ὑπέδειξε αὐτὸς μιὰ εἰδικὴ δίαιτα, τὴν ὁποῖαν ἀφοῦ ἐφήρμοσα μὲλις γύρισα στὸ Χόλλυγουντ ὄχι μόνον ἐλέπτυνα ἀλλὰ καὶ ἐδυνάμωσα.

Ἐκεῖνο πού μοῦ συνιστοῦσε πρὸ παντὸς ὁ γιατρός ἦταν μεγάλη ποσότητα σοκολάτας.

Ὁ περισσότερος κόσμος νομίζει πὼς ὅταν κάμη δίαιτα, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰ ἄμυλα καὶ τίς λιπαρὲς οὐσίες καὶ νὰ τρώῃ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο. Ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν ἡ ὁμορφιά σας καὶ ἡ υγεία σας νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν κατανάλωση αὐτῶν τῶν δύο τροφῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ συμβουλευέσθε γιατρὸ πρὶν ἀρχίσετε τὴ δίαιτά σας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δέρμα, ἐγὼ εἶχα πάντοτε δέρμα λεῖο καὶ λεπτό.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσω τὴν κρέμα καθαρίσματος καὶ νὰ καθαρίσω τὰ μάτια μου, μεταχειρίζομαι ἕνα κομμάτι βαμβάκι.

Ἐπίσης μεταχειρίζομαι βαμβάκι τίς περισσότερες φορές γιὰ νὰ βάλω τὴν πούδρα καὶ τὴ μπρυνέττ.

Μὴ λησμονεῖτε νὰ περιποιήσθε πάντοτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού μεταχειρίζεσθε γιὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ λαιμό σας.

Ὅπως κάθε γυναῖκα, θὰ μεταχειρίζεσθε καὶ σεῖς βούρτσες γιὰ τὰ μαλλιά, γιὰ τὰ φρύδια κλπ. Ἐκεῖνο ὅμως πού δὲν θὰ συνειθίζετε, εἶναι ἡ βούρτσα γιὰ κραγιὸν καὶ βούρτσα γιὰ πούδρα.

Ἡ βούρτσα πουδραρίσματος πού ἔχω εἶναι στρογγυλὴ καὶ ἔχει πολὺ μαλακὴ τρίχα. Τὴ χρησιμοποιῶ δὲ ἀφοῦ πουδραρισθῶ καλὰ, γιὰ νὰ ἀφαιρέσω τὰ πλεονάσματα τῆς πούδρας καὶ νὰ ἐνώσω καλὰ τὴ πούδρα μὲ τὴν μπρυνέττ.

Τὸ βουρτσάκι γιὰ κραγιὸν εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ μ' αὐτὸ θὰ βάψω πολὺ καλύτερα τὰ χεῖλια μου στὶς γωνίες παρὰ μὲ τὸ δάκτυλο. Γιὰ νὰ μὲν μαλακῶ αὐτὸ τὸ βουρτσάκι, βουτᾶτε το κάθε τόσο σὲ ἐλαιόλαδο.

Ὅταν μὲ ρωτοῦν πὼς διατηρῶ τὰ μαλλιά μου ἔτσι στιλπνὰ καὶ τὸ χρῶμα τους ἔτσι ζωηρό, ἀπαντῶ:

—Μισῶ τὰ καπέλλα.

Καὶ πράγματι σπανίως φορῶ καπέλλο. Ὁ ἀέρας δυνάμει καὶ ὁμορφαίνει τὰ μαλλιά.

Τὰ στενὰ καὶ σφικτὰ καπέλλα πρὸ παντὸς καταστρέφουν τὴν ἐλαστικότητα τῶν μαλλιῶν.

Ἄν ἔχετε στρογγυλὸ καὶ πλατὺ πρόσωπο σὰν καὶ ἐμένα, γιὰ νὰ φαίνεται λεπτότερο καὶ ὠρείδες πρέπει νὰ κτενίζεσθε πάντοτε μὲ τὰ μαλλιά πρὸς τὰ πίσω, ὥστε νὰ ἐσκεπάζεται τὸ μέτωπο.

Τὴ μπρυνέττ νὰ μὴ τὴν ἀπλώνετε σ' ὁλόκληρες τίς παρειές, ἀλλὰ μόνο κοντὰ στὴ μύτη.

Ὅταν βάφετε τὰ φρύδια σας, νὰ φροντίζετε νὰ τοὺς κάμνετε ὑψηλὴ καμπύλη. Αὐτὸ μακραίνει ἀρκετὰ τὸ πρόσωπο.

Ἐπίσης ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό, μὴ φορᾶτε μακρὰ σκουλαρίκια, οὔτε κοντὰ κολλιέ γιὰτὶ ὁ λαιμός σας θὰ φαίνεται ἀκόμη κοντύτερος.

Μικρὰ ντρυπὲ καπελλάκια ὡς καὶ μὲ μικρὰ μπόρρελεβὲ ἐμπρὸς πηγαίνουν καλύτερα στὰ φρύδια πρόσωπα ἀποτάκαπέλλα μὲ τὰ μέγιστα κατεβασμένα μπόρ. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΕΦΤΑΔΕΣ.—Διὰ 6—8 άτομα, πέρνομε 200 δράμια κιμά τὸν βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη, προσθέτομε 1—2 ψιλοκομμένα μέτρια κρεμμύδια, ἐνῶ ἄλλα τόσα τὰ ταγαρίζομε μὲ 2 κουταλιές βούτυρο καὶ τὰ ρίχνομε κι' αὐτά. Μουσκεύομε 100 δράμια ψύχα ψωμοῦ, τὸ στίβομε καλὰ καὶ τὸ βάζομε μασὺ μὲ τὸν κιμὰ στὴ λεκάνη. Ἐπίσης βάζομε 2 αὐγάχτυπημένα μαϊντανὸ ψιλοκομμένο καὶ ἀλατοπίπερο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζυμώνομε καλὰ, ἔπειτα τὰ φτιάχνομε κι' ἀλευρώνομε σβώλους καὶ τοὺς τηγανίζομε μὲ βούτυρο ἢ μὲ καλὸ λάδι ἂν φαγωθοῦν κρύοι.

ΨΑΡΙ ΜΑΡΙΝΑΤΟ.—Καθαρίζομε τὰ ψάρια τ' ἀλευρώνομε καὶ τὰ τηγανίζομε μὲ ἀφθονο λάδι. Ὅταν τηγανισθοῦν, χωρὶς νὰ μαυρίσῃ τὸ λάδι τὰ τοποθετοῦμε σὲ πῆλινο ἀλλοιμένο δοχεῖο—τὰ χάλκινα ἀπαγορεύονται—ἢ σὲ πιὰτο φαρδύ. Ἐπειτα φτιάχνομε τὴ σάλτσα ὡς ἑξῆς: Γιὰ μιὰ ὀκτὰ ψάρια, βάζομε σὲ ἴδιο λάδι πού τὰ τηγανίσαμε 4—5 κουταλιές τῆς σούπας ἀλεύρι καὶ τὸ ἀνακατεύομε ἐνῶ ἔχομε τὸ τηγάνι στὴ φωτιά. μὲ ξύλινο κουτάλι, ἔως ὅτου τὸ ἀλεύρι πάρῃ χρῶμα καστανί σκοῦρο. Κατόπιν προσθέτομε 300 δράμια νερό, ἔνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ δυνατὸ ξύδι, λίγη ντομάτα πελτέ, μιὰ κουταλιά ζάχαρι, λίγο δενδρολίβανο, 2 φύλλα δαφνῆς, ἀνάλογο ἀλατοπίπερο καὶ ἂν θέλωμε, λίγο χονδροκομμένο σκόρδο. Βράζομε αὐτὴ τὴ σάλτσα ἐπὶ 10 λεπτά, ἔπειτα τὴν

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Κεφτέδες Πουρέ
Μακαρόνια—Φρούτα

Παστίτσιο
Τυρί—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Φασόλια γιαχνί
Εὐλῆς—Λακέρδα—Φρούτα

Σπανακόρυζο
Ἐλῆς—Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψι μαρινάτο
Χόρτα—Φρούτα

Ἐντόσθια ριγανάτα
Τυρί—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μοσχάρι σιιφάδο
Τυρί—Πατάτες τηγ.
Φρυγανιές—Φρούτα

Λουκάνικα αὐγά
Τυρί
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαρίδες πλακί
Χόρτα—Φρούτα

Πιλάφι κιὰ
Τυρί—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ἄρνι γιουβέτσι
Τυρί—Φρούτα

Παϊδάκια σχάρας
Χόρτα—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Τομάτες γεμ.
Ἐλῆς—Φρούτα

Μελιτζάνες ἰμᾶμ
Πατάτες βρ.—Φρούτα

περνάμε ἀπὸ ψιλὸ τρυπητὸ ἐπάνω στὰ ψάρια καὶ τ' ἀφήνομε σὲ δροσερὸ μέρος νὰ πῆξῃ ἡ σάλτσα. Ἐτσι τὰ ψάρια διατηροῦνται πολλὰς μέρες.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΣΤΙΦΑΔΟ.—Πέρνομε μιὰ ὀκτὰ μοσχάρι ψαχνό, τὸ κόβομε σὲ μικρὰ κομμάτια. Καθαρίζομε μιὰ ὀκτὰ κρεμμύδια καὶ τὰ τηγανίζομε μὲ βούτυρο καὶ λάδι (3 μέρη βούτυρο καὶ 1 λάδι) καὶ τὰ τοποθετοῦμε σὲ μιὰ πιατέλλα. Στὸ ἴδιο τηγάνι τηγανίζομε καὶ τὸ κρέας ἔως ὅτου καβουρντισθῇ καλὰ, ἔπειτα τ' ἀναποδογυρίζομε στὴν κατσαρόλα καὶ προσθέτομε 2—3 κουταλιές ξύδι, 3—4 φύλλα δαφνῆς, ἀλατοπίπερο ντομάτα, λίγα δόντια σκόρδο μὲ τίς ἐσωτερικὰς φλύδες τους, μιὰ κουταλιά ζάχαρι καὶ τόσο νερό ὥστε νὰ μισοσκεπασθοῦν τὰ κρεμμύδια ὅταν τὰ ρίξομε στὴν κατσαρόλα. Τὴν σκεπάζομε καὶ τὴ βάζομε νὰ βράσῃ τοῦλάχιστον ἕνα τέταρτο, ὅποτε ρίχνομε καὶ τὰ τηγανισμένα κρεμμύδια. Ἐξακολουθοῦμε τὸ ψήσιμο ἔως ὅτου γίνουν τὸ κρέας καὶ τὰ κρεμμύδια καὶ μείνῃ ἡ σάλτσα πηχτή.

ΦΡΥΓΑΝΙΕΣ.—Κόβομε φέτες μπαμπούτικες φραντζόλα τῆς μύρας. Τίς βάζομε μέσα σὲ γάλα σὲ ὁποῖο ρίξαμε ζάχαρι. Κατόπιν τίς βγάζομε ἀπὸ τὸ γάλα τίς βουτοῦμε σὲ χτυπημένα αὐγά καὶ τίς τηγανίζομε μὲ βούτυρο. Ὑστερὰ τίς σεοβίρομε σὲ μιὰ πιατέλλα καὶ τίς περιλούομε μὲ σιρόπι ἢ μαρμελάδα. Τρώγονται κρύες καὶ ζεστές.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

Ἡ ἠλεκτρικὴ κουζίνα ἀνάβει μὲ μόλις γυρίσετε τὸ διακόπτη. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δυνάμει ἢ χαμηλώνει ἢ φωτιά, ἀναλόγως μὲ τίς ἀνάγκες τοῦ μαγειρέματος. Μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ κουζίνα ἔχετε περισσότερο καιρὸ γιὰ ἀνάπαυσι.

ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΪ

Τὸ φαῖ τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας εἶναι εὐπεπτο, γιὰτὶ ζεταίνεται κανονικὰ καὶ παντοῦ.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Ἡ ἠλεκτρικὴ κουζίνα σὰς ἀπαλλάσσει ἀπ' τὸν καπνὸ, τὴ σκόνη, τοὺς ἀτμοὺς καὶ τίς καπνιές. Οἱ τοῖχοι τῆς κουζίνας σας δὲν θέλουν διαρκῶς ἄσπρισμα. Οἱ κατσαρόλες μένουν καθαρὲς καὶ δὲν θέλουν τρίψιμο.

ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Περισσότερες ἀπὸ 1.450 οἰκογένειες στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ χρησιμοποιοῦν σήμερὰ ἠλεκτρικὲς κουζίνες. Ὅταν κτίζετε τὸ σπιτί σας ζητήστε ἀμέσως τὸ οἰκονομικὸ τιμολόγιο Τ3, ἀντὶ νὰ ζητήσετε μόνον φωτισμό.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΟΤΙ ΠΩΛΕΙ ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΝΤΕΛΩΣ

ΔΩΡΕΑΝ

ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ.—ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΕ ΕΑΝ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ἢ ΘΑ ΤΗΝ ΔΩΣΕΤΕ ΠΙΣΩ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 11

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπής χρήσις ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλλυντικά τονώνουν καὶ τρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν τὶς τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπαναφέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τοὺς μύς, τρέφει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπιδερμὶς δὲν μαραίνεται ποτέ καὶ ἄς περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὕρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα καλλυντικά τευ καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ μὲ μοναδικὰ μηχανήματα.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυγχάνετε ἂν βάψετε μόνοι
σας τὰ φορέματά σας μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνωνται κοινούργια καὶ μο-
δέρνα. Πάλυνται ἑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτερονδιαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενή

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφέως 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ ποιητὴς τοῦ παιε ληνίου φή-
μης ταγκό «Δὲν σὲ πιστεύω ὅ,τι κι'
ἂν λές...» κ. Κ. Καραχάλιος (Φ. Ἀ-
στέρης) παρουσίασε ἐφέτος δυὸ
θαυμάσια μὲ ὑπέροχον μουσικὴν
ταγκό τραγούδιου. «Ὅποια κι' ἂν
εἴσαι σ' ἀγαπῶ...» καὶ τὸ «Περιμέ-
νω νάρθης» ποὺ τραγουδιέται εἰς
ὅλα τὰ κοσμικὰ Ἀθηναϊκά κέντρα.
Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς
ὅλα τὰ μουσικὰ καταστήματα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

[τοῦ] [περιοδικοῦ]

ΠΑΝΔΕΟΝ

Ἀριθ. 26

24 Ὀκτωβρίου 1935

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησα-
τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικόν
καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότη-
τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὺς Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρῶτος ὄροφος)

ΚΟΠΤΙΚΗ

Εἰδικὴ ἀναγνωρισμένη Σχολὴ Κο-
πτικῆς—Ραπτικῆς

ΜΠΡΕΝΤ

Τὸ εὐκολώτερο καὶ ταχύτερο σύ-
στημα τῶν μεγαλυτέρων Σχολῶν
τῶν Παρισίων

Χρυσὰ βραβεῖα καὶ Διπλώματα Πα-
ρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσις Πρακτικῶν, Μοδι-
στῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἀρχαρίων
ἐντὸς 3-4 μηνῶν.

Δίδακτρα Λαϊκὰ Δρ. 1500

Δι' ὅλην τὴν σειρὰν μαθημάτων
Hante Couture Φλού, Ζαπωνέ,
Μανιώ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ.
Ἰὸ ἐπίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς
μας, τυπωμένον, μὲ 130 σχέδια καὶ
εἰκόνας, εἶνε τὸ καλυτέρονον βοήθη-
μα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200.

Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἐβδομάδος,
Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 4-6 μ.μ.
Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ἀ-
πλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα
—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀπλὰ φορέ-
ματα καὶ Παλτά.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθη-
σιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς.
Εὐχολίαι πληρωμῆς. Ζητήσατε πρό-
γραμμα καὶ Κανονισμόν. Δεκταὶ
καὶ οἰκότροφοι.

Ἡ Σχολὴ μας καυχᾶται διὰ τὴν
ἀνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴν Μέθο-
δόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσίν
σας τὰς εὐδοκίμουσας παντοῦ τῆς
Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαρι-
στήρια καὶ συστάσεις πραγματικῶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεῖα φορέματα «FEMINA»
Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς ραφήν.
Κροκὶ καὶ Modèles ἀπ' εὐθείας ἐκ
Παρισίων.

ὉΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Ὁλι-
σθεν Μητροπόλεως).